

MARGIE BROWN

*Departate de
lumea nebună*

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

– Unde vrei să mă trimiți? În America de Sud?

Dallas Karby își aprinse o țigară și își gratifică directorul cu o privire ofensată.

Simon Armstrong își înăbuși un oftat.

– Nu, în Carolina de Sud, în Munții Apalași, mai exact la Burrowsville.

Pentru a-i reține atenția lui Dallas, Simon trebuia să rivalizeze cu ambianța animată a barului și cu televizorul. Ridicând din umeri, făcu o nouă comandă.

Dallas și cu el sărbătoreau difuzarea reportajului pe care aceasta îl filmase timp de șapte săptămâni consecutive la Darien. Se aflau în localul în care Dallas își începuse cercetările și organizase numeroase interviuri.

Celebra Dallas Karby triumfa încă o dată cu un subiect delicat, făcând să iasă la lumină adevărul asupra practicilor necinstite în industria automobilelor. În jurul lor atmosfera devenea electrică și Simon înțelese că își alesese cu adevărat rău momentul pentru a-i vorbi însoțitoarei sale.

Nu avea nici un motiv să se plângă. În cinci ani, Dallas Karby transformase "Spotlight", mica emisiune locală, într-un eveniment național. Simpla vedere a unei camionete purtând acest nume cu

litere roșii, era suficientă pentru a-i scoate din minți pe politicienii veroși, pe traficanții și pe oamenii de afaceri fără scrupule.

Pe stradă, Dallas primea felicitări de la oameni care nu pierdeau ocazia s-o recunoască. Totuși, în rolul său de apărător al dreptății, erau incluși de asemenea și dușmanii. Simon dorea doar s-o avertizeze.

Pe ecranul televizorului așezat în spatele barului, apăru Dallas, așezată la un birou ca al jurnaliștilor de informații. Taiorul din tweed gri și corsajul din mătase îi accentuau feminitatea, dar în nici un caz fragilitatea. Părul blond, tuns scurt, îi încadra fața energică, pomeții proeminenți și ochii de un albastru foarte apreciat în spatele camerelor de luat vederi. Vocea frumos ondulată anunță:

– Bună seara.

Clienții barului aplaudară.

– Bravo, Dallas! strigară. I-ai adus în dezbatere publică și dacă nu sunt mulțumiți, trimite-i la noi, vom ști să le răspundem!

– N-aș fi făcut nimic fără voi, declară Dallas.

Își ridică paharul să toasteze pentru cei care o înconjurau, golind fără să clipească al treilea whisky.

Simon o privea cu uimire. Era în stare să bea ca un bărbat și nici măcar nu se clătina când se ridica.

Dar dacă părea întru totul în largul său în compania bărbaților, știa nu mai puțin să păstreze distanța. De altfel, toată lumea respecta viața personală a lui Dallas Karby. Chiar și acești muncitori adunați în bar nu încercau să depășească anumite limite. După terminarea emisiunii, se întoarseră la mesele lor.

– Am câștigat încă o dată, îi spuse Dallas lui Simon, împărțind cu generozitate victoria cu el.

Aprinzându-și o nouă țigară, îl întrebă:

– Haide, vorbește-mi puțin, ce este cu povestea aceasta cu Mulesville?

– Burrowsville, o corectă Simon fără să se descurajeze.

Și am câștigat atât de bine încât, după părerea mea, ar trebui să dăm puțin înapoi.

– Să dăm înapoi?

Dallas își pierduse deja orice interes pentru conversație.

– Da, să lăsăm pentru un timp politica la o parte, să ne ocupăm de natură, de moduri de viață, de...

Simon căuta termenii de pus în valoare, dar mina sceptică a lui Dallas îl deranja.

– Există acolo material pentru o emisiune frumoasă, te asigur. În plus, asta îți va permite să te îndepărtezi pentru un timp.

De-a lungul ultimilor cinci ani, Dallas atinsese orice subiect, de la răpirea copiilor, la jafurile băncilor. Nu-i fusese frică să străbăta culoarele de metrou noaptea, pentru a vedea oamenii care dădeau târcoale pe acolo, să se urce la etajul zece al unui imobil în construcție cu scopul de a le descoperi defectele. Pregătise o emisiune la Grenada cu gloanțele șuierând deasupra capului și intervievând un gangster de talie internațională, sub supravegherea gărzilor sale de corp care, în afara câmpului camerelor de luat vederi, ațintiseră mitralierele asupra ei.

– Este vorba despre viața ta, sublinie Simon, constatând că Dallas nu catadicsea să reacționeze.

Aceasta nu voia să-l supere, îl considera cel mai bun prieten al său și un excelent producător de televiziune. Nu avea decât un singur defect: devenea uneori protector, aproape matern.

– Ascultă, declară Dallas cu amabilitate, am rănit unele susceptibilități cu această anchetă, dar nu am de ce mă teme. Ar putea fi chiar urmări interesante, aș fi nebună să plec acum să mă plimb în Dakota de Sud.

– Carolina de Sud, o corectă din nou Simon care, fără să vrea, începea să se enerveze. Dă-ți măcar osteneala să te gândești la ceea ce-ți propun.

Dallas trase din țigară, considerând că se termina mai repede lăsându-l să vorbească.

– Este un reportaj pe măsura ta. Este vorba de cineva care nu vrea să se întoarcă în lumea organizată, un bărbat curajos care vrea să trăiască după bunul său plac, sfidând dacă trebuie, toate presiunile sociale... Asociezi cazului său personal problemele mai generoase ale protecției mediului și gestionării resurselor naturale și obții un reportaj fantastic.

– Ce legătură are cu Brownsville? îl întrerupse Dallas pentru a scurta conversația la maximum.

– Burrowsville, în Carolina de Sud, repetă Simon ridicând ochii spre cer. Acolo se află Daniel Masters.

– Cine este Daniel Masters? întrebă tânăra femeie, afișând o totală indiferență.

La televizor începuse un meci de hochei și îl urmărea cu mai multă atenție decât acorda cuvintelor lui Simon. Se prefăcea că-l ascultă, dar nu-și desprindea privirea de ecran.

– Este autorul tuturor acelor cărți cunoscute, despre întoarcerea în natură. Știi, este profesorul de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts care, într-o bună zi, a părăsit totul pentru a merge să trăiască în munți. Se consacră apărării naturii în Apalași. A scris cinci lucrări considerate drept clasice. Nu coboară niciodată din izolarea sa, este un domn foarte misterios. Acum guvernul reclamă terenul pe care-l ocupă și încearcă să-l expulzeze. Oare nu vezi publicitatea pe care ai putea s-o dai poveștii sale? Oamenii ți-ar sorbi cuvintele... și în plus, ai fi prima care l-ai face să iasă din rezerva sa.

– Haide, Simon, replică Dallas, renunțând prost dispusă pentru o clipă la meci, sunt ziaristă nu o capră de munte. Ce voi face în munții Ozark?

– Apalași.

– Dacă vrei. Oricum, nu doresc deloc să alerg după un bătrân sihastru...

– Un profesor, un profesor autentic de informatică din zilele noastre, autorul a cinci cărți care se vând foarte bine.

Simon era tot mai contrariat.

– Barbara Walters ar scoate o emisiune de două ore dintr-un asemenea subiect, în acest caz îi poți consacra și tu treizeci de minute, o jumătate de emisiune. Nu-ți cer imposibilul. Cincisprezece minute...

Întotdeauna ceda prea mult teren.

– Ascultă, te duci acolo, discuți cu acel bărbat, îți întocmești povestea și ți se trimite o echipă de filmare. Cât timp îți va lua asta? Câteva zile, cel mult o săptămână. Va fi și o ocazie de vacanță. Gândește-te, un timp îndelungat departe de oraș, departe de stres, la aer curat, la soare și în comuniune cu natura...

– Îmi place orașul, afirmă categoric Dallas.

Pentru a-și descuraja complet interlocutorul, se amuză să adauge:

– Îmi plac fumul, poluarea, ambuteiajele... Aerul curat îmi provoacă astm, sunt alergică la soare. Și dacă îmi voi dori o vacanță, voi merge pe malul lacului Erie și nu într-un colț retras din Stâncoși...

– Apalași, bombăni Simon, exasperat, Apalași! Am impresia că nu privești problema cu suficientă seriozitate.

Dallas îl privi și se domoli imperceptibil. Bănuia adevăratele motive ale lui Simon. Nu se interesa peste măsură de acel bărbat care trăia în sălbăticie în munți, ci se neliuștea pentru ea. Încă de la începutul anchetei sale asupra industriei de automobile, se măcina. Unele incidente îi dăduseră parțial dreptate. Mai întâi fuseseră acte de vandalism comise la sediul televiziunii lor. Apoi, unul dintre cei mai buni interlocutori decisese subit să nu mai depună mărturie în fața camerelor de luat vederi; cu siguranță, îl intimidaseră. După aceea, Dallas promise amenințări prin telefon, la birou ca și la domiciliu. I se ceruse să abandoneze subiectul dacă voia să evite întâmplări neplăcute. Poliția pusese liniile sub ascultare, fără rezultat până în acea zi. Și în ajun, o coroană mortuară sosise la studio, a cărei panglică purta următoarea inscripție: "Vă va fi de folos dacă emisiunea are loc".

Simon era înspăimântat. Dacă n-ar fi fost imposibil să schimbe programele într-un timp atât de scurt, ar fi suprimat reportajul. Dallas era încântată. Nu rămânea insensibilă la toate aceste acțiuni, dar trebuia mai mult pentru a o speria. Dacă ar fi fost o fire fricoasă, și-ar fi ales altă meserie. Întâlnea pericolul în fiecare zi.

– Simon, vād unde vrei să ajungi și îți mulțumesc, declară cu amabilitate, dar sunt fată mare, pot să am grijă de mine. Nu voi permite niciodată unei bande de hoți și trișori să mă izgonească de pe propriul meu teritoriu. De altfel...

Ridică din umeri, sperând să-i transmită dezinvoltura sa lui Simon, care dramatiza situația.

– De altfel, emisiunea a avut loc, ce mai pot face acum?

Simon își termină berea dintr-o înghițitură. Dallas îl exaspera. Nu admira pe nimeni mai mult decât pe ea, dar nici nu cunoștea o creatură mai încăpățânată.

Era frumoasă, seducătoare și inflexibilă, la fel de în largul său pe străzile din Harlem ca și la o masă la Casa Albă. Probabil nu exista în toată America un singur telespectator peste treizeci de ani, pe care să-l lase indiferent, dar se interesa numai de munca sa.

Desigur, bărbații ocupau un loc în viața sa, dar un loc, evident, delimitat. Avea aventuri multe și scurte. Trebuia să fie ieșit din comun pentru a o reține pe Dallas Karby. Fusesse căsătorită, dar nimeni nu știa asta, în afară de Simon. Se întreba deseori dacă motivul divorțului său rezida în personalitatea sa, sau dimpotrivă, se înăsprise ca urmare a acestui eșec.

Punându-și paharul gol pe masă, Simon explică:

– Oamenii ăștia au memorie lungă. N-ai scăpat pentru că emisiunea a avut loc și o știi foarte...

– Mai vrei o bere? îl întrerupse Dallas.

Simon scutură din cap, așa că hotărî să plece. Tânăra femeie dorea să nu se întoarcă prea târziu, deoarece voia să-l mai sune pe senatorul Bailey, care îi promisese să se uite la reportaj.

Trebuia să discute cu el despre asta.

Simon scoase bani din buzunar, dar îl opri.

– Plătesc eu.

Oare nu ea îl antrenase în acest bar aproape împotriva voinței sale?

Când vru să plătească, barmanul refuză.

– Sunteți invitații mei, declară acesta.

Dallas îi mulțumi cu un zâmbet care câștigase nenumărate inimi și puse portofelul înapoi în blugi. Nu se mai încurca de poșete pe care le considera inutile și prea tentante pentru hoți.

– Încă o dată, Dallas, exclamă Simon în timp ce părăseau barul, te rog să te gândești bine. Pleacă din Detroit cât timp se liniștesc spiritele. Trebuie ca...

– să-mi continui munca, îl completă tânăra femeie.

Zgomotele nopții citadine le însoțeau pe cel al pașilor lor pe trotuar. Dallas aparținea acestei lumi, cu urâtenia și pericolele pe care nu le nega. Nu-și dorea decât să rămână, să fie acolo unde se produceau crime, nedreptăți, corupție. Misiunea sa consta în a denunța și nu în a se plimba pe munți în căutarea unui excentric.

Hotărâtă să închidă definitiv subiectul, se întoarse spre Simon.

– Sunt sigură că vei găsi pe altcineva să meargă la Barowille.

De această dată, Simon nici măcar nu-și dădu osteneala să corecteze numele.

– În ceea ce mă privește, locul meu este aici și sunt sigură că faci din țăntar armăsar.

Ajunseră aproape de mașina sa, un Datsun roșu, căreia nimeni nici măcar nu-i dezumflase pneurile, nici nu-i spărsese farurile cât timp se aflaseră în interiorul barului.

– Oamenii ăștia sunt lași, nu se vor manifesta. Dacă aș crede într-adevăr că-mi asum un pericol, aș fi deja la munte, știi bine. Dar este ridicol, te lași impresionat de niște mizerabili.

Simon se opri pe marginea trotuarului, cu o mină severă.

– Aș putea să-ți ordon să pleci.

Până la noi ordine, sunt producătorul emisiunii, eu comand.

– Dar eu sunt vedeta, replică Dallas fără să se fâstâcească. Și dacă nu sunt mulțumită de tine, îți pot obține concedierea.

Zâmbi terminându-și fraza și, trecându-și brațul sub cel al lui Simon, adăugă cu afecțiune:

– Haide, Simon dragule, încetează așadar...

Deflagrația păru să zgâlțâie toată strada. Lumina o orbi pe Dallas, zgomotul o asurzi și un puternic curent de aer cald o aruncă la pământ cu Simon. Bucăți carbonizate căzură în ploaie asupra ei și curând auzi voci, strigăte. Mulțimea se aduna. Când reuși să ridice capul, văzu o sferă de foc în locul mașinii sale.

Câteva secunde în plus și ar fi inclus doi ocupanți.

Foarte voluntară, impulsivă și înzestrată cu nervi de oțel, Dallas își cunoștea totuși interesul. Uneori îi trebuia timp să înțeleagă, dar când înțelegea, acționa în consecință. Explozia vehiculului său constituia un mesaj clar. Oamenii aceia pe care-i subestimase, nu glumeau. Tocmai le denunțase public practicile necinstite și voiseră să se răzbune.

Rămase o clipă întinsă pe burtă, lângă Simon pe care îl auzea respirând zgomotos. Își privi mașina arzând în timp ce soseau pompierii în urletul sirenelor. În cele din urmă, se întoarse spre Simon, a cărei față era lividă sub praf și declară cu cea mai mare simplitate din lume:

– La drum spre Apalași!

Capitolul 2

Burrowsville, Carolina de Sud, nu figura pe hartă. Dallas nu se miră. Mai degrabă se miră să descopere că un astfel de loc mai exista în acel sfârșit de secol douăzeci și continua să fie locuit.

Închirie o mașină la aeroport și porni la un drum de trei ore și jumătate, care trebuia s-o ducă la Murdock. Dacă-i dădea crezare secretarei, Burrowsville se afla la vreo cincisprezece kilometri de acolo, nu mai mult. De-a lungul drumului, văzu orașe mici, târguri și cătune adormite, ascunse într-o curbă a șoselei, sau cocoțate pe culmea unei coline. Și privi acele case, modeste sau importante, îngrijite sau neglijate, precedate de grădini înflorite. Aici se ridica o benzinărie, acolo un restaurant și apoi mai nimic... întinderi de pajiști pustii. Scuturând din cap cu neîncredere, se întrebă cum își ocupau timpul oamenii din această regiune. Unde se distrau, cine-i putuse convinge să se stabilească la capătul lumii? New York, Detroit, Chicago, marile centre ale civilizației erau la mii de kilometri și-ți trebuia o jumătate de zi pentru a merge să iei un avion.

Alții în locul lui Dallas ar fi fost plini de admirație străbătând această regiune într-o superbă zi de vară indiană.

Deloc obișnuită cu natura, tână femeie nu aprecia peisajele. Mintea sa de ziaristă se mulțumea să sporească numărul întrebărilor și s-ar fi oprit pentru a intervieva orice persoană, fără să spere, de altfel,

să adune informații interesante, ci doar pentru a-și satisface curiozitatea.

Ancheta referitoare la bomba plasată sub mașina sa nu spusese nimic și, întunecată, Dallas se gândea la viitorul său subiect de reportaj: corupția în mediul poliției și justiției la Detroit. Își prezentase deja proiectul lui Simon, chiar a doua zi după atentat, dovedind că nu se lăsa intimidată. Simon o ascultase cu rabdare apoi, fără o vorbă, îi întinsese biletul de avion pentru Greenville, Carolina de Sud.

– Îți dau patru săptămâni, o anunțase cu mărinimie. Dacă vrei să le petreci cu Masters și să realizezi o emisiune importantă, perfect, dacă vrei doar să-i consacrî câteva zile și să închei luna la Las Vegas sau în Bahamas, este la bunul tău plac.

Văzându-i protestele formându-se pe buze, i-o luă înainte:

– Dar insist asupra unui punct, Dallas. Dacă te revăd în acest oraș înainte de mijlocul lui octombrie, îți jur că niciodată nu vei mai lucra în fața unei camere de luat vederi.

Tânăra femeie se supăraseră. Nu pretindea că uitase spaima din ajun, dar teama făcea parte integrantă din existența sa. Nu avea nici o intenție să fugă.

Simon îi ascultase explicațiile cu un calm care nu anunța nimic bun. Când tăcuse, se mulțumise să scoată o foaie de hârtie și să i-o întindă. Era vorba de un raport, cerând pentru ea o promovare ca producătoare.

– Ai meritat-o din plin, afirmase Simon zâmbind.

Dallas îl privise și rămăsese pentru prima dată fără grai. Dacă ar fi amenințat-o cu concedierea, ar fi râs. Avea un contract beton. Dar era în puterea lui să-i obțină o promovare și în acest caz, s-a terminat cu munca pe teren! Va primi un birou, vrafuri de dosare, programe și bugete.

Nu se mai ocupase de raport și îl privise pe Simon simțind o mică înțepătură de vinovăție la vederea pansamentului de pe fruntea și de pe obrazul său. Se rănise ușor în ajun, căzând pe trotuar.

– Simon, începuse, străduindu-se să păstreze un ton măsurat, știu că ieri ți-a fost foarte frică...

– Foarte frică, o întrerupse, lăsând o clipă să i se vadă mânia, ah da! Și ție de asemenea, nu încerca să negi, dar nu asta este problema.

Se ridicase pentru a merge până la fereastră, continuând să vorbească întorcându-i spatele.

– Problema este să înveți să reacționezi corect într-o situație dată.

În acea clipă se întoarse spre ea, cu o mină serioasă.

– Am două lucruri să-ți spun. Primul, în calitate de prieten... de tată, dacă preferi, al doilea, în calitate de patron. Mai întâi, în calitate de prieten: Dallas, nu poți accepta că anumite lucruri îți scapă, trebuie să controlezi întotdeauna totul. În fața unei situații neplăcute, indiferent care, alegi mereu să dovedești forță. Nu ești fericită atâta timp cât nu te bați, atâta timp cât nu impui tu regulile jocului. Pur și simplu nu cunoști valoarea și interesul de a opta uneori pentru o retragere tactică, o acceptare a evenimentelor așa cum se prezintă. După umila mea părere, comportamentul tău nu este sănătos.

Tânăra femeie voise să se ridice cu vehemență împotriva acestor cuvinte, dar Simon o atinsese în adâncul ființei sale. Se număra printre cei mai buni reporteri americani, nimeni nu îndrăznea să-i critice metodele, nici conduita, totuși Simon nu greșise. Într-adevăr, dacă lua ca exemplu atentatul din ajun, observa că în loc de a ține cont de teama sa și să opteze pentru prudență, voise să-și multiplice atacurile. Poate se înșela, dar Simon își imagina oare că o putea schimba?

– Vorbești ca un profesor de morală, exclamase fără să-l privească. Deloc tulburat, Simon adăugase:

– În calitate de patron, te anunț că, în legătură cu tine, canalul mă susține sută la sută în propunerea mea. Nu vrem reporteri care să atragă atenția mai mult asupra lor decât asupra reportajelor. Am hotărât să facem orice pentru a readuce calmul.

Convingându-se până la urmă de hotărârea fermă a lui Simon, Dallas își evaluase neputința. Recunoștea adevărul argumentelor sale.

Îndată ce un jurnalist devenea el însuși subiect pentru știri, nu-și mai putea juca rolul. Acceptase că evenimentele îi scăpasera de sub control... dar de aici, până la a pleca la Burrowsville!

Își mai încercase șansa:

– Ascultă, Simon, este prea pripit. Pregătește misiunea normal, ia legătura cu domnul sihastru al cărui nume nu mi-l amintesc. În acest timp, voi putea să văd puțin ancheta poliției, dar îți promit, imediat ce vei aranja totul, mă voi grăbi spre Apalași.

Simon zâmbise doar.

– Totul este aranjat, Dallas, iar avionul tău zboară mâine dimineată.

Îl privise cu indignare, ca și când era vorba despre un trădător.

– Vei face o treabă formidabilă, Dallas, și totul descoperind noi orizonturi, vei vedea, încheie Simon ferm.

Nemaiavând nimic de adăugat, tânăra femeie se retrase gândindu-se posomorâtă: Burrowsille, iată-mă!

La Murdock, un vânzător de la o stație de benzină îi confirmă lui Dallas existența localității Burrowsville și chiar îi indică drumul în detaliu. Ciudățenia instrucțiunilor nu puteau jena o persoană care traversase Beirutul în plin război. Așadar, Dallas căută șura arsă, casa al cărui acoperiș fusese luat de o furtună anul trecut, o luă la stânga după micul iaz și așteptă să-l vadă pe bătrânul Angus pe câmp, pentru a coti la stânga.

După douăzeci de kilometri și o oră mai târziu, nu se înșelase decât de două ori. Micul iaz nu fusese acoperit cu nuferi, cum crezuse, și bătrânul se hotărâse cu siguranță să se întoarcă acasă. Ajunsă totuși la liman, își parcă mașina în fața unei clădiri cu înfățișare amărâtă, împodobită cu un panou: "Burrowsville, aprovizionare generală și poștă". Cu alte două case, reprezenta întreaga localitate.

Dallas nu-și putu stăpâni o oarecare dezamăgire. Totuși, în opt ani văzuse cele mai diferite locuri și mai puțin primitoare, așa că nu vedea nici un motiv să se lase descumpănită. Venise fără nici cea mai mică iluzie.

Coborî din mașină, își netezi părul ciufulit de vânt, își vârî bluza în blugi și înaintă punându-și fără să vrea aceeași întrebare: Cum ajungea cineva să aleagă să trăiască într-un astfel de loc?

Pătrunse în clădire. Aceasta era prost luminată de niște becuri goale care atârnavă de tavan, curățenia lăsa de dorit, cele mai diferite articole erau înșirate pe rafturi într-o ordine deloc de înțeles la prima vedere. Erau acolo cuie, bomboane, gaz, sârme, cuverturi, de toate... de la alimente până la tricouri de corp.

Trei bărbați erau acolo. Unul mai în vârstă, îmbrăcat ca un fermier, avea fața brăzdată de riduri, mâinile obosite și examina insecticidele. Al doilea, foarte slab, avea pe cap o șapcă ce-i ascundea ochii și-i adresă un zâmbet îmbietor lui Dallas, dar cel care vorbi fu al treilea.

– Ce pot face pentru a vă fi de folos, domnișoară?

Tânăra femeie îl gratifică zâmbindu-i irezistibil.

– Îl caut pe un anume Daniel Masters. Îl cunoașteți?

– Scriitorul? Bineînțeles. El a făcut această regiune celebră.

Bărbatul părea încântat, apoi brusc, privirea i se înăspri.

– Ce vreți de la el?

– Haide, Cal! interveni personajul în ținută de fermier.

Dallas tresări la sunetul vocii sale și se întoarse. Acesta afișă o mină bucuroasă, explicând:

– Oare nu privești niciodată la televizor? Doamna aceasta este Dallas... Dallas...

– Karby, șopti tânăra femeie politicoș și bărbatul dădu din cap.

– Dallas Karby, desigur! Soția mea și cu mine nu pierdem niciodată emisiunile dumneavoastră.

– Desigur, Dallas Karby! exclamă la rândul său bărbatul din spatele teighelei. Când îi voi spune lui Lucy! Ei bine, Willis, ești martor, am o vedetă în magazin!

Cel mai slab, care nu intervenise încă, înțelese brusc:

– Sunteți aici pentru a-l intervieva pe Masters, nu-i așa?

– Intenționați să-l faceți să apară la televiziune! exclamă fermierul.

Izbucni în râs și adăugă:

– În acest caz, vă doresc noroc. Acum nu foarte mult timp, un editor din New York s-a deranjat până aici pentru a-l întâlni și știți cum l-a primit? Cu o pușcă!

Mulțumesc, Simon! se gândi cu ironie Dallas, copleșită de imaginea unor sălbatici înarmați pe drumurile de munte.

– Ar fi trebuit să bănuiesc! exclamă brusc bărbatul din spatele tejghelei. Acum o lună a sosit o scrisoare din Detroit și recent o telegramă, deși, vă asigur, nu primește prea multă corespondență. Dar stați, dacă mergeți să-l vedeți, poate i le veți putea duce?

Se întoarce și caută două plicuri într-o cutie din patele său.

– Mi-ați face un serviciu scutindu-mă de o călătorie, preciză bărbatul.

Dallas cercetă sigla de pe scrisoare: era vorba despre "Spotlight". Conținea cu siguranță aranjamentele despre care îi vorbise Simon, dar nimic nu era aranjat, pentru că Daniel Masters nici n-o deschisese, nici n-o citise.

Mulțumesc, Simon! se înfurie în sinea sa. Răspunse totuși pe cel mai amabil ton:

– Cu plăcere. Va trebui doar să-mi indicați unde îl găsesc.

– Nu este greu, o asigură Cal și cei doi însoțitori îl aprobă dând din cap.

– Urmați vechea potecă indiană nouăsprezece, douăzeci de kilometri și este prima locuință pe care o veți vedea.

– Perfect, afirmă Dallas, hotărâtă să încheie cât mai repede această afacere.

Dacă nu locuia departe, putea ajunge la el seara, să stabilească momentul interviului a doua zi, să facă echipa de filmare să vină în aceste locuri poimăine și apoi, adio Carolina de Sud!

– Unde este această potecă indiană? întrebă.

– Vă voi desena un plan, se oferă Cal, evident fără să ceară altceva decât s-o ajute.

Scoase de sub teighea o pungă de hârtie brună și o bucată veche de creion.

– Iată: mergeți patru kilometri de la ieșirea din Burrowsville și cotiți la dreapta la uzina părăsită. Apoi urmați drumul până la locul în care nu mai este decât macadam.

Își însoțea explicațiile cu un plan foarte clar pe hârtie.

– Drumul se oprește complet un kilometru mai departe și acolo începe poteca. Evident, nu știu dacă mi-aș lăsa mașina acolo. Vă previn că hoții nu vor lipsi.

Privi pe fereastră Chryslerul parcat în fața magazinului.

– Iată, vă fac o propunere. Merg cu dumneavoastră acolo mâine dimineată, apoi aduc mașina înapoi și am grijă de ea.

Puțin obișnuită cu o asemenea dorință de a face un serviciu, Dallas nu luă totuși în seamă îngrijorările interlocutorului său. Cu siguranță, vehiculul risca mai puțin în acest colț îndepărtat decât în cartierele rău famate din Detroit.

– Vă mulțumesc, răspunse, dar nu am intenția să lipsesc mult timp și mi-ar plăcea să urc chiar în seara aceasta pentru...

Fermierul o întrerupse, cu o mină înspăimântată:

– În seara aceasta, este imposibil!

Cal reluă imediat:

– Mai ales să nu mergeți acolo când se înnoptează, veți pierde repede poteca pe întuneric și vă veți afla pe un teritoriu care n-a fost explorat niciodată de albi. Cei care trăiesc acolo sunt rari.

– În plus, adăugă fermierul, vă trebuie timp pentru a urca acolo sus. Dincolo de Knee-High-Ridge, drumul devine foarte greu.

– Cum?

Dallas tocmai înțelesese și spera că se înșală.

– Totuși, nu vreți să spuneți că voi termina drumul pe jos! Oare nu pot merge acolo cu mașina?

Cei trei bărbați o priviră deodată ca și când erau dezamăgiți să audă o asemenea enormitate din gura unei vedete de televiziune.

– Oh nu, domnișoară, această potecă veche nu este decât o cărare. Chiar cu un Jeep, nu este practicabilă. Indienii nu mergeau cu mașina, să știți. Desigur, dacă ați avea un catâr, ar fi altceva...

– Haide, Luke, n-are un catâr! îl întrerupse Cal.

– Spuneți, doar nu aveți intenția să urcați acolo sus singură?

– Cal, uiți cu cine vorbești? Dallas Karby nu se teame să dea nas în nas cu un urs.

Dallas interveni cu o voce slabă, totuși fermă:

– Aveți un telefon?

Cu un semn, Cal îi arătă un aparat negru datând din anii patruzeci. Tânăra femeie se apropie cu pas hotărât și îl sună pe Simon prin postul de comandă. Îl găsi doar în clipa în care se pregătea să plece.

– Oare ai înnebunit complet? strigă Dallas, conștientă de cele trei perechi de ochi ațintiți asupra spatelui său.

– Dallas, tu ești!

Vocea părea să iasă dintr-un tunel.

– Cine altcineva vrei să fie? exclamă acesta, având toate greutatea din lume pentru a se stăpâni. Cum ai procedat să-l contactezi pe Masters?

– În maniera obișnuită, replică Simon după o scurtă ezitare. I-am trimis o scrisoare explicativă, apoi o telegramă care-i anunța sosirea ta.

– Ei bine, n-a primit nici una, nici alta, imaginează-ți și trebuie să fac pe jos douăzeci de kilometri pentru a-l găsi, pe jos, mă auzi? Trebuie să escaladez un munte și acest domn nu știe nici măcar că vin! Și am aflat că nu acordă interviuri nimănui! Așa că iată ce voi face...

– Ai dreptate să vorbești tare, comunicarea este foarte proastă.

– Mă voi întoarce, aproape urlă Dallas.

Jenată, se întoarse pentru a le adresa celor trei bărbați un zâmbet liniștitor.

– De fapt, de unde mă suni? întrebă Simon fără să țină cont de cuvintele sale. Măcar ești la Burrowsville, nu-i așa? Să știi că vom avea o poveste frumoasă. Am prevăzut să vorbim despre ea în noiembrie,

asta înseamnă cu mai multe luni înainte de procesul lui Masters. Afacerea asta promite mai mult decât cred eu de departe. Au apărut deja mai multe articole.

Dallas își aținti cu neîncredere privirea asupra peretelui verde și murdar.

– Simon, aș vrea să mă ascuți, eu...

– Dallas, mă bizui pe tine și știu că nu mă vei dezamăgi.

Acum folosea un ton părintesc, afectuos, și tânăra femeie se simți pierdută.

– Ți displăce acest reportaj, de acord, dar ești o profesionistă și nimic nu te poate împiedica să-ți îndeplinești sarcina. De fapt, echipa de filmare nu va fi disponibilă înainte de data de cincisprezece, îmi pare rău, vei fi obligată să-ți întrerupi vacanța pentru a te întoarce. Dar vei vedea, cazul Masters se va dovedi dinamică. Dacă nu voi avea vești de la tine de acum încolo, voi trimite echipa pe cincisprezece.

După aceste cuvinte se lăsă tăcerea și Dallas ezită o clipă între a-și manifesta furia aruncând telefonul pe fereastră, sau a accepta înfrângerea zâmbind.

Simon nu se dădea înapoi din fața tacticilor celor mai comune și mai folosite. "Mă bizui pe tine și știu că nu mă vei dezamăgi". Oare cum îndrăznește să recurgă la asemenea formă de șantaj?

Dallas avea de ales.

Se putea întoarce la Detroit, pentru a pleca din nou îndată ce Daniel Masters va fi într-adevăr contactat. Putea de asemenea să-și încalțe cei mai solizi pantofi și să-și înceapă căutarea, să fie împușcată și să aibă astfel o scuză valabilă pentru a se întoarce în acest cătun nenorocit, Burrowsville.

Își șterse mâinile pline de praf pe blugi și se întoarse spre cei trei bărbați care îi pândeau reacția cu nerăbdare.

– Vreți să-mi indicați un hotel bun? le ceru ea, gratificându-i cu cel mai fermecător zâmbet.

În foarte proastă dispoziție, a doua zi dimineață la ora șapte și treizeci și cinci de minute, Dallas coborî din mașina de închiriat și ascultă instrucțiunile binevoitoare ale lui Cal.

– Să fiți atentă să nu ieșiți de pe potecă și nu veți avea nici o problemă. Să știți că locuitorii colinelor o folosesc și uneori avem vizita unui amator de păsări sau de plante. Va fi suficient să mergeți pe urmele lor și va fi o plimbare frumoasă. În plus, veți avea noroc, nu va fi prea cald.

Cal înălță capul și adăugă cu o strâmbătură:

– Totuși, nu vă sfătuiesc să întârziați pe drum, deoarece s-ar putea să vină furtuna.

N-avea de ce să se neliniștească în legătură cu acest punct, Dallas nu avea intenția să petreacă nici un minut mai mult decât era necesar pe munte. În ciuda vestei groase, se înfioră și se strădui să-i zâmbească însoțitorului său.

– Dacă poteca este frecventată, poate voi întâlni o persoană călare, spuse cu o ușoară speranță.

– Nu vă bazați pe asta, răspunse Cal, spulberându-i iluziile. Toată lumea și-a făcut deja proviziile pentru iarnă și sunteți doar singura turistă pe vremea asta. Veți întâlni doar iepuri și, dacă nu-i speriați, cerbi.

Dallas își îndreptă atenția asupra potecii care se afunda printre copaci, cu o râpă în dreapta, apoi se hotărî să pună întrebarea care o frământa deja de o clipă:

– Oare nu risc să întâlnesc animale... mai mari?

Cal păru o secundă stânjenit și spuse:

– Uitați ce a spus Luke referitor la urși. Le va fi mai frică de dumneavoastră, decât vă va fi dumneavoastră de ei. Dacă, din întâmplare, veți întâlni unul, va fugi înainte să-l vedeți. Să nu vă fie teamă, domnișoară Karby.

Cu aceste cuvinte, se întoarse spre Chrysler cu intenția de a urca în el.

– Voi avea grijă de mașina dumneavoastră, promise. La întoarcere, opriți-vă cum ne-am înțeles la familia Wilkins și cereți-i să-mi dea un telefon. Voi veni să vă iau imediat.

Dallas privi acoperișul roșu al casei familiei Wilkins, care se zărea în spatele copacilor, la aproximativ cincizeci de metri în urmă. Fu cuprinsă de dorința de a renunța la expediție. Mai era timp încă.

Dar Dallas Karby nu va renunța, oricum nu în fața acestui bărbat care o așezase pe un pedestal. Ce însemnau două zile, cel mult trei, în acești munți? Doar un mic sacrificiu.

Îi zâmbi lui Cal, îi mulțumi adresându-i un semn de rămas-bun, își puse rucsacul și porni într-un pas căruia îi lipsea totuși entuziasmul, pe poteca acoperită cu ace de pin. Auzi Chryslerul demarând, pneurile scrâșnind pe drumul prost, apoi nimic.

Cal insistase să-i vândă rucsacul, ca și niște pantofi și provizii. Fără îndoială, constituia pentru el o bună afacere financiară. Totuși, îi era recunoscătoare pentru sugestiile sale. Cizmele și sacoșa încăpătoare evident nu i-ar fi fost de același folos de-a lungul a nouăsprezece kilometri pe această potecă indiană.

Își luase în rucsac haine pentru a se schimba de două ori, un pachet de țigări și – pentru cazul în care ar fi fost reținută mai mult timp decât prevăzuse – o sticlă de whisky. Batoane din cereale, apă și săculețe cu hrană uscată ocupaseră locul disponibil. Cu aceste rezerve pe care practic i le impusese Cal, se simțea pregătită pentru orice eventualitate.

Ca majoritatea americanilor, se considera într-o formă fizică foarte bună. Cântărea poate cu două kilograme mai mult, dar se va strădui să le piardă în câteva zile de regim. Când nu era nici prea obosită, nici prea ocupată cu munca sa, alerga, dar rareori termina parcursul deoarece, întâlnind pe cineva în drum, se lăsa convinsă cu ușurință să se oprească la cafeneaua cea mai apropiată pentru a sta de vorbă. Fuma prea mult, știa asta, dar o dată pe an lua hotărârea să reducă numărul țigărilor din fiecare zi.

Porni la drum în pasul pe care l-ar fi adoptat pe Michigan Avenue, pentru a ajunge cât mai repede posibil la o întâlnire. După cinci minute era transpirată, după zece minute își pierduse respirația complet. După un sfert de oră, se hotărî să-și acorde o pauză și o țigară.

La a treia pauză, însoțită de a treia țigară, trebui să admită că aceea poteca indiană nu era o stradă din Detroit. Aici domnea incontestabil mai mult calm, în schimb, urca foarte mult, cum putea constata cu puțină teamă întorcându-se pentru a evalua distanța deja parcursă. Toți mușchii îi protestau și fiecare inspirație de aer rece și uscat îi ardea gâtul și plămânii. Rucsacul părea de două ori mai greu decât la plecare. Dallas observă cu groază că nu mersese totuși decât de o oră.

Scoțând un geamăt, își puse cu precauție povara pe pământ, pentru a nu sparge sticla cu whisky, apoi stătu acolo, pe o mizerabilă cărare care nu ducea nicăieri, care se pierdea din vedere în vegetația înconjurătoare. Nimic altceva! Încercă să-și recapete respirația și blestemă ziua în care îl întâlnise pe Simon și "Spotlight". Un singur lucru o împiedica să se întoarcă din drum. Refuza să-și fi supus corpul acestei torturi degeaba.

Misiunea sa se transformase într-o provocare pe care voia s-o susțină. Va reuși, va ajunge pe culmea acestui munte blestemat! Și acolo, își promise să obțină mărturișirile lui Daniel Masters, să i le smulgă, dacă trebuia. Dallas Karby nu intenționa să se lase intimidată de un ciudat, un sihastru. Pe toți dracii, pe Simon Armstrong, pe mușchii care o dureau și pe tot lanțul Apalașilor, își jură să ducă la bun sfârșit acest reportaj, chit că-l va amenința pe Daniel Masters cu propria pușcă!

Daniel Masters. Furia i se intensifica doar gândindu-se la el. Acestui domn nu-i plăceau ziariștii, acest domn fugea de publicitate. Ei bine, avea tot interesul să se pregătească pentru vizita lui Dallas Karby!

Căută în rucsac dosarul Masters pe care nu avusese încă timp să-l citească... nici nu dorise. Cu această ocazie își oferî un baton din

cereale și luă cunoștință de documentul pentru care pornise la drum.

Daniel Masters, treizeci și șase de ani, născut la St.Louis, în Missouri. În afară de slujba la Institutul de Tehnologie din Massachusetts, condusesese departamentul de cercetări al unei societăți foarte cunoscute și își făcuse o frumoasă reputație în microinformatică. Dallas își făuri repede o părere. Era vorba despre unul dintre acei intelectuali care se surmenaseră până în ziua în care, la capătul puterilor, se făceau nevăzuți, izolându-se departe de toate. Caz clasic de depresie nervoasă, estimeă tânăra femeie cu dispreț. În calitate de femeie care nu ezita să înfrunte orice pericol, nu putea să simtă decât dispreț pentru un bărbat incapabil să se apere împotriva unor simple calculatoare.

Prima carte a lui Masters, "Viața în Apalași" fusese primită cu destulă căldură, dar renumele îi sporise cu apariția celei de-a doua: "Cântecul muntelui", în care își povestea aventurile în natură. Doi ani mai târziu, publică alte opere despre tehnica de supraviețuire, povești și legende, și ecologie. Aceste subiecte n-o pasionau deloc pe Dallas, dar se pare că publicul le acorda un mare interes. Ultima sa operă literară, un roman cu titlul "Floarea sălbatică", rămăsese timp de optsprezece săptămâni pe lista de best-sellersuri din Times. Din nefericire, Dallas nu cunoștea mai mult decât precedentii.

Daniel Masters scria mult, trebuia să-i acorde cel puțin acest merit. Evident, ce altă ocupație îi rămânea în această izolare? Înțelesese cum să se facă celebru și, după adaosul de publicitate gratuită pe care i-l oferea Dallas datorită lui "Spotlight", nimic nu-l va împiedica să coboare să se alăture muritorilor de rând și să culeagă roadele succesului. Sarcastică, și-l imaginea stabilindu-se acolo unde n-ar fi impozite de plătit, de exemplu în Bahamas. Ar putea chiar să continue să se îmbogățească scriind "Cum să faci avere înainte de patruzeci de ani!"

Dallas era contrariată, deoarece dosarul se limita la această scurtă biografie, confirmându-i că toată afecerea nu fusese decât o decizie de

ultim moment a lui Simon, luată doar cu scopul de a o îndepărta de Detroit. Și îndrăznește să aștepte de la ea o jumătate de oră de emisiune plecând de la atât de puține elemente! Își promise să-i spună vreo două vorbe la întoarcere.

La sfârșitul după-amiezii, ajunse în punctul de întrerupere. De acum, rucsacul cântărea o tonă și fiecare pas se transforma în tortură. Se opri; cu un geamăt lăsa să-i alunece povara de pe umeri.

Își simțea transpirația răcindu-se pe corp în contact cu aerul rece și umed. Oboseala îi tulbura chiar vederea și o pândeau cea mai deplină descurajare. Oare unde pot să rămân? se întrebă. Este departe încă? O întrebare o obseda tot mai îngrijorătoare: voi avea forța să merg până la capăt?

Privi în jurul său. Pinii aruncau umbre lungi pe cărare. Apoi ridică ochii și observă că norii nevinovați de dimineață căpătaseră în timpul zilei un aspect ceva mai puțin liniștitor. Se întindeau asemenea unei cuverturi gri deasupra capului său și-i părea că aproape îi putea atinge. Vântul sufla tot mai puternic, anunțând cu siguranță ploaia.

– Din ce în ce mai bine! bombăni Dallas înfundându-și mâinile în buzunare.

Din păcate, ironia nu era de ajuns s-o salveze de legile naturii și bunul-simț îi comanda să ajungă la destinație înaintea furtunii. Din nefericire, simpla idee de a-și relua rucsacul o îngrozea.

Se uită la el cu o privire ucigașă și termină prin a mormăi:

– Bun, evident, trebuie ușurat.

Protestând împotriva durerii pe care i-o producea cea mai mică mișcare, îngenunche și începu să-i cerceteze conținutul. Blugi, pulovere, lenjerie intimă... Ziarista refuza să se despartă de blocnotes și de dosar.

Fumătoarea refuza să-și lase țigările, atât de ușoare de altfel, încât se convinge de inutilitatea de a le sacrifica. Rămânea sticla cu whisky, ea însăși aproape mai grea decât celelalte obiecte la un loc. Rezolvă o parte a problemei mâncând ultimele batoane din cereale, apoi oftă în

fața sticlei, conștientă că era vorba de cel mai prețios bun al său în acest loc pustiu.

Totuși, nu avea de ales. O deschise, bău o înghițitură de alcool, apoi își aruncă în tufișuri comoara.

Imediat, încremeni. Tufișurile începuseră să se miște. Frunzele se agitară, o ființă se apropia... nu era vorba de o ființă umană.

În timpul primelor secunde, frica o ținuse pe loc, în timp ce presupunerile cele mai înspăimântătoare i se îngrămădiseră în minte: urs, puma, leu, lup! Fiara o va face bucăți.

În sfârșit, reuși să reacționeze. Se lăsă repede în jos, rămânând cu fața spre inamicul care se pregătea să apară și tatonă în jurul ei. Degetele întâlniră o ramură ruptă.

Se ridică, fluturând-o ca pe o armă. Făcu ochii mari, respirând sacadat. Tufișurile continuau să se miște.

Apoi apăru fiara.

Dallas se aruncă orbește asupra ei. Ramura despică aerul cu atâta violență încât se frânse în mai multe bucăți, în timp ce, dezechilibrată de brutalitatea elanului său, Dallas căzu. Monstrul o privea la fel de îngrozit ca ea. Monstrul era un biet raton.

Se priviră unul pe celălalt timp de o veșnicie, i se păru, care dură totuși doar o secundă. Apoi, Dallas se ridică în picioare și puse mâna pe rucsac în timp ce creatura plecă. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, tânăra femeie porni din nou într-un pas vioi, de care nu se crezuse capabilă câteva minute mai înainte.

Într-o zi voi râde de asta, se gândi cu amărăciune.

Începu să plouă și curând fu potop. Sub picioarele lui Dallas, solul devenea alunecos și lipicios ca zahărul topit. Apa îi șiroia pe gât și de-a lungul spatelui, în ciuda vestei impermeabile. Picături enorme se desprindeau de pe ramuri și veneau să i se strivească pe față. Ploaia reducea considerabil vizibilitatea. Îi rămăsese doar atâta energie cât să pună un picior în fața celui alt și deloc pentru a-i blestema pe Simon sau pe Daniel Masters.

Brusc, se întâmplă ce era mai rău. Cărarea, care nu înceta să se îngusteze, se împărțea în două. Cal n-o avertizase pe Dallas sau neascultându-l decât cu o ureche distrată, nu-și mai amintea.

De altfel, în situația existentă, avea puțină importanță. Se afla acolo, udă până la os, la capătul puterilor și obligată să aleagă. La stânga, poteca acoperită cu vegetație ducea doar Dumnezeu știe unde. Cea din față nu arăta mai bine, dar Dallas își amintea cel puțin că-l auzise pe Cal afirmând: "tot înainte, mereu tot înainte și nu vă veți rătăci".

– Atunci, tot înainte, mormăi, încercând să se convingă că după câțiva metri, drumul va fi din nou liber.

În caz contrar, va trebui pur și simplu să se întoarcă.

Adunându-și tot curajul, înaintă așadar, luptându-se cu crengile, spinii și interzicându-și să se gândească la animalele care locuiau în aceste hățișuri. Strânse din dinți și merse... până în clipa în care căzu.

Pământul îi fugi de sub picioare. Ierburile de care încercă să se agațe îi scăpară printre degete. Cu un strigăt de groază, alunecă și se opri în sfârșit în apa înghețată.

Rămase mai întâi așezată, convinsă că era rănită mortal și pe punctul de a se îneca. Dar mișcarea pârâului și temperatura sa o făcură să-și revină repede și gemând de dezgust și de frig, se puse de bine de rău pe picioare.

Apa nu era adâncă. Nu-i ajungea decât până la genunchi, dar cursul era puternic și malul abrupt. Epuizându-și ultimele rezerve de energie, se prinse de o rădăcină ieșită în afară și se cățăra cum putu mai bine. Se strădui să-și înfigă vârfurile picioarelor în malul de pământ noroios și câștiga un centimetru după altul, riscând în fiecare clipă să fie aruncată înapoi în apă. În sfârșit, își atinse scopul și își afundă fața în pământ gâfâind și gemând, în timp ce ploaia îi bătea în spate.

Când deschise ochii, vrând să se pregătească să se ridice, găsi în fața ei o pereche de cizme mari, murdare.

Dădu capul pe spate și descoperi două picioare în blugi, apoi marginea unui poncho negru ud, după care țeva unei puști.

Se îndreptă încet, fără să-și desprindă privirea de la armă.

Apoi urcă prudent până la fața cu barbă neagră. Cu voce slabă. spuse:

– Domnul Masters, presupun.

Capitolul 3

Arma se lăsă în jos în timp ce o mână se întinse spre Dallas pentru a o ajuta să se ridice. În acea clipă înțelese, spre marea sa ușurare, că bărbatul nu o ochea, ținea pur și simplu pușca la talie, ca orice vânător la pândă. Scoțând un oftat, prinse degetele puternice.

– Cine sunteți? o întrebă bărbatul, nu fără o imperceptibilă urmă de ostilitate.

Niciodată Dallas nu văzuse un bărbat atât de puternic clădit și totuși, cunoștea un număr considerabil de jucători de fotbal, de rugby, luptători și alți sportivi. Poate era vorba despre o iluzie creată de modul în care se înălța în mijlocul elementelor dezlănțuite, cu arma în mână și cu privirea în același timp nesociabilă și atentă. În orice caz, era înalt, cel puțin un metru nouăzeci, cu umeri destul de largi pentru a umple tot câmpul vizual al lui Dallas, cu niște picioare ca niște coloane de templu grec și mâini de tăietor de lemne. Cu părul negru în vânt și barba pătrată, avea o înfățișare sălbatică și de neînfrânt. Un om al cavernelor, se gândi tânăra femeie, neîndrăznind să-și imagineze un interviu cu acest gen de individ. De altfel, îi va lăsa oare timp să-i pună vreo întrebare înainte de a o trimite înapoi, la poalele muntelui?

Mulțumesc, Simon, se gândi iar, m-ai salvat de răzbunarea unor patroni din Detroit, ca să vin să fiu asasinată aici de un excentric.

Se sili să zâmbească în ciuda apei care-i șiroia pe obraji și spuse pe un ton amabil:

– Sunt Dallas Karby.

Bărbatul o privea cu o asemenea neîncredere, încât își pierdu zâmbetul și în același timp curajul.

– Am impresia că n-am sosit într-un moment potrivit.

Ploaia își intensifica violența și pârâul din spatele lor vuia ca un ocean.

– V-ați rătăcit? o întrebă.

Tremurând de frig și de emoție, Dallas replică:

– Asta depinde de locul în care mă aflu. Oare sunteți Daniel Masters?

De data aceasta, bărbatul deveni vizibil ostil.

– Da. Ce vreți de la mine?

Dallas n-ar fi putut alege o situație mai defavorabilă pentru a-și dezvălui intențiile pe care, de altfel, renunțase să le divulge sub acest potop în fața unui interlocutor înarmat și deja bănuitor. Lăsându-și în jos fermoarul vestei, căută în buzunarul interior scrisorile de recomandare. I le întinse cu un zâmbet silit.

– Iată corespondența dumneavoastră.

Bărbatul ezită, studiind-o înainte de a lua plicurile. Le aruncă o scurtă privire, apoi zâmbi și el, într-un mod foarte neașteptat.

– De când își poate oferi Cal un serviciu special de distribuire?

Glumea și, fără să-i dea ocazia să răspundă, strecură corespondența sub poncho, luă de jos sacul pe care îl lăsase la pământ pentru a o ajuta și exclamă:

– Veniți, locuiesc pe culmea colinei, foarte aproape.

– Cu atât mai bine! mormăi Dallas.

– De ce n-ați luat-o pe pod? o întrebă precedând-o pe cărare.

Cu ochii ațintiți la spatele său, tânăra femeie strigă pentru a se face auzită:

– Care pod?

Bărbatul scutură din cap cu un aer enervat, ca și când nu mai suporta ignoranța oamenilor de la câmpie și se mulțumi să schițeze un gest spre stânga.

În acea clipă, Dallas descoperi unde ducea cealaltă ramură de la răscruce. Ploaia o împiedica să continue să vorbească. Epuizarea o obliga la un efort eroic la fiecare pas. Nici măcar nu-și mai dădea seama de frunzișul care se agita deasupra ei, de hățișurile acaparatoare pe care Daniel Masters le îndepărta cu putere pentru a croi drum. Nu simțea decât chinul mușchilor și tremurul corpului ud până la os. Totul în jur deveni ireal până în clipa în care zări un fir de fum ieșind dintr-un acoperiș de ardezie.

Prin perdeaua de ploaie, căsuța solidă din bușteni îi apărură ca o promisiune de siguranță. O preceda o verandă, ale cărei trepte se dovediră a fi simple blocuri de piatră din ce în ce mai înalte. Dallas remarcă vag mici cabane mai departe de luminii: toată atenția i se concentrase asupra fumului. Parcurgând ultimii metri prin iarbă, nu se mai gândea decât să se încălzească.

Daniel puse sacul sub verandă și își scoase cizmele. Dallas, prea puțin protejată de vesta impermeabilă, era udă și plină de noroi din cap până în picioare. Își scoase pantofii cu singurul scop de a-și imita gazda. Era prea ostentivă pentru a se gândi să nu-i murdărească interiorul locuinței.

Fără să rostească vreo vorbă pentru a o invita să-l urmeze, nici măcar s-o onoreze cu o privire, Daniel intră în căsuță. Tremurând, Dallas porni pe urmele lui, șosetele sale ude lăsând imediat urme pe dușumea.

Oboseala o convinse să nu întreprindă o inspecție a locului în timp ce închidea ușa în urma sa. Se limită să constate că era vorba de o singură încăpere, conținând un pat, o masă și două scaune. Reperă un șemineu și o sobă veche de încălzit cu lemne, spre care instinctul o împinse imediat. Pe masă văzu o mașină de scris și pe această mașină, cea mai urâtă pasăre neagră. Epuizată, nici măcar nu tresări.

Nu se miră mai mult când Daniel Masters i se adresează acesteia ca un câine:

– Spune-mi, Lenore, oare cum ai intrat aici? N-am stabilit o înțelegere? Ziua, îți duci viața ta de pasăre și noaptea, ai dreptul să faci pe animalul de companie.

Vorbind, își așează pușca pe suporturile prevăzute pentru asta, deasupra șemineului. Își scoase apoi ponchoul și-l agăță în spatele ușii, în timp ce pasărea îi răspunse cu câteva strigăte iritate.

– Nu, nu, nu încerca să mă înduioșezi, continuă Masters fără să se întoarcă spre ea. Vezi bine că eu am ieșit prin ploaie. Puțină apă n-a făcut niciodată rău nimănui.

Îngrozită și împietrită, Dallas privi pasărea părăsind mașina de scris și traversând încăperea pentru a ateriza perfect pe umărul lui Daniel Masters. Acesta o alungă cu dosul mâinii.

– Lasă-mă, altfel te dau afară.

Lenore protestă din nou, mergând să se cocoate pe marginea ferestrei, de unde putea urmări mișcările stăpânului fără să riște să fie expulzată.

Acesta își netezi părul ud, apoi începu să-și descheie cămașa fără să se preocupe câtuși de puțin de nefericita sa vizitatoare. Părea că o uitase. După ce-și aruncase cămașa pe spătarul unui scaun, își scoase maioul din bumbac, cu mâneci lungi, pe care-l purta pe dedesupt, ca schiorii.

În general lui Dallas nu-i plăceau prea mult bărbații care o dominau prin statură, dar admiră fără să vrea bustul musculos, sculptat la fel de ferm ca munții înconjurători.

Deloc jenat, Daniel se pregătea să-și scoată blugii. Dallas nu nega o oarecare curiozitate de a descoperi și partea de jos a corpului; totuși, considerând momentul prost ales, tuși în mod expres, pentru a-i atrage atenția.

– Iertați-mă.

Bărbatul își descoperise deja câțiva centimetri de piele când degetele rămaseră nemișcate. Se întoarse brusc și, observând prezența lui Dallas, roși. Dacă i-ar fi rămas cât de puțină forță, aceasta ar fi râs, atât de comică i se păru situația.

Daniel Masters se grăbi să-și ridice fermoarul blugilor, mormăind:

– Iertați-mă. Sunt atât de obișnuit să trăiesc singur!

O privi cu un aer jenat și adăugă:

– Sunteți udă.

Revenindu-și foarte repede, luă de pe etajeră un prosop uzat până la urzeală și un maiou în același stil ca al său.

– Probabil lucrurile dumneavoastră sunt ude și în rucsac. Va trebui să le uscați în fața sobei, dar trebuie să vă scoateți imediat aceste haine...

Ezită, aflându-se în fața unei probleme pe care o rezolvă hotărând:

– Mă voi schimba sub verandă. Aruncați-mi hainele dumneavoastră murdare afară când le scoateți.

Luă cu sine o ținută curată și ieși, lăsând-o pe Dallas: "nu este tocmai o primire cu brațele deschise, dar cel puțin nu m-a vânat cu împușcături... nu încă!"

Stând cât mai aproape posibil de sobă, se dezbracă atât de repede cât îi permiteau crampele musculare. Nu reuși să se încălzească și se gândi posomorâtă: "iată cum contractezi o pneumonie. Și aici, ai timp să mori de zece ori înainte de a primi îngrijiri. Mulțumesc, Simon!"

Pe o masă mică lângă pat, găsi o cană plină cu apă și își spală cum putu mai bine fața și mâinile. Apoi, cu prosopul înnodat în jurul capului și purtând maioul care îi cobora până la genunchi, își adună hainele murdare și deschise ușa.

Daniel aștepta în blugi și cămașă curată. Își pusese hainele murdare pe balustrada verandei unde primeau toată apa care dădea din jgheabul de la streășină. Fără o vorbă, le puse pe cele ale lui Dallas alături.

– Le vom lua peste o oră, spuse și cu un gest o invită să intre din nou.

O urmă și adăugă:

– Acum trebuie să uscăm restul lucrurilor dumneavoastră. Cal a înnebunit probabil de a lăsat o femeie să plece într-o asemenea zi.

Enervată de această remarcă, Dallas răspunse:

– Când am pornit la drum nu ploua, iar faptul că sunt femeie...

Daniel deschise ușa sobei și scârțâitul ei acoperi cuvintele lui Dallas. Aceasta nu mai insistă. Era bine să mai aibă puțină răbdare înainte de a se prezenta.

Daniel aruncă doi bușteni și înteeți focul, apoi se întoarse:

– Bine. Întindeți-vă hainele, nu va dura mult. Pe cine ați venit să vedeți pe munte? La cine intenționați să petreceți noaptea? Cu siguranță, n-ați urcat în mod expres pentru a-mi aduce corespondența.

În timp ce-i punea întrebări, luase cele două plicuri și le desfăcu. Considerând inutil să răspundă, Dallas îngenunche în fața sobei și-și scoase liniștită hainele din rucsac. Îl observa pe Daniel pe ascuns. Îi văzu trăsăturile înăsprindu-se în timp ce citea scrisoarea și telegrama, apoi le mototoli în pumn și își privi vizitatoarea. Nu fusese foarte amabil nici o clipă, dar de data aceasta arboră o mină în mod vădit ostilă.

– Dallas Karby? exclamă pe un ton glacial.

Aceasta fu în picioare într-o secundă, în ciuda protestelor corpului care o durea.

– Îmi pare rău, domnule Masters, corespondența aceasta ar fi trebuit să sosească înaintea mea.

Îi adresă cel mai irezistibil zâmbet și reluă:

– Este absolut regretabil, dar sper că...

– Nu acord niciodată interviuri, o întrerupse simplu.

Privi prin fereastră ploaia, apoi din nou pe Dallas.

– Nu puteți pleca în seara aceasta, este prea târziu. Așa că vă ofer cina și un adăpost pentru noapte, nimic altceva. Măine, îndată ce va răsări soarele, nu veți mai avea nimic de făcut aici.

Cu aceste cuvinte, își luă ponchoul încă ud și ieși.

Dallas scoase un oftat, își întinse maioul pe șolduri și studie încăperea. Ochii i se ațintiră asupra păsării cu aspect de vultur mic și, ridicând din umeri, murmură:

– Deocamdată, totul se desfășoară cât de poate de bine, nu-i așa Lenore?

Umorul o părăsi îndată ce îngenunche din nou în fața sobei, cu speranța de a găsi în rucsac o țigară intactă. Din păcate, erau ude și rupte. Refuzând să se lase doborâtă, le întinse cu grijă pentru a se usca. Daniel Masters nu acorda interviuri! Știa asta deja și de dimineață pornise la drum cu simpla intenție de a-l auzi spunând-o, pentru a se putea întoarce cât mai repede în Detroit. Totuși, după o zi de urcuș epuizant, nu mai vedea situația în același mod. Voia să se lupte, să se arate mai puternică decât Simon și Masters împreună. Exista o singură problemă, era prea obosită pentru a trece la acțiune.

În mijlocul cartușului descoperi un pachet de țigări mai puțin atins decât celelalte. Din nefericire, bricheta nu-i mai funcționa. Începu așadar să caute niște chibrituri, enervarea sporind din secundă în secundă.

Daniel Masters părea să colecționeze orice, în afară de chibrituri. Pe etajere se aliniau cu precizie borcane de mâncare și cutii conținând cele mai diverse articole, de la nasturi, la cuie. În sertarul măsuței de la capul patului găsi stilouri, hârtie și cinci panglici pentru mașina de scris. Chiar spațiul de pe grinzi era ocupat cu ierburi uscate, ceapă și borcane din pământ cu conținut misterios. În cele din urmă, trecând mâna peste placa șemineului, degetele întâlniră muniție, o carte de buzunar și, în mod nesperat, un cufăraș din metal care ascundea zece cutii de chibrituri.

– Ah! oftă Dallas.

Își strecurase o țigară între buze și se pregătea s-o aprindă, când ușa se deschise, lăsând să intre vântul, ploaia și un bărbat cu trăsături severe care exclamă:

– Nu, aici nu se fumează!

Înaintă, scoțându-și cizmele ca prima dată și își puse sacul pe masă. Dallas își imaginează cu dezgust animalul pe care îl adusese probabil.

– Am părăsit orașul pentru a nu mai avea de suferit, printre altele, poluarea aerului.

Își scoase ponchoul și îl agăță adăugând:

– Dacă vreți să fumați, duceți-vă afară.

Privind ploaia torențială care lovea în geamuri, Dallas se pregătea să protesteze când un strigăt de durere îi scăpă de pe buze. Chibritul, consumându-se, îi arsesse degetele. Îl agită furioasă pentru a-l stinge. Ce putea aștepta de la un îndrăgostit care tânjește după natura din trecut? Totuși, frumoasele sale valori nu-l împiedicau să ucidă, se gândi cu o privire spre sacul de pe masă. Oare ce sărmană creatură tocmai căzuse pradă nevoii sale de sânge și violență?

Daniel luă o cratiță enormă, o umplu cu apă dintr-o căldare, apoi o puse pe sobă. După aceea, întorcându-se, întreabă brusc:

– Oare la ce v-ați gândit când v-ați hotărât să veniți aici? Ce idee să vă impuneți în casa mea cu intenția de a realiza o emisiune de televiziune, fără să vă preocupe să-mi cunoașteți părerea! Sunteți pe o proprietate privată, știți că aș fi putut să trag asupra dumneavoastră? La Detroit nu aveți obiceiul să așteptați să fiți invitată?

Dallas se stăpâni cum putu mai bine. Puse cu precauție țigara înapoi în pachet și cu un aer indiferent, răspunse:

– V-am explicat că aceste scrisori...

Bărbatul o întrerupse cu un fluierat nerăbdător.

– Puțin îmi pasă de scrisori! Vreau să știu ce faceți aici.

Puse mâna pe o salatiерă mare, plină cu legume în timp ce o privea cu ironie.

– În plus, o femeie! Asta este culmea!

Dallas se străduia încă să nu cedeze mâniei.

– Faptul că sunt femeie nu schimbă cu...

– Priviți-vă așadar! exclamă Daniel cu un amestec de mânie și dezgust. Pe jumătate înecată, acoperită de răni și de cucuie... v-ați mai fi rătăcit dacă nu v-aș fi găsit. Nu numai că au trimis o femeie, dar pe deasupra una incapabilă! Oare pentru ce emisiune amărată lucrați?

Dallas fierbea. Un misogin, un om al pădurilor, un ucigaș de iepuri! Daniel Masters, îți promit că atunci când te voi zăpăci în fața a milioane de telespectatori, nu vei mai ști în spatele cărei stânci să te ascunzi.

În loc să-și trădeze gândurile de răzbunare, declară cu cea mai blândă voce:

– Aveți ceva împotriva femeilor, domnule Masters?

Cu prețul unui nou efort, se aplecă să-și adune blocnotesul deformat de apă și stiloul, pregătindu-se să-și noteze răspunsul.

Acesta o privi cu atenție, fără să arate cea mai mică stânjenală. Dallas observă că avea ochii de un căprui închis. Cuțitul pe care-l ținea în mână pentru a tăia morcovii îi sporea alura impresionantă.

– Am ceva împotriva manipulării, domnișoară Karby. Nu sunt de vânzare, nici pentru revista "Life" nici pentru "Today Show", nici pentru emisiunea dumneavoastră al cărui nume l-am uitat deja.

La menționarea concurenților, Dallas uită orice diplomatie. Îi aruncă lui Daniel o privire care-i permisesese deja să reducă la bunul său plac mai mulți oameni politici importanți și exclamă:

– Începeți să mă interesați, domnule Masters. De altfel, sunt trimisă de un producător care estimează să aibă un reportaj pe care să vi-l consacre și vă jur că voi face acest reportaj.

Tonul îi devenea cu fiecare cuvânt mai ferm. Cu degetele crisplate pe blocnotes, sfârși prin a atrage suficient atenția lui Daniel, pentru a-l face să-și întrerupă munca și s-o asculte.

– Când voi termina cu dumneata, toată America, bărbați, femei, copii, vor ști totul despre dumneata, de la ce mănânci la micul dejun până la măsura șosetelor și tot restul... dacă ai furat bomboane la vârsta de șase ani, dacă bunica-i vota pe conservatori... Există în viața

dumitale femei pe care ai prefera să le treci sub tăcere, domnule Masters?

Ochii îi străluceau de furie.

– Ți-ai plătit întotdeauna impozitele?

Vorbind, se apropie de el. Curând, doar lățimea mesei îi despărțea. Ajunsă acolo, își încrucișă brațele și îl scrută fără milă.

– Începând de acum, nu mai ai viață personală, mă înțelegi? Mi s-a încredințat misiunea de a mă întoarce de la dumneata cu o poveste, încă nu știu ce poveste, dar nu voi pleca de aici cu mâinile goale. Voi face muntele ăsta talmeș-balmeș, dacă trebuie.

Mai puțin obosită, exasperată și supărată, Dallas s-ar fi arătat poate mai cuminte... mai ales văzând cuțitul mare pe care-l ridicase Daniel. Ar fi dat chiar înapoi. Dar nu se mișcă.

– Ascultă-mă puțin, domnișoară Karby, replică bărbatul. Nimeni nu m-a amenințat vreodată în casa mea, mai ales o mică scorpie cu limbă de viperă, atinsă de un complex de "super femeie" și care este capabilă doar să meargă să se rătăcească pe munte, în ploaie!

Dallas deschise gura pentru a protesta, dar Daniel continuă:

– Te sfătuiesc să-ți înghiți cuvintele, să-ți stăpânești instinctul diplomat de jurnalistă și să pleci înaintea să te arunc afară.

– Crezi că sunt aici din plăcere? strigă Dallas, pierzându-și de data aceasta complet controlul. Crezi că să escaladez muntele acesta blestemat pentru a intervieva un sihastru pe jumătate nebun, este idealul meu de plimbare? Înțelege că sunt la dumneata pentru a munci. Așa că, aruncă-mă afară și voi avea ce povesti!

Se priviră încordați, gata de luptă. Daniel deschise gura pentru replica finală, dar nu ieși nici un sunet. Respirația sa atinse obrăzii îmbujorați de mânie ai lui Dallas în timp ce, treptat, umerii i se detensionau. În ochi, amuzamentul înlocui furia și declară cu voce schimbată:

– Ne-am manifestat sentimentele, sunt încântat.

Începând din nou să taie legumele, adăugă:

– Îți place usturoiul?

Dallas îl privi cu gura căscată. Cum nu răspundea, Daniel începu să taie fără ceremonie usturoiul.

N-o mai privi înainte de a ataca niște cartofi. Arboră o expresie amabilă.

– De fapt, cum m-ai găsit? Cal are instrucțiuni să nu lase pe nimeni să vină aici.

Rămânând în gardă, Dallas îi explică rece:

– I-am fost simpatică.

Daniel schiță un zâmbet malițios.

– Probabil nu ți se întâmplă deseori.

Tânăra femeie alese să nu reacționeze, se îndreptă spre sobă cu un pas atât de elegant cât îi permiteau durerile musculare, își scoase prosopul din jurul părului și-l aranjă cât mai bine cu degetele. Din fericire, tunsoarea foarte simplă nu cerea o atenție deosebită.

– Ce ai la cină? îl întrebă, cu un gest elocvent spre sacul de pe masă.

Daniel îi răspunse cu altă întrebare:

– Ești sportivă, domnișoară Karby?

Aceasta schiță o strâmbătură și spuse:

– Pentru mine, vânătoarea nu este sport decât dacă bărbatul se luptă cu animalul cu mâinile goale, unul împotriva celuilalt. Dar masacrarea animalelor face cu siguranță parte din întoarcerea la natură, nu-i așa?

Daniel lăsă cuțitul, deschise sacul și, surprinzând-o pe Dallas prin rapiditatea mișcării, exclamă:

– Prinde!

Nu reuși și primi un măr în coaste.

– Nu vânez, domnișoară Karby, o anunță pe un ton categoric. Nimeni nu mai trăiește din resurse locale din cauza a trei sute de ani de civilizație nechibzuită. Fauna care mai reușește să supraviețuiască aici, are nevoie de protecție maximă.

Nu sunt în așa măsură de flămând încât să ucid.

– În acest caz, la ce-ți folosește pușca? întrebă Dallas, răsucind fructul în mâini.

Spre marea sa mirare, Daniel izbucni în râs. Luă doi pumni mari de legume și le duse în cratiță. Făcu astfel trei drumuri de la masă la sobă fără să rostească o vorbă și se întoarse spre ea doar când nu mai fu nimic de transportat.

– Ascultă...

Arborase o mină indiferentă și se exprimă cu un calm care nu excludea o fermitate de netăgăduit.

– ... am început pe picior greșit. Am avut o zi grea și dumneata de asemenea, presupun. Te-am ajutat în ploaie, ți-am oferit un adăpost, haine și mâncare. În schimb, îți cer doar să mă lași în pace, de acord? Te-am prevenit deja, nu dau interviuri. Așa că nu-ți pierde timpul. Mâncăm, dormim și mâine, vei pleca. Și mai ales să nu strigi, speriem pasărea.

Dallas aruncă o privire în direcția ferestrei. Lenore, încă agățată de pervaz, fidelă postului, părea mai mult interesată decât speriată. Își îndreptă apoi atenția asupra bărbatului aflat în picioare, la aproximativ treizeci de centimetri de ea. Datorită luminii scăzute, i se păru mai puțin sălbatic și mai simpatic. Părul aproape uscat se ondulase ușor. Privirea exprima mai puțină mânie decât oboseală și mirosea a legumele pe care tocmai le curățase. Cu un asemenea parfum, nu putea să fie foarte rău. Și în fața lui, fu brusc deprimată în sinea sa, nemaismîțind decât nevoia imperioasă de a fi liniștită, de a-i fi cald, de a se cuibări confortabil într-un loc sigur. Începând de dimineață, nu încetase să-și folosească și să abuzeze de forțele sale. Acum, nimic nu mai avea importanță, nici Simon, nici mândria sa rănită, nici obiectivele de ziaristă. Să fim cinstiți, își spuse, bărbatul acesta nu a greșit deloc. Am venit la el fără să-l anunț și fără să fiu invitată – din vina lui Simon, eu nu am nici un amestec – și m-a ajutat, mi-a dat un maiou, acum îmi oferă casă și masă, nu pot să-i impun un

interogatoriu. Ar fi putut să folosească pușca împotriva mea și n-a făcut-o.

Ridică din umeri. Chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi fost capabilă să discute.

– Bun, oftă Dallas, îți datorez scuze. În general, numai politicienii veroși și gangsterii de cea mai rea speță primesc tratamentul special al lui Dallas Karby. Mărturisesc...

Reuși să schițeze un zâmbet slab.

– Mărturisesc, la prima vedere, nu pari să aparții nici uneia din aceste două categorii. Într-adevăr, ar fi binevenit un armistițiu și... mulțumesc pentru ospitalitate.

Daniel zâmbi. Niciodată Dallas nu aflase atâta farmec în zâmbetul unui bărbat bărbos. Poate era vorba doar de o iluzie optică provocată de oboseală.

Bărbatul luă chibriturile și aprinse două lumânări în globuri de sticlă, una pe șemineu, cealaltă pe masă. Lumina lor ambiantă era galbenă, uimitor de caldă și crea o ambianță foarte plăcută.

– N-ai electricitate? întrebă Dallas.

Punând mâna pe un borcan de pe etajeră, Daniel scutură din cap.

– Este prea complicat.

Neînțelegând, tânăra femeie insistă:

– Mai complicat decât să cobori neîncetat să cumperi lumânări?

Remarca îl amuză pe Daniel. În timp ce turna o porție generoasă de fasole uscată în cratiță, îi explică:

– Nu cumpăr lumânările, le fabric. Confectionez aproape toate obiectele și cultiv aproape toată hrana pe care o folosesc aici.

Depășită, Dallas renunță să continue discuția atâta timp cât nu avea mintea mai limpede. Așadar, Daniel Masters fabrica lumânări. Era interesant, dar întru totul insuficient pentru a realiza o emisiune de jumătate de oră. Enervându-se pe ea însăși și pe reflexele prea bine condiționate de ziaristă, se îndemna să găsească niște cuvinte să anime o conversație normală și nu un interviu.

Daniel îi făcu serviciul de a vorbi înainte, anunțând pur și simplu:

– Masa va fi gata în aproximativ douăzeci de minute.

Acoperi cratița și își privi musafira zâmbind.

– Pun pariu că ești moartă de foame.

– De fapt, sunt prea oboită ca să mănânc, dar dacă insiști să-mi oferi de băut, cred că mă voi lăsa convinsă!

– Am cidru dulce, propuse Daniel.

Dallas se gândi cu nostalgie la sticla de whisky abandonată undeva pe munte.

– De fapt, mi-ar fi plăcut o băutură mai tare.

Se condamna că-i lipsea în așa măsură energia, încât era incapabilă să iasă să fumeze o țigară. Făcând pe invitata binecrescută, căută să se așeze. În afară de cele două scaune, în încăpere mai erau un balansoar împodobit cu o pernă groasă și o bancă din lemn care părea cumplit de tare. Bănuind că balansoarul era privilegiul stăpânului casei, optă pentru soluția pe care o considera cea mai bună după el: patul. Era destul de mare pentru a-i permite lui Daniel Masters să doarmă confortabil și era acoperit cu o cuvertură din bucăți colorate și două perne în îmbrăcăminte într-o singură culoare. Menajându-se la fiecare mișcare, Dallas se instalează.

Era gata să cadă pe spate, deoarece salteaua cedă mișelește sub greutatea sa. Corectându-și imediat poziția, înlătură jenată cutele cuverturii pe care o deranjase. Daniel Masters părea meticolos și nu dorea să-l contrarieze.

Îl surprinse râzând.

– Nu-i nimic, lasă! Patul este singurul loc în care se poate sta comod în casă, ți-l ofer! Ține...

Îi întinse o băutură, sugerându-i:

– ... gustă doar.

Dallas luă ceașca și se așeză cât mai elegant posibil, cu picioarele îndoite sub ea, rezemându-se cu spatele de peretele lângă care pusese o pernă. Salteaua foșnea când se mișca. Remarcă, uimită:

– Este vorba de tipul de pat pe care îl fabricau colonii.

Ridicând scprâncenele, tânăra femeie întreabă:

– L-ai făcut de asemenea dumneata însuși?

– Da, nu este nimic dificil. Toată materia primă se găsește aici la munte.

Bravo, îl ironiză Dallas în sinea sa. Este mult mai practic decât să-l comanzi după un catalog!

Își ridică ceașca și bău o înghițitură bună de lichid. Avea tăria alcoolului, dar nu alunecă deloc cu menajamente pe gât. Ajunse în stomac asemenea unui mic glob de foc, în timp ce ochii i se încetoșară de lacrimi. Se îndreptă, căutând să-și recapete respirația. Îndată ce putu vorbi, exclamă:

– Ce este...

Se stăpâni să nu-și treacă mâna peste buzele care îi luaseră foc.

Ochii lui Daniel străluceau de maliție.

– Este whisky sută la sută pur.

Dallas privi băutura cu aspect atât de nevinovat cu un respect cu totul nou.

– L-ai...

Trebui să tușească pentru a-și drege glasul.

– Tot dumneata l-ai făcut?

Daniel râse, scuturând din cap, în timp ce se ducea să controleze cum fierbea mâncarea pe sobă.

– Nu, este vorba de o artă, de o adevărată artă, al cărui secret este aproape pierdut astăzi. Nu cunosc decât două persoane capabile să producă acest whisky. N-are nimic de-a face cu substanța vândută în mod curent sub acest nume, care te duce spre mormânt, dacă nu ai grijă. Persoanele despre care îți vorbesc sunt acum prea în vârstă pentru a lucra foarte mult. Se mulțumesc să ia în considerare câțiva litri pentru prieteni... și am norocul să mă număr printre prietenii lor.

Dallas trebuia să recunoască un farmec indiscutabil zâmbetului lui Daniel. Când zâmbea, acesta câștiga în frumusețe și chiar în seducție.

Începu să bea din nou, dar de data aceasta cu prudență. Mirosul puternic și ispititor de ceapă și legume înmiresma aerul. Se surprinse simțind ușoare contracții semănând a foame. Reușise până la urmă să se relaxeze puțin.

– De ce bătrânii dumitale prieteni nu învață alte persoane cum se fabrică acest whisky?

Daniel ridică din umeri.

– Cine se interesează de asta?

– De ce?

Dacă Dallas ar veni se se exileze din proprie voință pe acest munte, cu siguranță s-ar grăbi să le descopere secretele.

Mișcând conținutul cratiței, Daniel explică:

– Este foarte mult de muncit și, în plus, este ilegal.

Dallas dădu din cap. Incomparabil mai bun decât al său, whiskyul o ajută să alunge amintirile oribile ale zilei. I se păru chiar că doar câteva înghițituri suplimentare vor reuși s-o îmbete.

– Aici, se folosește ca medicament, spuse Daniel.

Puse tacâmurile și adăugă:

– Pentru orice, ca stimulent sau împotriva durerii. Nu se bea deloc de plăcere, este prea rar.

– Hm, înțeleg, afirmă Dallas.

Ploaia care bătea în geamuri producea un fel de muzică ritmată și liniștitoare care, împreună cu mirosul de mâncare și lumina blândă, formau o ambianță intimă și confortabilă. Dallas își explică în sfârșit de ce ținuse Simon să-și petreacă toate vacanțele într-o căsuță rustică pe malul lacului Michigan. Acest gen de viață avea aparent un anumit farmec... cu condiția să nu dureze mult timp. Pentru această seară, la adăpost de vremea nefavorabilă, cu o poțiune magică în mână, Dallas nu se gândea să se plângă, în cele din urmă.

Începuse doar să regrete că găsea în Daniel Masters un bărbat atât de neînduplecat și atât de înalt, atât de musculos, cu părul prea lung. Cu un altul, această oprire forțată la capătul lumii s-ar fi putut

transforma într-o noapte foarte plăcută. Dar evident, în afara caracterului abominabil, Daniel Masters prea avea aerul unui bărbat al pădurilor. Nu corespundea deloc genului său. Păcat! se gândi ea.

Înainte de a termina de aranjat masa, bărbatul înălță capul și o privi cu o mină ironică.

– În locul dumitale, n-aș abuza de acest whisky. Nu cred că îți vei goli ceașca. Pentru că nu ești obișnuită și în starea în care ești în această seară, te va doborî ca pe nimic.

– Crezi? replică Dallas, cu limba deja împleticită. Țin la alcool mai bine decât oricare bărbat, ți-o spun eu.

Pentru a da greutate acestor cuvinte își termină băutura dintr-o înghițitură și puse ceașca pe măsuta de la căpătâiul patului cu un zâmbet triumfător. Dar zâmbetul îi dispăru aproape imediat. Grele ca de plumb, pleoapele se închiseră irezistibil și căzu în față pe pat, inconstientă.

Capitolul 4

Dallas visa. Se afla culcată într-un hamac, într-o bulă pe fundul oceanului. Auzea mișcările apei și o briză de origine necunoscută o mângâia. Se simțea foarte bine.

Brusc, o zgâlțâire violentă o alungă din paradisul său. Își relua cu brutalitate poziția așezat pe pat și clipi din pleoape ca o pasăre de noapte care nu suporta lumina, mormăind proteste confuze.

— Ah, te-ai trezit!

Daniel Masters se întoarse spre ea, cu vesela în mână. Se exprima cu o voce amabilă și zâmbea.

— Bună ziua.

Lui Dallas îi reveni foarte repede memoria, nu numai pentru că recunoscuse locul, dar și din cauza incredibilelor dureri musculare care-i chinuiau trupul. Fiecare mușchi părea să se fi transformat într-un nod mare. Trebui să reziste tentației de a se lăsa pe spate pentru a fugi de realitate adâncindu-se din nou în somn.

Ploua încă, atât de puternic încât nu avea nici o idee de oră. Lumânările ardeau, dar aruncau o lumină mai puțin plăcută decât seara, în ajun. De fapt, toată încăperea produse un efect mai degrabă deprimant, era întunecoasă, incomodă, rudimentară, neconținând decât lemn, paie și obiecte din pământ ars și ceramică, asemenea unei imagini ieșite dintr-un coșmar din anii 1900.

Fără să vrea, Dallas își înăbuși un geamăt de durere și de descumpănire.

– Cât este ceasul? întrebă netezindu-și părul.

– Aproximativ două ore după răsăritul soarelui.

Tonul lui Daniel era însoțit de evidentă veselie și lucra cu gesturi precise, eficiente și energice. Sparse ouăle într-un bol și le amestecă.

– Aici nu este nevoie de ceas, la ce bun? adăugă. Al duminică s-a oprit?

Dallas îl scutură fără rezultat.

– Nu este etanș, bombăni tânăra femeie.

Îndreptându-se spre sobă, Daniel spuse:

– Oricum, este timpul să te pui pe picioare. Eu aproape am terminat toate pregătirile de dimineață.

– Cu atât mai bine pentru dumneata, replică Dallas împingând pătura și dându-se jos din pat. Se înfioră când picioarele goale intrară în contact cu dușumeaua rece și rămase nemișcată, deja epuizată.

– Daniel o privi și exclamă:

– Nu ești în formă atât de devreme.

El în schimb, arăta extrem de proaspăt și de dispus. Uscat, părul său forma ondulații mătăsoase și căzând cu lungimi ușor inegale pe gulerul cămășii, poate putea plăcea unor persoane.

Purta blugi și mocasini și, deplasându-se cu suplețe în locuință, întruchipa forța și sănătatea bărbătească.

Cu prețul unui imens efort, Dallas se ridică. Aruncă o privire circulară în jur, apoi o a doua. Erau acolo două uși, cea a camerei și cea a unui dulap de păstrat alimentele, pe care Daniel o deschisese în fața ei în ajun.

– Unde este baia? întrebă atât de politicoasă cât îi permitea starea sa.

– Depinde, răspunse Daniel. Dacă vrei doar să te speli pe față și să te piepteni, folosești acest lighean.

Arată cu capul un lighean pus în fața unei oglinzi pe o comodă.

– Pentru mai mult...

Bărbatul zâmbi ascunzându-și cu greu amuzamentul.

– Este o colibă mică la aproximativ cincizeci de metri în spatele casei. Nu o poți rata.

Se opri din bătutul ouălor pentru a o observa pe Dallas. Zâmbetul de pe fața sa o înfurie de-a binelea când adăugă:

– Vei vedea, pe ușă este agățat un mic corn de lună.

Dallas se abținu să manifeste cea mai mică reacție.

Ploaia bătea violent în acoperiș și lovea în geamuri, iar Masters simtea o plăcere răutăcioasă să-și bată joc de ea. Cele câteva sentimente bune pe care le încercase pentru acest bărbat în cursul serii precedente dispărură și îl întrebă precis:

– Și dacă vreau să fac un duș?

– N-ai decât să te înarmezi cu săpunul și să ieși. Deocamdată, apa cade din cer.

Tânăra femeie își permise o înjurătură pe care o mormăi într-un mod de neînțeles, puse mâna pe țigări și pe chibriturile de pe șemineu și se îndreptă spre ușă.

– Pune-ți ponchoul meu, spuse Daniel.

Dallas îl fulgeră cu privirea, fără rezultat, desprinse cu brutalitate haina și dispăru.

Nu era vorba de o ploică, ci de averse reci ca gheața, puternice, absolut neplăcute. Drumul până la colibă, prin noroi și iarbă, nu se dovedea mai plăcut. La întoarcere, se grăbi să se adăpostească sub verandă și să-și acorde în sfârșit o țigară. Apoi rămase acolo, tremurând în vântul umed, fără să reușească să înțeleagă cum putea fi un bărbat atât de nebun pentru a alege aceste condiții de viață. O colibă la naiba, lumânări, o sobă de încălzit cu lemne, o saltea din paie. De fapt, patul nu era rău deloc, dar nu merita atâtea sacrificii. Se întrebă, totuși întrebarea n-o frământa cu adevărat, unde dormise Daniel Masters. Spera să fie suficient de delicat pentru a nu face comentarii despre efectele whiskyului său.

Nu se grăbi să cerceteze celelalte colibe care înconjurau locuința principală. Una părea să fie o șură și mugetele care ieșeau de acolo îi indicară într-adevăr prezența unei vaci. Cealaltă parte adăpostea, după sunetele care ajungeau până la ea, păsările de curte. Rămânea o a treia construcție căreia nu-i află întrebuințarea. Dacă Daniel Masters avea o vacă, avea probabil și un cal. Această posibilitate îi redădu curajul, deoarece promitea să-i ușureze drumul de întoarcere.

La acest gând, se întrebă dacă Daniel va avea cruzimea s-o trimită înapoi, cum anunțase, prin acest potop. În realitate, totuși perspectiva de a rămâne blocată la el din cauza vremii, o înnebunea.

Trase pentru ultima dată din țigară privind pe rând ploaia și căsuța și decise să nu se lase alungată pe o zi atât de oribilă. În plus, oare nu trebuia să facă un reportaj?

Își aruncă mukul de țigară pe pământul ud și intră.

– Pantofii! o avertiză Daniel când schiță un pas în casă.

Stăpânindu-se cum putu mai bine, și-i scoase, dezbracă ponchoul și îl scutură înainte de a-l agăța în cârlig. Zâmbetul de suprafață pe care se străduia să-l abordeze deveni sincer datorită căldurii și mirosurilor delicioase care o întâmpinară. I se făcu o foame teribilă în timp ce-și aminti că în ajun nu mâncase aproape nimic.

– Cafea! exclamă Dallas apropiindu-se de masă. Și bacon!

– Așadar nu te mulțumești doar cu legume?

– Am oare acest aer?

Deloc dornică să se angajeze într-o bătălie, se așeză și preferă să întrebe:

– De unde vine baconul?

Daniel nu avea frigider și nici măcar magazie în apropiere.

– Din afumătoare, replică acesta, instalându-se la rândul său, dar cafeaua am cumpărat-o.

Ridicând din umeri, își duse ceașca la buze, adăugând:

– Anumite obiceiuri sunt extrem de persistente.

În timp ce se pregătea să se servească generos, Dallas își întrerupse gestul.

– Oare nu există nici un risc? întrebă, ezitând. Nu te temi de o infecție, de...

Daniel izbucni în râs în timp ce lua o bucată enormă de bacon.

– Încă nu m-am otrăvit niciodată.

Dallas nu-și acordă mai întâi decât a zecea parte din porția pe care și-o dorea, dar curând, își uită orice teamă și-și umplu din nou farfuria. Ca cea mai mare parte dintre concetățenii săi, nu cunoștea savoarea produselor întru totul naturale. Începu să guste din toate, ouăle care tocmai fuseseră adunate din cuibare, clătitele făcute cu merele culese în ajun, un unt fără egal, dulceturi extraordinare. În tot cazul, dintr-un punct de vedere, Daniel nu avea să-i invidieze deloc pe locuitorii orașelor: alimentația. Să mănânce la masa sa era un un veritabil pericol pentru silueta lui Dallas.

Complet ghiftuită, cu pleoapele grele, gata să se închidă, se lăsă pe spate cu un oftat mulțumit și își termină cafeaua.

– A fost minunat, afirmă tânăra femeie.

Daniel luă ultima clătită, apoi împărți restul cafelei cu ea. O licărire de amuzament îi strălucea în ochi.

– Sunt încântat să aflu că-mi apreciezi cel puțin micile dejunuri.

– Ascultă, replică Dallas jenată, am fost agresivă aseară, dar...

– Dar am încheiat un armistițiu, completă Daniel pentru ea.

O privi cu un aer gânditor și adăugă:

– Ești o femeie care rezistă la orice încercare.

Dallas își goli ceașca de cafea fără să-și ia ochii de la el. Oare trebuia să înțeleagă că o va testa dând-o afară și lăsându-i grija de a-și găsi singură drumul?

– Când este necesar, confirmă ea cu prudență.

– Ei bine, făcu Daniel, enigmatic, să sperăm că nu vei avea motive să rămâi aici, pentru că nu ești atât de puternică precum crezi.

Dallas rămase impasibilă, dar mintea sa de ziaristă lucra foarte repede. Avea oare explicația retragerii intenționate a lui Daniel Masters? Voia acesta doar să-și cunoască limitele?

– Dar, dacă înțeleg bine, motivul dumitale pentru a te retrage aici este un fel de... nevoie de a te testa pentru a-ți cunoaște limitele? exclamă suavă.

Se aștepta la orice, în afara zâmbetului malițios care lumina fața lui Daniel.

– Nu m-am gândit niciodată să privesc situația din acest unghi.

Ridicându-se și începând să tragă masa, reluă:

– Oricum, ar fi o mare nechibzuință din partea mea, deoarece în aceste locuri, cel care se joacă măcar puțin cu viața sa riscă foarte tare s-o piardă.

Stăpânindu-și un comentariu ironic asupra sănătății mentale a interlocutorului său, Dallas continuă cu cea mai insinuantă voce de jurnalist abil:

– N-ai impresia că dramatizezi puțin? Nu-ți pui viața în pericol, nu este ca și când te-ai afla la Polul Nord. Ești doar la câțiva kilometri de lumea civilizată.

– Desigur, acceptă bărbatul, dar cât timp ți-a trebuit pentru a veni din lumea "civilizată" până aici?

Marcase un punct.

– Primul vecin locuiește la șapte kilometri, adăugă Daniel. Suntem foarte solidari și totuși, unul dintre noi s-ar putea să moară rănindu-se într-un cui ruginit înainte ca celălalt să-i poată acorda ajutor.

În fața minei sceptice a lui Dallas, ridică din umeri și, turnând apă caldă peste veselă, mai declară:

– Evident, acest gen de accident nu se întâmplă la drept vorbind niciodată, pentru că oamenii de la munte știu ce fac. Dar imaginează-ți să te îmbolnăvești, o criză de apendicită de exemplu, sau cazi rău. Cel mai apropiat medic se află la Murphey, care se află la o jumătate de zi călare, apoi șaptezeci de kilometri în mașină. Și nu este

totul! Trebuie să luăm în considerare inundațiile de primăvară și de toamnă, zăpada care ne ține prizonieri iarna. În acest sezon, nu putem trăi decât cu ceea ce am adunat. Poți ușor să mori de foame, sau de frig, dacă nu depozitezi lemnele în bune condiții, sau dacă n-ai tăiat destule. Da, încheie, aruncând un pumn de săpun lichid în apă, pentru mine, este chiar o treabă de viață și de moarte.

Destul de derutată, Dallas privi în jur, fără să descopere ce căuta:

– N-ai radio?

Daniel îi întoarse spatele și lumina arunca reflexe slabe în părul de culoare închisă.

– Ba da, în șură.

În mod cu totul neașteptat, se întoarse adresându-i în același timp un zâmbet ironic.

– Ca și dumitale, la început mi-a fost teamă. Suntem atât de obișnuiți să fim protejați și supravegheați. La cea mai mică problemă, apelăm la poliție, pompieri, ambulanță sau instalator. Orice ajutor este la capătul unui simplu număr de telefon. N-am fost imediat gata să rup orice legătură cu civilizația, dar nu am avut de ales.

Vesela spălată cu grijă și strălucitoare, se alinia pe suportul de uscat vasele.

– Imaginează-ți că sunt într-o cuvetă, nu pot nici să emit, nici să captez semnal radio. Să știi că am fost îngrozit în timpul primei ierni pe care am petrecut-o singur aici.

Dallas asimila toate aceste informații înfiorându-se. Fără radio, fără telefon, nici o ființă umană împrejur. Era prea mult pentru ea. Nu reușea să creadă că este posibil să se trăiască în această izolare și mai puțin să recunoască faptul că în momentul de față era victima acestui mod de viață.

– Ți-ai asumat această răspundere! exclamă pe un ton ranchiunos.

Scoase o țigară, o vârî între buze și-și aminti în ultima secundă că nu putea fuma în casă. Ezită o clipă pentru a se hotărî dacă voia să înfrunte din nou frigul și umezeala.

- Nimeni nu te obligă să trăiești aici, aprecie Dallas.
 - Este adevărat, este alegerea mea, admise Daniel.
- Terminând cu vesela, se șterse pe mâini și se întoarse:
- Am ales viața adevărată.

Viața adevărată! îl ironiză tânăra femeie în sinea sa. Oare ce cunoștea el despre asta? De cinci ani, probabil nu atinsese un ziar, nici nu se uitase la vreo emisiune de televiziune. Nu avea nici o idee despre podurile construite defectuos, care se prăbușiseră, despre profesorii ținuți ostatici în sălile de curs de elevii lor, despre droguri, sau fraude financiare. Totuși, viața adevărată se afla acolo și Dallas încerca să reacționeze arătând scandalurile, trezind atenția publicului mare. Nu rămânea izolată într-o cabană în plin munte.

Optând până la urmă pentru o țigară, se ridică și nu rezistă să spună trecând pe lângă Daniel:

- Te las cu "viața adevărată".

– Hei, cine ești dumneata să-mi vorbești astfel? o întrebă fără mânie.

Dallas se opri și se privi. Îi despărțea un metru. Lui Dallas nu-i scăpa nimic din expresia vioaie și scrutătoare a lui Daniel, din poziția trupului când se rezemă cu amândouă mâinile de masă. Cămașa i se încheia cu șireturi în loc de nasturi, notă tânăra femeie și nu le legase până sus. Îi găsea un aer de pirat cu părul său închis la culoare și gulerul desfăcut. Triunghiul din bustul său pe care-l arăta o fascina în asemenea măsură încât timp de câteva secunde o privă de talentul de a răspunde pe loc.

– Știi cine sunt, replică Dallas cu o urmă de agresivitate, îndată ce-și reveni. Lucrez pentru "Spotlight" și sunt aici pentru a face un reportaj.

– Și cum vei proceda? ricană Daniel. Nu te interesez, nu știi nici măcar ce gen de reportaj vei putea realiza. Stilul meu de viață nu-ți inspiră decât dispreț și, să fiu sincer, n-am nici măcar onoarea de a-ți fi simpatic.

Vorbind, se îndreptase spre dulapul de provizii cu o salată pe care o umplu cu făină.

– Observă, asta nu este important pentru mine.

Dallas nu căută să discute atâta timp cât spunea adevărul.

– Așadar, suntem la egalitate, afirmă aceasta. Nici eu nu-ți sunt simpatică.

Își reluă drumul spre ușă și se opri încă o dată, nehotărâtă.

– Life și Today te-au contactat într-adevăr pentru un interviu?

Daniel puse salateria pe masă.

– Ei și de asemenea Time și Newsweek și multe altele. Credeam că nimeni nu mai ignora refuzul meu de a face pe vedeta.

Dallas scutură din cap, pradă unei puternice confuzii. Nu-și explica interesul confrăților pentru Daniel Masters. Oare ce vedeau aici, la acest sihastru, ce nu vedea ea?

Câteva clipe mai înainte, aproape se convinsese să renunțe la această emisiune. Se grăbea să găsească subiecte adevărate ca foamea în lume, amenințarea nucleară, inegalitățile sociale. Dar gândindu-se la ceilalți ziariști, tocmai i se trezise gustul pentru competiție. Considerând că țigara putea să aștepte, îl observă pe Daniel.

Acesta luase cârpa care acoperea o altă salățieră plină cu o materie ciudată, albă.

– Oare ce ai împotriva interviurilor? exclamă Dallas. Ascunzi ceva grav, sau doar...

Îl privi cu alți ochi în timp ce îi apărea o nouă posibilitate...

– ... te lași rugat pentru a ridica prețul? De ce să vorbești în mod gratuit, când poți spera la un plic frumos? Oh, nu te condamn, nimeni nu se consideră suficient de bogat pentru a trece pe lângă o afacere bună!

În timp ce tânăra femeie își sublinie spusele cu o ridicare din umeri, expresia lui Daniel se înăspri. Dallas se simți stânjenită sub privirea brusc severă.

– Ești cinică, aprecie bărbatul pe un ton cu o nuanță de dezgust.

Cu gesturi simple și precise, începu să transfere conținutul celei de-a doua salatiere în prima. Cum nu mai adăuga nimic, Dallas se gândi să se ducă în sfârșit să-și fumeze țigara, căutând un mod mai bun de a-l aborda. Ajunse la ușă, când o opri cu o întrebare bruscă:

– Oare știi câți bani am câștigat anul trecut?

Tânăra femeie se întoarse încet. Daniel Masters începea s-o intereseze.

– Nu, dar mi-ar plăcea să știu.

– Eram sigur.

În timp ce spărgea niște ouă deasupra amestecului, îi adresă un zâmbet sarcastic și o privire lipsită de prietenie.

– Ei bine, nu-ți voi spune, o anunță. Dar îți voi spune cât am cheltuit: două sute patruzeci și trei de dolari, în care este inclusă și cumpărarea unei mașini de scris. Nu mă atrag banii, domnișoară Karby.

Amestecând cu putere conținutul salatierei, adăugă:

– N-am nevoie de ei.

Dallas își aminti cu ironie ultima persoană pe care o auzise folosind acest limbaj. Era vorba de un evanghelist foarte apreciat care, de atunci, se afla în închisoare pentru fraudă fiscală. Totuși, studiind spatele lat al lui Daniel Masters, nu întârzie să admită că această comparație nu ducea la nimic. Dacă acesta din urmă declara că nu are bani, probabil nu mințea. Altfel, de ce ar fi trăit în asemenea condiții? Dar la urma urmei, cine se preocupa să explice comportamentul lui Daniel Masters? Cine? Ziariștii, canalele de televiziune, își aminti brusc.

– Totuși nu mi-ai răspuns la întrebare, îndrăzni. De ce nu acorzi interviuri?

Daniel se întoarse spre ea, privind-o fără să clipească, impunător.

– Nici dumneata n-ai răspuns la a mea.

Dallas simți în el și, nu era prima dată, o forță care nu rezulta întru totul din puterea fizică. Ea, care nu avea obiceiul să întâmpine prea

multă rezistență, nici la bărbați, nici la femei, fu cuprinsă brusc de teamă la ideea de a porni un război împotriva lui. Răsucind țigara între degete, admise împotriva voinței sale:

– Este adevărat. Chiar nu văd ce gen de reportaj voi putea realiza. Dacă există aici un subiect, oricum iese din domeniul meu. Dacă vrei să știi totul, am fost trimisă aici ca pedeapsă și, cinstit, aș fi preferat să primesc misiunea de a prezenta congresul de cârnățari din Cincinnati! Dar am fost obligată să ascult.

Îndepărtându-și brațele pentru a-și arăta supunerea, reluă:

– Acum este rândul duminică. De ce refuzi să le vorbești ziariștilor?

Dallas crezu mai întâi că se va eschiva. Bărbatul luă un urciore cu lapte pe care-l turnă de asemenea în salatiere și amestecă bine cu o lingură de lemn înainte de a declara:

– Mă străduiesc să apăr un anumit mod de viață în acești munți și nu să-l exploatez. Nimic nu ne-ar fi mai dăunător decât o echipă de ziariști, apoi turiști invadând locurile. N-au mai rămas deja multe locuri ca acesta. De ce naiba țineți atât de mult să ne tulburați pacea?

Acuzată deseori de oamenii pe care-i viza, Dallas nu se simțise încă niciodată jenată că practica meseria de reporter. Pentru prima dată se recunoștea mișcată. Reproșurile lui Daniel conțineau o parte de adevăr. Nu era un titan al industriei, nici un bărbat politic rege al intrigii, nici o vedetă de spectacol, care să influențeze milioane de admiratori. Nu cerea nimănui nimic, voia pur și simplu să-și ducă stilul de viață care-i convenea în deplină liniște. În această privință, avea dreptul să refuze oamenii care îndrăzneau să-i transforme muntele în loc de picnic. Dar dacă Daniel Masters avea dreptate, Dallas Karby greșise.

Tânăra femeie se enervă de cursul luat de gândurile sale. Încă de la început se opusese acestui reportaj și în plus, detesta să greșească.

Expresia nu-i trădă deloc gândurile, în timp ce anunță tăios:

– Publicul este cel care decide, domnule Masters, nu eu.

Cu aceste cuvinte, ieși să-și fumeze țigara.

În picioare sub verandă, rezemată cu spatele de perete, Dallas nu reușea să-și recapete calmul. Oare Daniel Masters se credea cu adevărat un justițiar, sau juca teatru? Dar, în acest caz, de ce nu profita de șansa neașteptată de a apărea la "Spotlight"? În fond, ce-i trebuia mai mult dacă urmărea să atragă atenția?

Nu, această ipoteză nu ținea. Daniel Masters prezenta toate caracteristicile unui fanatic al naturii, ori în acest caz, după o matură chibzuință, prima idee a lui Dallas era cea bună: era pur și simplu vorba de un nebun. Mulți oameni căutau să se izoleze după o depresie, unii exprimau un fel de fobie față de progres, de tehnologie. Chiar dacă Dallas simți până la urmă puțină curiozitate pentru motivațiile lui Daniel Masters, în calitate de ziaristă, persista să creadă că nu merita un loc la "Spotlight". Celebra emisiune viza subiecte mult mai interesante.

Considerând că pusese punct, își strivi mucul de țigară și se pregăti să se întoarcă în casă. Chiar când puse mâna pe mânerul ușii, aceasta se deschise și Daniel apăru în cizme și cu ponchoul. Nu-i spuse unde se ducea și nici ea nu-i puse întrebarea. Îl privi îndepărtându-se cu o ușoară ridicare din umeri. Ploua ceva mai puțin tare și Dallas începu să sperie că va putea pleca în timpul zilei. Îi va vorbi despre întoarcerea sa. Va fi atât de mulțumit să scape de ea, pe cât de dornică era ea să părăsească acest loc uitat de lume, nu se îndoia de asta.

Își găsi hainele uscate, împăturite cu grijă și așezate teanc pe un scaun lângă sobă. Pe șemineu, văzu salatierea care, după toate aparențele, conținea cocă pentru pâine. Bărbatul acesta are numeroase talente, se gândi strângându-și lucrurile.

Evident, îi repugna să se întoarcă la Detroit învinsă, dar ce să-i ducă lui Simon? Un reportaj despre cât de bine gătea Daniel Masters? De altfel, o așteptau diferite treburi urgente. Nu avea nici un minut de pierdut din cauza capriciilor directorului său.

Profită de absența lui Daniel pentru a se schimba. Scoțând cămașa atât de comodă, dar foarte șifonată pe care acesta i-o împrumutase,

simți apropiindu-se clipa în care se va întoarce la civilizație. Această perspectivă o făcu indulgentă, admise că, la urma urmei, Daniel Masters nu era foarte rău. O primise mai bine decât sperase, date fiind împrejurările, și avea calități de netăgăduit. Îl considera inteligent, în felul său foarte bine crescut și un excelent bucătar. Din nefericire, se arătase încăpățânat, minte îngustă și o fire aproape la fel de rea ca a sa!

Îmbracă un colant de gimnastică foarte plăcut și partea de sus asortată. Garderoba sa conținea două categorii: ținutele de lucru și ținutele pentru timpul liber care se compuneau din articole luxoase și o lenjerie pe care n-ar fi lepădat-o nici o vedetă de la Hollywood. Rucsacul nu cuprindea, evident, decât haine din prima categorie. Își puse șosete groase din lână și își ridică fermoarul blugilor, când auzi ușa deschizându-se în spatele său.

Simți un fel de stânjeneală, de altfel fără motiv, deoarece era absolut decentă. Se întoarce și întâlnește privirea lui Daniel, o privire deloc indiscretă, dar foarte atentă. Deveni conștientă într-o manieră intensă de modul în care se mula maioul pe formele bustului său. Își reținu chiar respirația.

– Încă o dovadă a absurdității că au trimis o femeie pentru o asemenea misiune! exclamă Daniel.

Punând prompt mâna pe un pulover pe care se grăbi să-l îmbrace, Dallas replică:

– Îți cer iertare.

Bărbatul își scoase ponchoul și-l agăță înainte de a răspunde:

– Aici nu există spațiu pentru a te izola și nu apreciez deloc faptul că devin o persoană supărătoare în propria mea casă.

– liniștește-te, nu va mai fi cazul foarte mult timp, declară tânăra femeie închizându-și rucsacul. Cu cea mai mare bunăvoință din lume, nu văd material pentru un reportaj, domnule Masters și cum ploaia s-a oprit și nu este târziu, am timp să cobor astăzi... mai ales dacă cineva îmi împrumută un cal, preciză privind-l cu o licărire de speranță.

Daniel dădu din cap.

– Am un catâr pe care ți-l pun cu plăcere la dispoziție.

Nici o vorbă nu-i putea face mai multă plăcere lui Dallas, soarta nu o abandonase complet și Daniel Masters era brusc cel mai amabil dintre bărbați. Se imagina deja a doua zi la aceeași oră la Detroit, gata să-i telefoneze unui senator, apoi șefului poliției și toată lumea nu va întârzia să afle că Dallas Karby se întorsese.

– Voi avea mare grijă de el, promise și-i voi plăti lui – cum se numește – Cal, pentru a ți-l aduce mâine dimineată.

Îi adresă lui Daniel un zâmbet radios. La rândul său, acesta o privea cu un aer ciudat, ca și când îi ascundea ceva.

– Nu te osteni, te voi însoți eu însumi, dar...

Un amuzament amestecat cu tristețe i se zugrăvise pe chip.

– ... dar mi-e teamă că nu vei pleca nicăieri astăzi, nici în zilele care urmează, domnișoară Karby.

Capitolul 5

Dallas își aținti privirea asupra lui Daniel. Glumea, cu siguranță glumea. Sau în acest caz era vorba de un coșmar și se va trezi.

Păstrându-și totuși calmul în aparență, exclamă fără să ridice vocea:

– Cum?

Daniel părea absolut serios, chiar posomorât.

– Ți-am vorbit despre inundații, îți amintești?

Dallas se limitează să dea din cap.

– Ei bine, asta este situația. Am coborât să controlez pentru a-mi face o idee despre cum stau lucrurile. Podul a fost luat.

Cu mintea în derută, Dallas obiectă:

– N-am venit pe pod. Este de-ajuns s-o iau pe drumul pe care l-am urmat. Nu voi rămâne blocată!

Îl privi pe Daniel cu un aer întrebător. Nu arătă nici cea mai mică milă pentru ea, replicând:

– Ba da. Pârâul în care ai căzut ieri, astăzi este un torent de doi sau trei metri adâncime. Și dacă situația este atât de gravă aici, acolo jos este și mai rea. Ai traversat mai multe cursuri de apă pentru a urca, nu-i așa?

– Da, admise Dallas, amintindu-și acele firișoare subțiri inofensive pe care nu reușea să și le imagineze umflate de apă, brusc de temut.

Lumea muntelui era atât de stranie!

Să nu ne speriem, se gândi Dallas. O mică inundație nu constituia o catastrofă. Lucrurile nu vor întârzia să revină la normal. Nu murea petrecând o a doua noapte în aceste locuri, așa că întrebă pe un ton resemnat:

– După dumneata, cât timp va fi drumul întrerupt?

Daniel străbătu încăperea pentru a lua un prosop și își șterse părul.

– Depinde. Cred că pot pune pe picioare un pod într-o săptămână sau două!

Panica o făcu să se înfurie. Fără să se mai controleze, strigă:

– Este imposibil! Nu pot rămâne aici una sau două săptămâni! Am de lucru, oameni de văzut, emisiuni de pregătit!

Daniel replică impasibil:

– Toate astea vor aștepta.

– Vor aștepta! repetă Dallas, ca și când cuvântul nu aparținea vocabularului său.

Apoi repetă iar, dar cu furie:

– Vor aștepta! Nici să nu te gândești, domnule Masters! Îmi dau seama că pentru dumneata, în munte, este altceva, dar în lumea din care vin eu, nu-ți poți permite să te așezi și să aștepti. Am să mă ocup de o anchetă senatorială și de o bandă de plasatori de bombe care își imaginează că reușesc să intimideze ziariștii! În timp ce-ți vorbesc, poate tocmai complotează, iar actele lor s-ar putea să cântărească mult asupra destinului industriei de automobile. Mă ocup de afacere de șase luni și n-am intenția să-mi văd toate eforturile transformate în fum. Nu pot să aștept aici, cu brațele încrucișate.

– Trebuie să fie greu să porți lumea pe umeri, spuse liniștit Daniel.

– Nu înțelegi nimic! se enervă Dallas, bătând din picior ca o fetiță furioasă.

– Dumneata nu înțelegi nimic! puse punct bărbatul.

Se întoarse brusc și Dallas descoperi subit mânia care se ascundea sub aerul său impasibil.

Daniel păstră o intonație stăpânită, dar fiecare dintre cuvintele sale izbeau ca loviturile de bici.

– Dacă îți închipui că eu sunt mulțumit, te înșeli. Îți amintesc că nu te-am invitat să urci până aici. N-am comandat această ploaie în mod expres pentru a te reține. Oare bănuiești consecințele posibile ale unei inundații atât de neașteptate? Specii de animale s-ar putea să dispară, stratul de protecție al solului poate fi distrus iremediabil, iar flora... pentru floră, este o catastrofă. Așa că te rog să mă ierți, dar în aceste condiții, puțin îmi pasă de senatorii dumitale și de plasatorii de bombe. În ceea ce te privește, dacă ești în stare să aduni cu mâinile toată apa căzută de ieri, fă-o, te rog, și-ți garantez că vei coborî cât mai repede, deoarece nimic nu mi-ar putea face acum mai multă plăcere. Dacă n-o poți face, suntem blocați aici împreună și asta este.

Dallas deschise gura, dar nu spuse o vorbă. Nu găsea nici cea mai mică replică. În fiecare săptămână, timp de o oră, Dallas Karby ținea jumătate din America sub tensiune, ca să descopere apoi că niște pârâiașe transformate în torente aveau puterea să-i paralizeze orice activitate. În fața inundațiilor, o ziaristă celebră era obligată să aștepte ca un muritor de rând.

Își încrucișă brațele și se întoarse spre fereastră. Mai cădeau încă niște picături încăpățănate. Ce suferință, ce suferință! protestă în sinea sa.

Îl auzi pe Daniel agitându-se în spatele ei, aranjând vesela, împingând scaunele. Gesturile îi trădau enervarea. Până la urmă, Dallas își dădu seama că situația nu o afecta doar pe ea în proiectele personale. Se întoarse din nou, îngrijorată.

– De fapt, ce se va întâmpla cu dumneata și cu locuința dumitale? Oare suntem în siguranță aici? Ai reparat stricăciunile?

În loc să răspundă imediat, Daniel își înăbuși un oftat, își dădu cu putere părul spre spate cu mâna, apoi declară:

– Apa nu ajunge niciodată până aici, nu riscăm nimic.

Dallas dădu din cap și se întoarse spre fereastră.

O săptămână, poate mai mult în aceste locuri, se gândi. Voi înnebuni. Tăcerea se prelungea între Daniel și ea, întreruptă din când în când doar de un trosnet de lemn în sobă. Daniel privea de asemenea pe fereastră și tânăra femeie se întrebă dacă nutrea gânduri la fel de negre ca ale sale. Preocupările sale se limitau la supraviețuirea unor animale, a unor plante și la prezența unei persoane nedorite la el. Dallas, în schimb își juca poate cariera și era neputincioasă, complet neputincioasă! Furia o obligă să strângă din dinți pentru a nu urla. Își promise să se răzbune pe Simon pentru această aventură sinistă, imediat ce se va întoarce la Detroit.

– Bun, exclamă brusc Daniel.

Fermitatea din voce și surpriza o făcură să tresară pe Dallas care se întoarse brusc, cu un aer întrebător.

– Pentru că trebuie să trăim un timp împreună, avem interesul să ne organizăm.

Părea să fi calculat totul în minte și afișa o perfectă siguranță.

– În primul rând, o anunță cu intenția evidentă de a aranja, în calitate de stăpân al casei, toate amănuntele, te voi lăsa să-ți asumi niște obligații. Poți începe imediat făcându-ți patul. Te-am tratat bucuros ca pe un oaspete aseară, dar ocupațiile nu-mi permit să continui și, de altfel, în munte toată lumea și le asumă.

Dallas îl privi încruntându-se. Nu pusese la socoteală că-i lăsase patul, pur și simplu uitase. Nu se considera deloc ca o persoană în vizită, cu atât mai mult cu cât această casă nu merita numele de casă, nici acest bărbat titlul de gazdă.

– Nu-ți fie teamă, spuse pe un ton tăios, știu să mă port. Nu-ți cer să te ocupi de mine și nu mă vei găsi în drumul dumitale.

– Cu atât mai bine, aprobă Daniel. Sunt destule de făcut aici pentru a nu avea timp să te plictisești.

– Ce veste bună! Mi-era atât de teamă că mă plictisesc! replică Dallas, stăpânindu-se cu greutate.

Daniel Masters îi puna din nou nervii la grea încercare.

La rândul său, acesta se încordă, dar spuse calm:

– Ascultă bine, domnișoară Karby, nimic nu mă obligă să te țin aici. Sunt într-un totu îndreptățit să te trimit să rățacești prin regiune în căutare de ospitalitate la altcineva, sau să te așezi lângă torent până va redeveni un pârau. Și pentru a-ți spune totul, tentația este mare.

Dallas își înăbuși un oftat și se întoarse o clipă din nou spre fereastră, pentru a-și ascunde sentimentele trecătoare de rușine și vinovăție pe care le încerca. Daniel Masters nu purta nicicum responsabilitatea prezenței sale și, de când sosise la el, tânăra femeie oscilase între comportamentul de copil răsfățat și cel de tiran. De obicei se arăta mai diplomată, atâta timp cât persoanele vizate de interviurile sale nu erau așezate în fața camerelor.

– Îmi pare rău, admise cu toată sinceritatea.

Nu-i rămânea decât să facă situația cât mai puțin incomodă posibil.

– De... obicei n-am acest gen de atitudine, dar adevărul este că... n-am vrut să vin aici, mărturisi Dallas cu o ridicare din umeri. Și acum mă gândesc că m-a afectat mai mult decât credeam să-mi văd cu proprii mei ochi mașina explodând. Și...

Stânjenită de această mărturisire, schiță un ușor zâmbet de scuză.

– Ai tendința să mă enervezi, dar îți promit că începând din această clipă, mă voi stăpâni. Nu-ți voi mai produce nici un deranj și... și îți mulțumesc că ai binevoit să mă adăpostești... chiar îți mulțumesc.

Daniel schiță un zâmbet.

– Și dumneata ai tendința să mă enervezi, spuse.

Privirea sa pe jumătate amuzată, pe jumătate curioasă o cercetă pe Dallas, în timp ce adăugă:

– Ți s-a distrus mașina?

Tânăra femeie aprobă cu un gest.

– Unii n-au apreciat probabil ultima mea emisiune.

Daniel o privea încă și Dallas îi recunoscuse un farmec real, când nu se mânia. Se surprinsese chiar imaginându-și-l în ținută de tenis, bine ras, cu o tunsoare demnă de acest nume.

– Trebuie să stabilem niște reguli de viață, o anunță în mod neașteptat.

De fapt, tot ce făcea sau spunea o lua pe Dallas pe nepregătite. Subliniindu-și cuvintele cu o mină elocventă, Daniel preciză:

– Locuința nu a fost concepută pentru a dormi doi în ea.

Studia încăperea căutând o soluție a problemei, apoi hotărî:

– Pot să instalez o draperie pentru toaletă, dar dacă timpul se îndreaptă, cu siguranță vei prefera să folosești dușul de afară. Îți poți instala un pat în fața sobei, nu este ideal, mi-am dat seama noaptea trecută, totuși este suportabil.

Dallas se îndemnă să-și păstreze calmul, repetându-și: este la el acasă, el face regulile, el doarme în pat. Simțindu-se obligată să strecoare o remarcă pentru a se afirma, replică:

– Dorm în lenjerie intimă.

– Eu dorm fără nimic, replică imediat Daniel.

Dallas trebui să se forțeze să alunge imaginea neașteptată a acestui trup înalt și musculos complet gol. Se grăbi să întrebe pe un ton interesat:

– Ai un duș?

– Da, solar.

O spiona, ca și când știa că se stăpânea să nu izbucnească. Dallas se stăpânea într-adevăr, nu voia să-i facă această plăcere. O săptămână aici, se gândi totuși la capătul disperării, cu ploaia ca singură companie. Voi înnebuni complet. Voi...

Dându-și seama că se consuma inutil cu acest gen de gânduri, își reveni și se îndreptă cu pas hotărât spre pat.

– Îți convine acest aranjament, nu-i așa? întrebă Daniel.

Dallas se opri și-l privi. Se afla foarte aproape de el. Dacă se întorcea, corpurile lor se vor atinge. Întoarse doar capul, conștientă de o furtună care o străbătu în întregime și pe care nu știu cărui fapt s-o atribuie. Ușor agresivă, exclamă:

– Cum?

Are ochi frumoși, notă fără să vrea în aceeași clipă.

– Te-ai obișnuit cu ideea de a fi blocată în munte cu un sălbatic lipsit de o companie feminină de foarte mult timp și care și-a pierdut probabil mințile?

De obicei, Dallas stăpâna orice situație, dar aceasta îi scăpă. Daniel Masters nu-i făcea sarcina ușoară. În defensivă, replică:

– Nu, nu m-am obișnuit cu această idee, dar nicidecum pentru motivele pe care le crezi.

Se considera ridicolă. Niciodată un bărbat nu o aruncase într-o asemenea stânjenală.

– Orice persoană cu bun-simț se revoltă la perspectiva de a fi ruptă de civilizație.

Cu prețul unui efort, se smulse puterii lui de atracție și își continuă drumul spre pat.

Totuși, se întoarse fără să vrea după doi pași.

– Cuvintele dumitale sunt adevărate?

– Adică? Vrei să știi dacă lipsa unei companii feminine mă frustrează foarte mult, sau dacă mi-am pierdut mințile?

Dallas se simți roșind. Își bătea joc de ea, privirea îi strălucea de maliție, dar restul feței rămase de o expresie neînțeleasă.

– Oricum, nu mi-am pierdut mințile, o asigură.

Dallas se întoarse brusc și trase fără menajamente de pături. Cu siguranță, își imaginează că are simțul umorului! se înfurie în sinea sa.

Fără să piardă timpul, Daniel se adâncise deja în activitățile sale. Își desprinsese ponchoul și anunță:

– Am de lucru afară... probabil toată ziua.

Dallas se îndreptă, toată atitudinea sa exprimând un protest instinctiv. Nimic nu o tenta mai puțin decât să fie lăsată singură în aceste locuri timp de ore întregi.

– Și eu? Cu ce se presupune că mă ocup?

Daniel ezită.

– Presupun că nu știi să faci pâine.

Dallas îi răspunse cu un ușor râs amar. Fără să pară mirat, bărbatul continuă:

– Ei bine, este de bătut unt, nu este greu. Vino, îți voi arăta.

Tânăra femeie îl urmă în fața șemineului unde se afla un recipient mare plin cu un fel de lapte congelat. Își încreți nările la mirosul său, dar ascultă totuși cu atenție explicațiile lui Daniel. După plecarea sa, se apucă de treabă, desigur fără mare entuziasm, dar convinsă că avea tot interesul să se facă utilă, decât să se învârtă în cerc.

Misiunea sa îi luă o oră și jumătate, în loc de douăzeci de minute și o lăsă într-o tristă stare, cu dureri de umeri și de mâini. Dar treptat, această activitate devenise mai mult decât un mod de a evita să se gândească. Era vorba de o provocare și Dallas își folosi toată hotărârea pentru a o susține. Totuși, în ciuda osteneții pe care și-o dădu, nu obținu decât un pumn de unt pe care-l privi cu un aer consternat.

– Aș muri de foame dacă n-aș avea alte posibilități să-mi procur hrana, îi anunță lui Daniel, când acesta se întoarse în mijlocul zilei.

Bărbatul se mărgini să zâmbească la vederea cantității mici de unt pe care o obținuse.

– Măine, spuse, vei mulge vaca.

Dallas schiță o strâmbătură, dar păstră tăcerea. Poziția sa nu-i permitea să discute. Detest acest loc, îl detest! bombănea în sinea sa.

Cu eficacitatea obișnuită, Daniel formă cocloașe de pâine și reîncălzi restul cinei din ajun. O informă că apele continuau să crească, dar din fericire, ploaia se liniștise.

I-ar fi plăcut să beneficieze cât mai mult timp posibil de compania lui, doar pentru plăcerea de a auzi sunetul unei voci omenești. Din păcate, Daniel mânca repede de prânz, vorbind puțin. Părea grăbit să se întoarcă la muncă. Când tânăra femeie se oferă să se ocupe de veselă, acceptă cu un gest și explică:

– Este multă apă de ploaie în butoiul de afară. Încălzește-o în oala mare care este acolo.

Ridicându-se, adăugă:

– Este chiar suficientă pentru o baie, dacă te trage inima. Scăldătoarea este în depozitul de provizii.

În mai puțin timp decât îi trebui pentru a vorbi, căută un ciocan, cuie și un ghem de sfoară, amenajând un fel de cabină dintr-o țesătură, lângă sobă.

– Iată, pentru izolare, anunță Daniel.

Aranjă apoi ciocanul și uneltele, își îmbracă ponchoul și exclamă:

– Să ai o după-amiază plăcută.

Când deschise ușa, o pasăre neagră, complet udă se năpusti în încăpere. Îi aruncă o privire disprețuitoare lui Dallas, apoi se duse să se așeze pe pervazul ferestrei pentru a-și netezi penele. Daniel plecă, lăsându-și vizitatoarea doar cu perspectiva unei băi și doar în prezența Lenorei.

Imitând gesturile pricepute ale lui Daniel, tânăra femeie începu să pună apă pe foc. Cu trei oale reuși să umple zece centimetri din scăldătoare. Dacă n-ar fi vrut neapărat să-și spele părul, cu siguranță ar fi renunțat să continue. Cât timp obținu o baie aproximativ demnă de acest nume, curățase în întregime încăperea, dușumeaua, mobilele, obiectele. Nu se mai recunoștea, ea care plătea pe cineva pentru a-i face menajul de trei ori pe săptămână și care considera că făcea un imens efort când puneă o mâncare congelată să se încălzească în cuptorul cu microunde. Merse chiar până la a pune cele patru cocloașe de pâine la copt după instrucțiunile lui daniel în timp ce se surprinse povestindu-i Lenorei viața sa.

Câteva clipe mai târziu, intrând în apă, se strâmbă. Până să toarne conținutul ultimei oale, restul se răcise. În plus, trebui să se așeze ridicându-și genunchii sub bărbie, ceea ce se dovedi puțin confortabil, dar, după ce-și dăduse atâta osteneală, n-ar fi renunțat pentru nimic în lume la baie. Săpunul era închis la culoare, aspru, cu un miros ciudat. Îi explică în mod filozofic Lenorei:

– Un cerșetor n-are de ales.

Iată-mă dispusă să vorbesc cu o pasăre! notă, contorsionându-se pentru a-și clăti părul. Respectul pentru strămoșii săi pionieri creștea din minut în minut, în timp ce opinia despre Daniel Masters se preciza: "este nebun, este unica explicație. Voi rezista trei zile, cel mult trei zile. Ce se va întâmpla cu mine?"

Se înfioră și se șterse cât mai repede în fața sobei, apoi își puse aceleași haine, gândindu-se cu nostalgie la garderoba din Detroit.

Lipsit de produsele obișnuite de clătire, părul era tern și de nedescurcat. În picioare în fața oglinzii, ridică pieptenul și-l lăsa imediat, descurajată: Gerard, machiorul său de la televiziune, ar fi căzut pe spate văzând-o în acest minut. Coafura constituia totuși ultima dintre preocupări. Măcar se simțea curată și aprecie diferența.

Se întreba despre modul de a goli scăldătoarea, când se întoarse Daniel, plin de noroi din cap până în picioare. Bineînțeles își scosese cizmele afară, dar șosetele nu arătau mai bine și Dallas privi cu groază urmele pe care le lăsa pe dușumeaua proaspăt curățată.

– Nu mai plouă, o anunță cu veselie scoțându-și ponchoul.

O licărire de maliție îi apără în ochi în timp ce adaugă:

– Încăperea este curată. Am impresia că te-ai plictisit!

– Asta înseamnă că voi putea coborî? îl întrebă cu o ușoară speranță. Dacă ploaia...

Daniel scutură din cap. Noroiul îi ajunsese până în barbă.

– Solul era deja saturat înainte. Vor trebui mai multe zile pentru ca pârâurile să revină la normal, chiar dacă nu mai cade o picătură în plus.

Aruncă o privire spre fereastră și adăugă cu un aer brusc posomorât:

– Se impune vigilență. Ploaia se poate intensifica și să provoace cele mai mari stricăciuni care se vor suporta aici.

Atât de repede dezamăgită, Dallas se stăpâni cât de bine putu. Pentru a nu părea prea dependentă de Daniel, spuse pe un ton degajat:

– Am pus pâinea în cuptor, dar nu știu cum se poate coace, nu este nimic aprins.

– Se coace datorită căldurii radiante, explică Daniel, trecându-și cămașa peste cap. Dallas îi zări bustul și se întoarse imediat, întrebându-se dacă uitase regulile de coabitare pe care el însuși le stabilise.

– Mai adaugă niște legume și cina va fi curând gata. Mor de foame, declară bărbatul.

Fără să vrea, Dallas se miră de energia și de antrenul pe care le arăta. Ea rămăsese toată ziua în interiorul casei, nu se ocupase decât de menaj și se simțea epuizată. Iar el, după ore de muncă fizică în umezeală și frig și în ciuda perspectivei de a-și vedea micul paradis măturat de o inundație, reușea să zâmbească bucuros unei vizitatoare, pe deasupra nedorită. Era evident obosit și îngrijorat, dar își asuma totul, ca un pionier. Se surprinse învidiindu-i liniștea în fața unor încercări. Oare aerul de munte favoriza acest mod de a fi atât de prețios?

– Ai păstrat apa, bună idee, remarcă Daniel privind scăldătoarea. Unde este săpunul?

Dallas îl observa. Într-un picior, își scoase o șosetă, apoi în celălalt, pe a doua.

– Doar nu ai intenția să folosești aceeași apă ca mine? Îndrăzni tânăra femeie.

Lăsând în jos fermoarul de la blugi, înainta deja.

– De ce nu?

– Este dezgustător, domnule Masters, replică Dallas privindu-l cu severitate.

Daniel îi adresează un zâmbet doar înainte de a trage draperia și exclamă:

– N-ai împărțit niciodată o baie, domnișoară Karby?

Aceasta nu se simțea deloc în largul său găsindu-se despărțită de Daniel Masters care făcea baie, doar de o bucată de material. Rămase

descumpănită, incapabilă să-și facă de lucru. Încăperea se dovedea prea mică pentru a ignora ceea ce făcea gazda sa. Se afla atât de aproape de el încât auzi pantalonii alunecând de-a lungul picioarelor și-i văzu căzând ghem în spațiul dintre dușumea și partea de jos a draperiei.

– S-a întunecat, spuse Daniel. De ce nu aprinzi lumânările?

Aproape fascinată, Dallas îi privea picioarele goale și gleznelor.

– Mă duc să le aprind, răspunse cu o voce puțin răgușită.

Se întreba cum va reuși să intre în scăldătoare.

– Apa este încă bună, comentă bărbatul. Unde este săpunul?

– Hm... pe sobă, răspunse Dallas, obligându-se să se întoarcă.

În timp ce lua chibriturile, ajunse până la ea zgomotul unei mișcări energice. În mod ciudat, brusc, nu se mai plictisea.

Capitolul 6

Scăldătoarea se afla în fața rafturilor de unde Daniel luă un prosop și haine curate. În câteva minute, apărui din nou îmbrăcat curat. În timp ce pâinea se termina de copt, Daniel goli scăldătoarea, condimentă legumele și puse pe masă o bucată mare de brânză cu miros apetisant, ca și un sortiment de fructe uscate. Le strivi, umplu apoi un fel de colțunași și îi puse la fript într-o tigaie. Dallas îl privea, dorind să se facă utilă, dar neîndrăznind să rivalizeze cu el în eficacitate.

Fără să conțină carne, mâncarea se dovedi totuși foarte substanțială. Încă o dată, Dallas fu vrăjită de gustul extraordinar al alimentelor. Daniel mănă singur aproape un cocoloș de pâine și jumătate din brânză. Atacă de asemenea foarte serios legumele, obligând-o pe Dallas să se grăbească pentru a-și salva partea sa. Evident, Daniel nu se preocupa că înghițea prea multe calorii, notă tână femeie văzându-l amuzată ungând generos cu unt o uriașă tartină. Încercă satisfacția de a fi contribuit cel puțin cu câteva grame la fabricarea acestui unt.

Când nu mai reuși să înghită nici o bucată, Dallas se lăsă pe spate lăsându-i lui Daniel resturile festinului. Voia să fumeze, dar nu avu curajul de a ieși. Se înnoptase și detesta să se îndepărteze de lumina lumânărilor.

Prefera să profite de căldură și să uite natura sălbatică înconjurătoare. Privindu-l cu curiozitate pe Daniel, îl întreabă:

– Nu-ți este teamă că înnebunești aici? Cu ce te ocupi când nu există nici o inundație, nici vreun reporter de televiziune pentru a-ți da de lucru?

Daniel râse. Luă între degete o coajă de pâine și, îndată ce-l văzu, Lenore își părăsi bățul. Dintr-o bătaie din aripi, veni să-și ia partea sa de mâncare, apoi se duse imediat la loc.

– Sarcinile zilnice, indispensabile, îmi ocupă aproape tot timpul, explică Daniel. Să gătesc, să spăl, să plantez, să cultiv, să hrănesc animalele, să cos haine, să fabric săpun, lumânări. Dacă-mi rămâne timp liber, îl folosesc scriind, explorând muntele, făcând vizite celorlalți locuitori ai săi.

– Nu te simți niciodată singur? insistă Dallas.

Daniel părea că nu cunoaște acest cuvânt, întrebarea neavând nici un sens pentru el.

– Nu, răspunse fără să ezite.

Se ridică și începu să strângă masa. La ea acasă, Dallas ar fi lăsat totul așa cum era. Împotriva voinței sale, se ridică și ea. Evident, ordinea și curățenia contau foarte mult în casa lui Daniel Masters.

– Nu se poate spune că viața dumitale este foarte apreciată, observă Dallas ștergând un platou pe care Daniel i-l întinsese.

– Pentru că nu are nimic de apreciat, replică bărbatul dându-i o farfurie.

Cu aerul cel mai degajat, tânăra femeie continuă:

– Ce te-a îndemnat spre informatică? Oare nu ai vreo întâmplare frumoasă din copilărie să-mi povestești?

Crezu că surprinde un zâmbet ușor pe buzele sale. O asigură:

– În nici un caz. Eram un mic american comun, mediocru în primii ani de școală, puțin mai bun apoi. Eram foarte tânăr când mi-a murit mama. Tata m-a luat deseori în plimbări lungi. Făceam camping. Își dorea să mă vadă intrat la universitate și m-am dus.

Informatica era un domeniu excelent, în plină expansiune, iată de ce l-am ales. Punct.

Dallas nu era de această părere. În ultimele cuvinte indiferente, ghici un copil care se simțise foarte singur și căutase prin orice mijloace să-i facă plăcere tatălui său... un tată devotat, dornic să-și vadă fiul reușind în viață mai bine decât el.

– Mă întreb, spuse foarte încet, ce ar crede tatăl dumitale dacă te-ar vedea acum.

Daniel își aținti asupra ei o privire fermă și se exprimă cu o voce liniștită:

– Ar fi mândru.

Înainte să-și îndrepte din nou atenția asupra veselei, Daniel contemplă noaptea prin fereastră și adăugă cu mai multă emoție:

– Tata adora munții aceștia. Nu se simțea bine decât aici. Îi plăcea să repete că în epoca noastră, un bărbat nu se poate simți liber în altă parte. Ar fi înțeles ce m-a adus în acest loc.

– A murit? întrebă Dallas cu multă delicatețe.

Daniel înclină capul.

– Cu un an înainte să mă instalez în această casă.

Exista oare o legătură între decesul tatălui său și decizia lui Daniel? Poate. Probabil Daniel luase hotărârea să nu se mulțumească asemenea lui cu un compromis, ci să ia măsuri radicale, să opteze întru totul pentru libertate. În ciuda voinței sale, Dallas se auzi formulând cu voce tare concluzia acestor gânduri:

– Comportamentul dumitale nu are sens. Ai venit aici pentru a scăpa de legile lumii obișnuite, dar ai creat legi similare. Te-ai organizat, faci asta, îndată ce termini faci altceva, treci la lucrul următor. Zilele îți sunt minuțios aranjate, n-ai schimbat nimic.

Destul de mulțumită de raționamentul său, încheie:

– Pentru mine, duci în fond tot aceeași viață.

Daniel nu păru deloc impresionat de analiza sa.

– De unde ai scos-o că am încercat să scap de legile lumii?

– Dar, în acest caz...

Din nou Dallas simți enervarea de a nu reuși niciodată să marcheze un punct în fața interlocutorului său.

– Dar, în acest caz, ce te-a îndemnat să abandonezi o carieră frumoasă pentru a veni aici să faci pâine și să vorbești cu păsările? În definitiv, nu erai un mic funcționar, nici un curier, aveai o meserie pasionantă și importantă și erai talentat...

– ... și contribuia la progresul social, completă Daniel.

– Ai ceva împotriva progresului?

– Este vorba despre un interviu? contraatacă imediat bărbatul.

Dallas își înăbuși un oftat.

– Nu, este curiozitatea.

Daniel spală ultima farfurie în tăcere. Lumina lumânărilor desena contururi pe chipul său și îi sculpta brațele. Dallas îl contemplă și se lăsa fermecată de mișcările mâinilor sale. Daniel relansă conversația brusc, pe un ton indiferent:

– Nu mă preocupă să justific alegerea modului de a trăi. Pur și simplu trăiesc în acest mod, pentru că-mi convine. Și dacă ești atât de curioasă...

Îi întinse farfuria s-o șteargă, cu un aer enigmatic și își termină calm fraza:

– citește-mi cărțile.

Luă ligheanul plin cu apă de la spălatul vaselor și plecă să-l golească afară, fără să-i ofere altă posibilitate lui Dallas decât să le termine de aranjat.

Când se întoarse, aceasta ieși la rândul său pentru a fuma. Noaptea era rece și fără stele. Se așează pe un cufăr din lemn și cu genunchii ridicați sub bărbie, ghemuită pentru a încerca să se încălzească puțin. Se afla într-o ambianță foarte ciudată pentru ea, aproape ireală. Fără zgomot de voci, de mașini, de frâne bruște, uși trântite în vecinătate, nimic... nici măcar un avion pe cer. Brusc, se înfioră. Pericolul bântuia străzile din Detroit sub cele mai diverse forme, dar era vorba de

amenințări cunoscute, familiare. Aici, era pierdută într-un mediu sălbatic, neobișnuit și misterios. O copleșea o impresie de neputință, o impresie detestabilă.

Un pătrat de lumină galbenă se desenă când i se alătură Daniel. Se așează liniștit lângă ea și, contemplând noaptea, exclamă:

– Te simți atât de mic, nu-i așa?

Exprima exact ceea ce simțea Dallas. Aceasta trase din țigară, apoi replică:

– Totuși, nu înțeleg de ce te-ai pus în această situație.

Sunetul vocii lui Daniel o ajută să-și revină.

– Nu înțeleg cum o ființă omenească poate alege această viață.

Îl auzi râzând încet. Umbra sa proiectată sub verandă era imensă.

– Oare trebuie să fac pe filozoful? În lumea actuală, oamenii nu mai știu cine sunt. Totuși, ce poate fi mai important decât să mergi la întâlnirea cu tine însăși?

Dallas regretă că nu avea magnetofonul și nici măcar blocnotesul. Conversația lua turnură de interviu. Totuși, se strădui să nu se arate prea interesată.

– Dumneata ai făcut-o, nu-i așa?

– Știi, declară Daniel, am învățat foarte mult aici. În timpul primei ierni, era să mor de foame. Au venit cerbii și mi-au mâncat proviziile și vulpile mi-au luat găinile. În plus, acoperișul se înclina și avea treizeci de centimetri de zăpadă. Primăvara, inundațiile mi-au înecat culturile. Am ridicat pumnul spre cer strigând: nu este posibil să te înverșunezi astfel împotriva mea!

Un zâmbet i se contură pe buze în timp ce-și amintea.

– Dar am descoperit treptat care era locul meu în univers, aflându-mă singur în munți în nopți ca aceasta, străbătând pădurile. În zadar încercăm să ne convingem că suntem ocupați cu tot felul de lucruri foarte serioase, până la urmă suntem în aceeași oală cu animalele din această regiune: trăim, nimic altceva. Nu există decât o diferență: noi ținem să lăsăm urme ale trecerii noastre.

În ceea ce mă privește, nu mai doresc asta.

Dallas vru să protesteze, în numele inteligenței, educației, experienței sale, dar evaluă slăbiciunea argumentelor. Liniștea și imensitatea nopții depuneau mărturie în favoarea cuvintelor lui Daniel și, pentru prima dată în viață, tânăra femeie rămase fără grai.

Daniel o privea, pândindu-i cu siguranță obiecțiile care nu veneau. Atmosfera dintre ei părea brusc mai prietenoasă și Dallas se surprinse zâmbind în întuneric.

Își termină țigara și aruncă mukul în noroi. Aproape se aștepta să-l audă reproșându-i gestul, când Daniel exclamă:

– Acum ți-a venit rândul să-mi spui povestea dumatle.

Tânăra femeie răs, pradă unei ușoare jene. Era obișnuită să pună întrebări și nu să se destăinuiască. Nevăzând un alt subiect de conversație, o făcu totuși cu o ridicare din umeri.

– Nimic extraordinar de semnalat, începu Dallas. Am crescut într-o localitate în apropiere de Detroit. Părinții erau divorțați și mama muncea noaptea. Nu se ocupa foarte mult de mine. Umblam de colo-colo pe străzi, dar eram bună la școală, destul de bună pentru a obține o bursă și a intra la universitate. Nu știu de ce, îmi plăcea să învăț.

Un zâmbet ușor i se contură pe buze în timp ce se cufunda în amintiri.

– Seara, mergeam cu colegii în cluburi ca Dairy Queen unde ascultam Beatles și David Bowie. Ne distram mult. La universitate, mi-am schimbat puțin stilul de viață și am ieșit de acolo cu o diplomă de jurnalistă. Iată, în câteva cuvinte.

Daniel rămase tăcut. Dallas se gândi că-l plictisise destul pentru a nu-i mai inspira curiozitate. Se miră când o întrebă brusc:

– Trăiești singură la Detroit?

Câteva zile mai înainte, ar fi vorbit despre apartamentul ei cu o indiferență totală. Petrecea foarte puțin timp acolo și pentru ea, un apartament nu era decât un apartament. În împrejurările în care se

afla, întrebarea lui Daniel căpăta o altă greutate. Simți lacrimi în ochi când evocă mocheta moale, sofaua și fotoliile adânci în care se instala uneori confortabil, așteptând un telefon important. Se gândi de asemenea la bucătăria echipată cu toate aparatele în măsură să ușureze munca omului modern. Apoi își imaginează patul său mare și baia cu o cadă adevărată și apa caldă care curgea direct de la robinet... Se auzi oftând când răspunse:

– Da.

Se credea picată pe o altă planetă. Aruncând o privire spre Daniel, întrebă:

– Ce mănânci?

– Este o rădăcină pe care oamenii din regiune o folosesc drept condiment, spuse Daniel, arătându-i bețișorul. Fiartă cu ghimber, devine dulce-amară. Îmi place destul de mult. Vrei să guști?

Fără să aștepte răspuns, rupse bețișorul în două și, venind spre ea, îi întinse o bucată. Dallas deschise în mod reflex gura și Daniel i-o plasă între buze.

– Hm... este bună, afirmă tânăra femeie descoperind gustul aromat.

Spre marea sa mirare, Daniel se așeză alături de ea. Îi simți coapsa lângă a sa și căldura pe care o transmitea. Încercă să ignore acea prezență masculină, dar nu reuși, deoarece o învăluia.

Daniel întinse picioarele în fața lui și spuse:

– Așadar, nu ești căsătorită?

Dallas ezită.

– Nu.

– Am impresia că este vorba despre o poveste lungă, presupuse bărbatul.

– Nu chiar, negă Dallas cu o ridicare din umeri. Am fost căsătorită.

Îi întoarse întrebarea:

– Și dumneata? Există vreo femeie în viața dumitale?

Îl auzi râzând în noapte.

– Îți închipui deja o creatură care mi-a frânt inima și care ar fi la originea exilului meu, nu-i așa? Ei bine, nu. Am fost prea ocupat pentru a-i da cuiva ocazia să-mi frângă inima.

Îi aruncă o privire piezișă, adăugând:

– Presupun că eram puțin ca dumneata. Povestește-mi, ai fost căsătorită și ce s-a întâmplat?

Dallas se simți amenințată și își promise să țină situația sub control.

– Nu ne-am înțeles. El voia o femeie de casă, copii, și eu voiam o carieră.

– Și? șopti Daniel.

– Și eu n-am suportat ca cineva să creadă că are drepturi asupra mea. El n-a suportat să fie pe planul doi, după meseria mea. Această căsătorie a fost încă din prima zi o greșeală. Oameni ca mine nu sunt făcuți pentru căsătorie.

– Da, în acest caz o relație este imposibilă.

– Ce înțelegi prin asta? îl interogă Dallas, întrebându-se ce știa el, un sihastru, despre problemă.

– Ești dintre acele persoane care se consacră temeinic lucrurilor care par ușoare pentru a scăpa de cele care par dificile, îi explică gânditor. De exemplu: să se lase să iubească. Nu sunt niciodată mulțumite de nimic, nici măcar de ele însele și încă și mai puțin de ceilalți. Își petrec timpul acceptând provocări, provocări din ce în ce mai mari, pentru a nu avea de înfruntat provocarea supremă: să dea puțin din ele însele unei alte persoane.

O privi pe Dallas cu un aer pe jumătate provocator, pe jumătate glumeț.

– Doar o ființă din această specie este în stare să parcurgă nouăsprezece kilometri în munte, pentru a veni să intervieveze un ciudat caraghios în legătură cu un subiect pe care-l consideră stupid, mai degrabă decât să se întoarcă și să se recunoască învinsă.

– Cuvintele aveau o anumită logică, încât Dallas renunță să discute. Preferă să exclame:

– Pari să vorbești din experiență. Oare aparții de asemenea acestei categorii?

Pătratul de lumină galbenă proiectat prin fereastră îi era de-ajuns pentru a percepe trăsăturile lui Daniel și sclipirea din ochii săi. O privea cu o expresie gânditoare a unui bărbat care se pregătește să-și sărute însoțitoarea. Fără îndoială, această idee îi era complet străină, dar totuși inima lui Dallas începu să bată mai repede și aceasta se întrebă: oare cum va reacționa dacă ar încerca s-o sărute?

În plus, bănuia că nu-i vedea privirea oprită pe buzele sale. Când și-o desprinsese de acolo, tână femeie se imagină întinsă alături de el în pat. Nu înțelegea cum putea să stea așezat lângă ea și să filozofeze, în timp ce probabil nu văzuse o femeie de luni de zile. Își întrerupsese brusc cursul gândurilor, amintindu-și că se afla acolo în calitate de jurnalistă însărcinată cu o misiune și că dacă Daniel ar fi schițat cel mai mic gest ambiguu, se va grăbi să-l pună la locul său... cel puțin așa credea.

Încă privind-o, bărbatul răspunse în sfârșit încet:

– Da, cu siguranță, am aparținut de asemenea acestei categorii, până când am descoperit un alt mod de a fi.

Cu mâna sa mare și bronzată, netezi o șuviță de păr care cădea pe fața lui Dallas.

– Un mod de a fi mult mai mulțumitor, preciză.

Stătea cu totul lângă ea și căldura respirației sale îi mângâia obrazii. Degetele atât de puternice, aveau totuși o uimitoare delicatețe. Degaja o forță debordantă și magnetică, iar Dallas avu o clipă de amețală imaginându-se gata să-i cedeze. Cu respirația ușor modificată și vocea puțin răgușită, spuse:

– Mi se pare că te-am auzit spunând că rămâi mereu ceea ce ești.

Un zâmbet amuzat atenuă senzualitatea care i se întipărise pe trăsături. Mâna îi coborî pe umărul lui Dallas, rămase acolo câteva secunde și apoi o readuse spre el.

– Ai într-adevăr prezență de spirit, Dallas Karby.

În ziua în care voi vrea un interviu, voi face apel la dumneata.

– Perfect, notă aceasta, fără să-și dea măcar seama că își ținuse respirația până în acea clipă.

Aruncă mukul țigării peste balustradă. Clipa magică trecuse și, în definitiv, era mai bine așa. Totuși o cuprinse un fel de regret.

Se ridică, simțind brusc nevoia să se îndepărteze de Daniel. Netezindu-și blugii cu mâinile, exclamă:

– Intrăm pentru a privi puțin la televizor?

Râzând să se prăpădească, bărbatul exclamă:

– Mulțumesc, dar este trecut de ora opt, ar trebui să fim în pat. Am găsit vechiul meu sac de dormit, îți va face dușumeaua mai puțin tare.

Instalată pe jos, Dallas se simți destul de enervată și stânjenită, poate pentru că nu dispunea de confortul ideal, dar poate și din cauza scenei neterminate care tocmai se desfășurase sub verandă între Daniel și ea. Îi așezase sacul de dormit și două pături pe dușumea, lângă sobă, și catadicsise să-i împrumute chiar una din pernele sale. În ciuda oboselii, se suci și se răsuci până reuși să ațipească. În fond, de ce oare nu o sărutase? De altfel, de ce nu luase ea însăși inițiativa?

Îl auzi mișcându-se în pat. După un timp, vocea sa străbătu întunericul.

– Te-ai culcat destul de bine?

– Da, este perfect, răspunse Dallas cu o urmă de ironie. Se pare că este excelent pentru spate să dormi pe jos.

– Ai dureri de spate?

Tânăra femeie își trase păturile peste ea, replicând:

– N-aveam nici o durere înainte de noaptea aceasta.

În sinea sa, încercă să se convingă că prefera să doarmă singură. Nu-i plăceau bărboșii, nici bărbații atât de înalți și puternici ca Daniel.

Se lăsa o lungă tăcere. Cu siguranță, adormise. Nimic mai ușor pentru el, în pat! Dallas își promise să rămână o săptămână culcată când se va întoarce. Va începe prin a-și oferi o baie caldă cu spumă și apoi se va întinde pe salteaua de primă calitate.

Daniel vorbi din nou, în mod cu totul neașteptat, în timp ce ea se gândea:

– Vom face cu rândul, de acord? Măine te voi lăsa în pat.

Cu rândul? Nu-i propunea să împartă patul. Nu-l înțelegea. Un altul n-ar fi neglijat ocazia, și-ar fi încercat măcar norocul.

– Da, consimți încet, încercând să-l ghicească în întuneric. Da, mulțumesc.

Daniel se mișcă din nou într-un zgomot foșnitor.

– Noapte bună, Dallas Karby.

Aceasta se resemnă cu un oftat. Evident, era mai bine astfel.

– Hm... da... noapte bună, murmură.

Trecuseră patru zile. Contrar previziunilor sale, Dallas nu înnebunise. În unele momente nu reușea nici măcar să-și mai amintească de viața sa din Detroit. Universul părea să i se limiteze la acest munte, ca și când nu cunoscuse nimic înainte. Încerca un sentiment de veșnicie care o speria puțin.

Nu mai ploua, dar solul saturat de apă și pâ râurile încă umflate erau dovada potopului. În fiecare dimineață, Dallas îl însoțea pe Daniel pentru a măsura descreșterea apelor. Acesta luase ca punct de reper un copac înecat. Reapărea încet, atât de încet încât situația părea că nu voia să redevină normală. Sunt blocată aici pentru totdeauna, se gândea uneori Dallas.

Daniel era atât de ocupat în timpul zilei, încât aproape uita de prezența sa. Tânăra femeie se enerva cu atât mai mult cu cât avea o puternică nevoie de companie. Sunetul unei voci omenești era bunul său cel mai de preț, în timp ce Daniel, obișnuit să trăiască singur, putea să nu-i adreseze nici o vorbă timp de ore. Pleca și venea fără să-i arunce măcar o privire.

Îi arătase vaca, de la care avea lapte, găinile furnizoare de ouă și câțărul care, într-o zi, o va duce înapoi în lumea civilizată. Dallas păstra distanța față de aceste animale. Vaca o speria, găinile o enervau cu cotcodăcitul și câțărul era prea prost. Nu-i propuse lui Daniel să-l ajute

să le îngrijească. Nu-l ajuta foarte mult nici în casă. Daniel avea grijă de toate, iar ea îl privea dând zor, pradă unei frustrări mistuitoare. O dimineață întreagă, bărbatul amestecă într-o cratiță cu grăsime și soluție de sodă, pentru a fabrica săpun. O după-amiază întreagă topi seu pentru lumânări. Alături de stupefacția lui Dallas, care nu înțelegea de ce își dădea cineva atâta osteneală pentru a obține articole accesibile ieftin în orice magazin, apărea progresiv admirația și respectul.

Era conștientă că-și asumă un pericol lăsându-se prinsă în capcana sentimentelor. Își asuma un altul în măsura în care imaginea lui Daniel nu o părăsea nici o clipă. Păstra în sine a sa imaginea bustului gol, a brațelor musculoase în timp ce tăia lemne. Se înfiora îndată ce-l auzea sosind și noaptea, mult timp în loc să doarmă, asculta zgomotul ritmic al respirației sale la câțiva metri de ea.

Uneori, pentru a trece timpul și a încerca să se pună în legătură cu realitatea, întocmea lista cu tot ce-i lipsea: pizza, biscuiți cu ciocolată, parfum, mochetă, rafinamentul lenjeriei, șampon...

Pentru a se întrista, era suficient să se gândească la faptul că-și irosea zilele în timp ce munca se acumula pe biroul său. După o săptămână, sau poate mai mult, se va întoarce în Detroit cu mâinile goale, învățând doar să facă săpun. Nici măcar nu se punea problema să obțină un interviu; asupra acestui punct, Daniel nu cedase.

De altfel, Dallas își păstrase convingerea, povestea sa nu merita un reportaj. De fapt, se plictisea și plictisea o îndemna să acorde prea multă atenție acestui bărbat care reprezenta unicul subiect al distracției. Dacă ea începea să-i acorde un anumit interes, totuși nu prevedea asta și pentru spectatorii emisiunii sale. Trebuia să mărturisească cel puțin că pe plan strict personal, o fascina tot mai mult cu fiecare zi.

Răsărise soarele. Cerul era fără culoare, aerul foarte tare și, în depărtare, pârâul transformat în torent vuia. Păsările începuseră să cânte. De la sosirea lui Dallas, frunzele copacilor își intensificaseră

culorile de toamnă, trecând aproape la maro sau violet. Peisajul avea un farmec puternic și incontestabil. Împrejurul casei, munții se încreteau într-un mozaic de nuanțe superbe.

În picioare sub verandă, Dallas fuma o țigară. Fiind obligată să iasă, fuma mai puțin și totuși, își distrusese rezervele în mod alarmant. Era deja speriată de perspectiva de a găsi deodată cutia goală și, la această idee, reducea și mai mult consumul.

Ușa se deschise și Dallas se întoarse pentru a-l vedea pe Daniel pregătit să plece în marșul de fiecare zi. Pleca luându-și pușca și sacii pe care în cea mai mare parte a timpului îi aducea plini cu fructe și plante. Tânăra femeie se duse ca de obicei să-i ureze, fără prea mult entuziasm, o zi bună, când Daniel îi smulse țigara și, prinzând-o de încheietura mâinii, o luă cu el.

– Dar... dar ce faci?

– Îți dau ocazia să-ți umpli plămânii cu aer în loc de otrăvă!

Nu-i dădu drumul și Dallas se văzu obligată să alerge.

– Haide, vino, respiră! insistă bărbatul.

După câteva clipe, epuizată de terenul inegal, acoperit cu ramuri și bulgări de pământ, gâfâia. Să respire! Nu era atât de ușor! Se poticni și Daniel o susținu de talie, lăsând-o să se sprijine de el pentru a-și reveni. Râdea, bătând-o ușor pe spate.

Suferind de un junghi, nu putea nici măcar să se desfete cu situația. În alte împrejurări, ar fi apreciat să-și preseze fața de bustul lui Daniel, să-i simtă picioarele lângă ale sale. În acea clipă, simțea mai degrabă dorința de a se răzbuna pe el, atacându-l cu pumnii.

Ochii îi străluceau de malicie când o prinse de umeri și-și adânci privirea în a sa.

– Știi ce ai respirat în timpul vieții? Hidrocarburi, bioxid de sulf, oxid de azot, vapori bituminoși, nitrați peroxiacilici... fără să vorbim de țigări.

– Ești... nebun! protestă Dallas, în timp ce încă nu-și revenise. Vin din Detroit, nu sunt obișnuită cu altitudinea, vrei să am o criză de inimă?

– Șase luni aici și vei fi într-o formă pe care n-ai cunoscut-o niciodată.

Înconjurându-i cu blândețe talia cu brațele, o invită să pornească fără grabă la drum.

– Durata de viață îți va spori cu douăzeci la sută.

– Oare cine și-ar dori să trăiască mai mult timp, într-un asemenea loc? bombăni Dallas.

La aceste cuvinte, Daniel izbucni în râs.

– Aș spune același lucru dacă m-aș afla în Detroit!

Își lăasă brațul în jurul ei în timp ce mergeau, dându-i o senzație plăcută, puțin ciudată. Nu se mai întâmplase nimic între ei de la seara sub verandă... nici o privire, nici o atingere echivocă. Uneori, Dallas avea impresia că Daniel o evita, puneă intenționat o distanță între ei și se întrebă de ce îi căuta brusc compania.

– Unde mergem? se interesă când reuși să respire din nou normal.

– Să adunăm merele de care nu m-am mai ocupat de când a plouat.

Dallas ridică din umeri.

– Este mai bine decât să rămân să mă învârt în cerc în casă, declară tânăra femeie.

De fapt, perspectiva de a petrece un timp cu Daniel o încânta. Se simți chiar plină subit de un entuziasm pe care nu-l mai simțise din ziua în care o găsisese afundată în noroi. Când îi adresă unul dintre cele mai frumoase zâmbete ale sale, Dallas se crezu o clipă în paradis.

Străbătură o pădure, coborâră o colină și merseară de-a lungul unui curs de apă. Dallas nu se îndepărtase de locuință de la începutul sejurului său, nesimțind nici o curiozitate pentru acest munte care o ținea prizonieră. Totuși, în acea zi, alături de Daniel, îl percepea altfel. Aerul înmiresmat, mirosul de pământ se amesteca celui al frunzelor. Daniel îi arată urme de animale pe sol, îi indică numele plantelor și folosirea lor, o captivă.

– Timp de ani, extracția minieră a distrus echilibrul natural din această regiune, îi explică. Muntele își revine foarte încet, dar cu siguranță nu va mai fi niciodată ce a fost.

– Crezi că poți face ceva? întrebă Dallas privindu-i profilul.

Daniel îi zâmbi cu amabilitate și scutură din cap.

– Nu, pot doar să încerc să trăiesc în armonie cu ceea ce a rămas.

Încă o dată, Daniel o uimi pe Dallas. Se mulțumea să-și ducă viața după convingerile sale, nu pleca la război pentru a-și apăra cauza, nu căuta să-i convingă pe alții. Nu era vorba de idei, dragostea sa de natură făcea parte din el însuși.

Brusc, un strigăt lung rupse liniștea locurilor; părea că izbucnise exact din spatele lui Dallas, evocând un animal enorm. Tresărind și înfiorându-se, tânăra femeie exclamă:

– Ce este asta?

– O gâscă sălbatică. Liniștește-te, nu ne va mânca, promise Daniel zâmbind.

Scoțând un oftat de ușurare, Dallas nu se lăsă rugată pentru a lua mâna care i-o întindea.

– Locul acesta este puțin sinistru, afirmă pentru a-și justifica nervozitatea.

La atingerea degetelor ferme ale lui Daniel, se calmă foarte repede. Fenomenul acesta o puse pe gânduri. Niciodată nu simțise un sentiment de siguranță, doar prin simpla prezență a unui bărbat alături. Era obișnuită să se bazeze doar pe ea însăși.

– Nu atât de sinistru ca metrourul din Manhattan la ora trei dimineța, replică Daniel, nici ca oricare periferie dintr-un oraș mare în clipa ieșirii de la birouri.

Dallas îi aruncă o privire pe furiș, întipărindu-și în minte părul negru și profilul său ferm. I se păru la fel de indestructibil ca pământul de sub picioarele lor și la fel de veșnic ca cerul de deasupra. Se integra perfect în acest univers.

– Dacă înțeleg bine, spuse cu o urmă de maliție, nu te temi decât de animalele cu două picioare!

Indiferent la provocare, Daniel răspunse liniștit:

– Oare n-am motive întemeiate? Sunt singurele care dețin puterea de a distruge toate acestea.

Cu un gest circular, arată peisajul impresionant care-i înconjură.

Dallas observă devotamentul care-l anima. În felul său, acționa în același sens ca ea. Proteja florile și animalele și ducea o luptă împotriva abuzurilor și a nedreptăților. În timp ce Dallas folosea televiziunea, el muncea în liniște. Ea apăra oamenii cinstiți, iar el natura.

– Ne asemănăm mai mult decât credeam, murmură Dallas gânditoare.

Daniel o privi dând din cap și tânăra femeie găsi foarte plăcut, aproape emoționant, că nu fusese nevoie să-i explice de ce. O clipă, cu ochii ațintiți în ai săi, uită de toate.

– Da, încuviință Daniel încet, dumneata și cu mine ne asemănăm puțin. Poate mai mult decât doresc.

Cu aceste cuvinte se întoarse brusc și arată cu pușca drumul din fața lor. Magia momentului se risipi imediat, dar inima lui Dallas continua să bată foarte repede.

– Aproape am ajuns, o anunță puțin după aceea.

Erau aproximativ o duzină de copaci, nu mai mult, cu trunchiuri noduroase și ramuri răsucite, încărcate cu fructe. Daniel îi vorbea despre ei și smulse buruienile de la rădăcina lor. Siluetele se ridicau spre un cer de cobalt, frapând-o pe Dallas în asemenea măsură, încât gânde spontan: iată grădina Edenului!

Nu-i mai trebui încurajare pentru a încheia drumul. Alerga chiar, plină brusc de o mare energie, datorată probabil secundelor din afara timpului pe care tocmai le trăise la căldura mâinii lui Daniel. De-abia se stăpânea să rădă și să cânte. Părul îi zbura în vânt, soarele îi mângâia fața, lumea întreagă îi părea prietenă.

Pentru a-și opri elanul, îmbrățișă un măr și se învârti în jurul său, cu obrazii îmbujorați și ochii strălucind, gâfâind.

Daniel o privea zâmbind.

– N-ai avut încă niciodată această privire scânteietoare. Ești încântătoare.

De surpriză, Dallas se opri din răs. Daniel se îndepărtase deja și, lăsându-și cu nonșalanță pușca pe jos, examinează merele.

– Pășările s-au servit deja, observă.

Dallas ridică din umeri și se lăsa să alunece pe pământ, cu spatele lângă trunchiul copacului. Încrucisându-și brațele, spuse:

– Cu atât mai bine. Sunt prea obosită pentru a strânge fructe. Nu facem o pauză de prânz?

– Nu înainte de a umple acest sac, replică Daniel.

Schițând o strâmbătură, tânăra femeie bombăni:

– Ar fi trebuit să bănuiesc.

În timp ce privea în jurul ei, începu să trieze merele. După un timp, anunță:

– Nu am luat vacanță de patru ani.

– Ești prea ocupată să veghezi asupra lumii, nu-i așa? o ironiză cu amabilitate.

Dallas se simțea prea bine pentru a reacționa la provocare, așa că admise, râzând ușor:

– Da.

– Trebuie să ne suim în copaci pentru a avea mere bune, spuse el.

Cu aceste cuvinte, împotriva oricărei așteptări, veni să se așeze lângă ea, nu destul de aproape pentru a o atinge, dar cel puțin pentru a o învălui cu prezența și cu parfumul său, care se asocia cu cel al pădurii și al pășunilor într-un amestec irezistibil și afrodisiac, decât cel mai scump parfum.

Se întinse pe jumătate, sprijinindu-se într-un cot, cu un picior îndoit și trupul proiectându-și umbra peste cel al lui Dallas. Soarele îl obliga să încrețească ochii formând mici riduri fermecătoare. Părul

suplu peste urechi și ceafă, îi dădea lui Dallas dorința de a-l mângâia. La urma urmei, barba nu-i plăcea așa de mult. Mai degrabă contribuia chiar la a atrage atenția asupra buzelor pline, bine conturate.

Timp de câteva minute, rămaseră unul lângă altul în tăcere, contemplând peisajul, apoi Daniel povesti:

– Când eram copil, petreceam toate verile aici. Mă instalam cu tata în munte.

Pentru prima dată vorbea despre el în mod spontan și Dallas întrebă, cu interesul imediat trezit:

– Așa ai învățat oare toate tehnicile de supraviețuire?

– Bineînțeles, o aprobă cu un zâmbet. Dar apoi, acaparat de studii și după aceea de cariera mea, am uitat foarte mult.

Făcu o pauză pe care Dallas o respectă. Daniel își lăsă privirea să rătăcească în depărtare, iar tânăra femeie aștepta fără nici o nerăbdare.

– Apoi, într-o zi, reluă bărbatul, mi-am amintit de acest loc și am venit aici în timpul concediului, singur, cu nimic altceva decât rucsacul. În acea clipă am descoperit cu adevărat muntele și am început să caut mijloacele de a mă îngriji de nevoile mele fără să dăunez armoniei sale, ci mai degrabă devenind una cu el.

Ținea o pietricică între degete și o examina.

– Într-o zi, am aflat că microscopul pe care le perfecționasem timp de cinci ani erau folosite pentru avioanele de război și nu mi-a trebuit mult timp pentru a face alegerea. Am cumpărat acest colț de pământ și mi-am construit casa.

În mod ciudat emoționată de ce auzea, Dallas nu reacționa imediat. Oare ce putea să obiecteze când Daniel opunea nebunia oamenilor frumuseții liniștite a naturii? Totuși, căuta argumente, deoarece nu era întru totul de acord cu el. Să părăsești societatea nu-ți permitea niciodată să rezolvi problemele. Nu se justifica să trăiești ca un pustnic, cu atât mai mult cu cât avioanele de război continuau să existe. Cu toate acestea nu-și formulă ideile, deoarece

Daniel nu se lansa într-o discuție, se mulțumea să-și urmeze vocația personală.

Dallas îl întreabă cu o voce neutră:

– Te-ai gândit la ce vei face dacă pierzi procesul și dacă statul îți ia pământul?

– Ei sunt în căutare de uraniu. Vor deschide o mină, vor desfigura pădurea, vor murdări apa, vor vâna animalele și vor folosi uraniul la fabricarea bombelor. Tehnologia va învinge încă o dată.

Dallas simți un nod în gât. Dorința de a lupta se trezi în ea în timp ce gândea. Trebuie să-i împiedic să-și atingă scopurile. Nu trebuie să li se permită să facă rău acestui bărbat, acestei regiuni. Fără să se gândească, propuse:

– Acordă-mi un interviu, Daniel. "Spotlight" are o putere pe care nu ți-o imaginezi.

În hotărârea sa, strânse pumnii.

– Te putem ajuta. Când reportajul meu va fi difuzat, toată America va fi alături de dumneata și chiar dacă în ciuda a toate, vei pierde procesul, nici o întreprindere nu va risca să semneze contractul de exploatare minieră. Ar fi ruinată. Oricum, după emisie, cred că n-ai să fii nici măcar citat în instanță.

Ochii îi străluceau deja la perspectiva începerii unei lupte.

– Vom fi gata să folosim toate mijloacele și însuși guvernul american va da înapoi în fața complicațiilor pe care i le vom rezerva. Există și alte zăcămintele de uraniu, vor prefera să te lase liniștit.

Daniel o privi zâmbind, cu un amestec de uimire și admirație.

– Iată marea justițiară la lucru! Întotdeauna te ambalezi astfel, sau alegi doar cauzele pierdute?

Stăpânindu-și enervarea, Dallas replică:

– Sunt serioasă, Daniel, eu...

Acesta îi luă mâna în mâinile sale. Pulsul lui Dallas se accelerează sub degetele lui, în timp ce tânăra femeie încremeni la acest contact, captivată de privirea aproape tandă pe care o ațintise asupra sa.

– Mă voi lupta, afirmă Daniel, dar cu adevărul, nu cu alte alegeri.

Dallas îl privi, pradă unui sentiment de neputință. Era evident că își gândise bine decizia. Oare cum putea să-l convingă să se apere cu arme adevărate?

Remarcându-i mina abătută, Daniel râse ușor și-i strânse scurt mâna înainte de a-i da drumul.

Se ridică și exclamă:

– Vino, să adunăm totuși câteva mere!

Dallas își stăpâni un oftat și sări în picioare. Își uită foarte repede iritarea și preocupările profesionale. Ziua era atât de frumoasă și buna dispoziție a lui Daniel atât de molipsitoare. Nimeni nu reușise vreodată să o facă să cedeze când se stabilea asupra unui subiect de reportaj, dar în acest paradis lipsit de griji, nu mai știa foarte bine cine era, nici în ce consta misiunea sa. Poate Daniel trăia tocmai în această regiune, pentru că aici s-a dovedit ușor să-și îndepărteze neliniștile, scadențele și presiunile lumii în planul doi. Întru totul angajat zi de zi în această viață, nu se lăsa deloc pradă imperativelor exterioare.

Daniel ajunse fără greutate la ramurile cele mai joase ale merilor. Acolo, fructele erau intacte. La rândul său, Dallas se văzu obligată să se suie în copaci. Nu mai avusese ocazia să facă acest exercițiu din copilărie, totuși Daniel aprecie:

– Te descurci foarte bine pentru o orășeancă.

– Știi cu cine vorbești? replică tânăra femeie. Cu campioana din 1969. Ține, prinde!

Îi aruncă un măr mare. Bărbatul zâmbi.

– Atenție, creanga aceea nu mi se pare foarte...

Daniel nu-și terminase fraza că se auzi un trosnet și, căutând să se agațe, Dallas reuși doar să mai desprindă un alt măr înainte de a se legăna în gol.

Din fericire, nu urcase prea sus. Râse când Daniel o prinse din zbor. Și acesta râse strângând-o lângă el, oferindu-i siguranța și stabilitatea brațelor și a întregului trup strâns lângă al său.

Menținută cu fermitate cu picioarele la câțiva centimetri de sol, tânăra femeie îi întâlnește privirea. Fața, foarte apropiată de a sa, era luminată de amuzament. Zâmbetul îi dezvăluia dinții puternici și albi, iar Dallas se surprinse gândind: oare cum l-am putut găsi nesuferit? Este superb și la fel de cald ca soarele. Își puse, în joacă, o mână pe ceafa lui și, cu cealaltă, îi întinse mărul.

– Este ora mesei de prânz?

Ochii lui Daniel se plimbară asupra ei, admirându-i părul auriu în lumină, ciufulit de vânt în mod fermecător, obrații îmbujorați și privirea strălucitoare. Privi apoi mărul și murmură:

– Scena aceasta îmi amintește ceva!

Dallas scapă mărul când buzele lui se apropiară de ale sale. Puse stăpânire pe ele fără cea mai mică ezitare și brațele lui Dallas se înnodară aproape imediat în jurul gâtului său, în timp ce devenea tot mai slabă. Inima îi bătea nebunește, iar tânăra femeie se înflăcăra și i se tăie respirația. Toată ființa sa răspunse instinctiv, cu ardoare, hotărârii puternice a lui Daniel. Îi părea că se topește în el și se gândi amestecată: este bine, cât este de bine! Pământul, soarele și Daniel Masters o învăluiau, pătrundeau în ea, o creau din nou.

Febra creștea în timp ce emoția primului contact și a descoperirii se transforma în pasiune neascunsă. Degetele lui Daniel străbătură trupul lui Dallas, învățând să-l cunoască și afirmându-și posesia. Fără să vrea, aceasta se arcui, se agită sub mângâierile lui, i se prinse de umeri și îi răspunse la sărut cu o patimă egală cu a sa. O dorea, simțea asta și o încerca o dorință nerăbdătoare de a aluneca pe iarbă, antrenându-l cu ea. Voia să-l simtă asupra ei, în ea, să fie una cu el. Oare de cât timp aștepta această clipă? Întrebarea apără din ceața delicioasă care o învăluia. Din prima seară? Nu, atracția se instalase treptat, într-un mod mai subtil. Devenise brusc intensă, de nesuportat.

Îmbrățișarea lui Daniel slăbi, dar Dallas nu-și dădu imediat seama de asta. Picioarele sale atinseră solul în clipa în care buzele lui Daniel se desprindeau de ale sale. Acesta îi sărută categoric și definitiv vârful

nasului și nu o mai ținu decât foarte ușor de talie. Foarte îmbujorată, complet lipsită de energie și derutată, Dallas îl privi. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul și încerca să-și recapete respirația. Din toată ființa sa îl chema pe acest bărbat și împotriva voinței sale își pierdu din nou echilibrul spre el. Daniel se dădu înapoi.

Și el avea obrajii aprinși, iar respirația inegală îi trăda tulburarea. Totuși, chiar dacă focul pasiunii nu se stinsese complet în el, ochii exprimau o hotărâre rece, în spatele unui văl enigmatic. O privi cu atenție câteva clipe, în tăcere, în timp ce ea scutură din cap, apoi se aplecă pentru a aduna un măr și exclamă:

– Ar trebui să ne întoarcem. În după-amiaza aceasta am de lucru.

Capitolul 7

O clipă! se gândi Dallas luând-o automat pe urmele sale. Nu înțelegea. Se îndoia de ea însăși. Bărbatul acesta tocmai o sărutase cu adevărat, sau doar visase? Nu l-am obligat, își aminti tânăra femeie. Și nu am impresia că l-am respins! Dorința sa era întru totul egală cu a mea. Ce s-a întâmplat?

Văzând mersul liniștit al lui Daniel, nu se întâmplase nimic. Acesta își strânsese sacul plin cu mere, își luă pușca și se îndrepta spre pădure, în timp ce Dallas nu avusese încă timpul să-și revină. Nu-i spusese o vorbă, nu-i acordase nici cea mai mică șansă de a se exprima. Afacerea era clasată, ca și când nimic nu se întâmplase.

Dallas nu-și simțise niciodată trupul aprinzându-se atât de repede pentru un bărbat și niciodată satisfacția dorinței nu-i fusese refuzată într-o asemenea manieră. Își frământă mintea, încercând să găsească ce anume îl putuse ofensa sau contraria. Relațiile lor se arătasera în perfect acord de la începutul plimbării, Daniel fusese extrem de deschis, ea se simțise mai aproape, în acest caz de ce acest deznodământ?

Obișnuită să atace direct problemele, nu rămase mult timp tăcută. Accelerându-și mersul, i se alătură. Îi era cald și întrebă, gâfâind puțin:

– Daniel, mi-am imaginat oare ce s-a întâmplat între noi sub măr?

Acesta continuă să meargă, răspunzând cu cel mai mare calm din lume:

– Nu ți-ai imaginat nimic.

Cel puțin, îmi vorbește! observă Dallas în sinea sa. Alegând umorul, exclamă glumind:

– Nu-ți plac femeile?

I se păru că pasul îi devenise mai puțin sigur, dar nu se întoarse:

– Oh, ba da, foarte mult!

Dar nu eu, înțelese în acea clipă Dallas, străduindu-se să accepte acest fapt. Este foarte clar. Totuși se revoltă, toată ființa sa protestă: de ce eu nu?

Tânăra femeie se opri, hotărâtă mai degrabă să ceară o explicație decât să-l lase să-i distrugă încrederea în ea.

– Daniel...

Se afla chiar în spatele lui și nu reuși să prindă creanga pe care acesta o îndepărtase din drumul său. Ramura se lăsă în jos peste puloverul ei și spinii se prinseră în țesătură. Înjurând în șoaptă, Dallas începu să se elibereze, în timp ce Daniel se scuza:

– Iartă-mă.

– Nu-i nimic, mormăi tânăra femeie.

Nu mai era momentul potrivit pentru a pune întrebări și își dădu seama de nebunia de a încerca să aibă o discuție coerentă în mijlocul pădurii, pe munte.

Brusc, Daniel îi comandă aproape șoptit:

– Nu mișca, Dallas.

– Oh, ascultă... se enervă în timp ce desprindea ultimul spin de pe îmbrăcămintea. Eu...

– Nu mișca! repetă Daniel și brutalitatea sa o lăsă fără grai.

De altfel, îndată ce-i remarcă expresia, încremeni definitiv. N-o privea, se uita fix într-un punct pe sol... lângă pantoful său. Cu degetul, ridică delicat piedica armei și o clipă după aceea, Dallas simți ceva greu și moale căzând pe pantof.

Oare cum reușise să nu strige, să nu sară înapoi? Cu siguranță, o salvase groaza care o paralizase. Sângele îi înghețase în vine, inima

părea că încetase să mai bată, gâtul uscat o dorea insuportabil și lumea întreagă începu să se învârtă în jurul ei sub forma de pete brune și verzi. Nu văzuse niciodată un șarpe atât de mare. Aluneca încet pe piciorul ei.

Dumnezeule, Dumnezeule... se gândi tânăra femeie. Privea hidoasa creatură înaintând centimetru cu centimetru și idei îngrozitoare îi treceau prin minte.

Solzii dispuși în formă de diamante... este veninos! De o asemenea dimensiune... este o anaconda! Ce aștepta Daniel pentru a trage? Crezu că va leșina. Daniel tot nu trăgea.

Când șarpele dispăru în hățiș, își aranjă pușca și se privi.

Nu, nu voi vomita, se încurajă Dallas. Oare nu înfrunta în fiecare zi din viața sa mari pericole?

Daniel îi adresă un zâmbet puțin ezitant.

– Iată un motiv bun pentru a te plimba înarmat.

Căutându-și graiul, Dallas întrebă:

– Era un șarpe cu clopoței?

– Da, sunt o mulțime pe aici.

Sunt încântată, încântată, gândi cu amărăciune Dallas, încă luptându-se cu o puternică greutate.

– De ce...

Fu obligată să tușească și repetă:

– De ce nu l-ai omorât?

– La ce ar fi folosit? Șerpii sunt ca noi, musafirii acestui munte, trebuie să coabităm. În plus, nu vroiam să ratez și să risc să-ți ating piciorul. Te simți bine?

– Da, da, îl asigură Dallas, ascunzându-și tremurul mâinilor, înfundându-le în buzunare. Ar trebui să vezi șerpii de pe străzile din Detroit! Pe lângă ei, acesta pare minuscul!

Daniel râse de umorul său și porni iar la drum. Dallas avu grijă să rămână în spatele lui fără să-l lase să se distanțeze. Haide, își ordonă tânăra femeie, revino-ți!

Toată lumea te admiră pentru că n-ai frică de nimic. Ce-i cu tine?

Din păcate, lumea care o înconjură se deosebea foarte mult de cea pe care o cunoștea și aici se simțea complet vulnerabilă.

– Ai fost extraordinară, exclamă Daniel întorcându-se spre ea. Cu siguranță, echipa ta te-ar fi filmat cu plăcere.

Am fost extraordinară, își repetă Dallas. Cu atât mai bine. Acceptă totuși cu mare ușurare mâna pe care i-o întinse Daniel și pe care acesta n-o mai retrase până la capătul drumului.

Așezată sub verandă în întuneric, Dallas fuma. În spatele ei, fereastra luminată de lumânări proiecta o licărire plăcută. Daniel scria, auzea mașina de scris și zgomotul care amintea de civilizație îi aducea o anumită încurajare.

Petrecuseră după-amiaza curățind și tăind merele. O parte fuseseră puse la uscat și cealaltă la fiert cu gin, scortişoară și zahăr brun. După o zi foarte plină, Dallas nu era obosită. Dimpotrivă, mai degrabă se îndoia că va reuși să doarmă.

Ce faci aici? se întrebă contemplând munții și văile sub clar de lună. Ce faci în acest loc uitat, lângă un bărbat care te sărută și, o clipă mai târziu, a uitat de prezența ta? Ce faci în această regiune în care mișună șerpilor?

Se simțea strămutată pe o altă planetă. Totul o deruta. Obişnuită să evalueze o situație, apoi să-i țină piept și să câștige, nu se mai recunoștea de la sosirea pe munte.

Încă de când pornise pe acea potecă îngrozitoare, începuse să acumuleze spaime și eșecuri. Și acum, Daniel Masters îi mai complica și el viața.

Cocoțată pe balustradă, Lenore producea mici zgomote, netezindu-și penele. Privindu-i silueta neagră, Dallas mormăi:

– Îți dai seama? După șapte ani de universitate și șapte ani de jurnalism, mă aflui aici, făcând compot de mere în compania lui Robinson Crusoe! Este absurd!

Evident de acord cu ea, Lenore scoase un strigăt și zbură spre creanga unui arbore apropiat, ca și când dorea să pună o anumită distanță între ea și aceste ființe omenesti nesăbuite.

Zgomotul mașinii de scris din interiorul casei încetă. Un scaun scârțâi pe dușumea, apoi răsunară pași. Când Daniel ieși, Dallas nu se întoarse, dar trupul îi fu tulburat de apropierea sa.

– Ești foarte calmă, observă bărbatul după o clipă.

Dallas trase ultima dată din țigară și aruncă mukul explicând:

– Mă gândeam. Nu știu ce aș da în schimbul unui sandviș și al unei beri.

Aruncând o privire spre Daniel, adăugă:

– Ești în pană de inspirație?

Daniel veni să se așeze alături de ea și încă o dată, fără să vrea, se lăsă complet învăluită de apropierea sa.

– Nu, aveam pur și simplu nevoie să iau puțin aer, declară bărbatul. Nu-ți este frig?

Sensibil la răcoarea toamnei o clipă mai înainte, lui Dallas i se făcu aproape brusc, cald. Scutură din cap.

– Nu, mă simt bine.

Se lăsă tăcerea între ei, o tăcere grea de cuvinte reținute. Împotriva voinței sale, Dallas pândeă, spiona, un semn de la Daniel. Se gândea oare la evenimentele din timpul zilei? Își regreta comportamentul? Căuta să-i ghicească gândurile? Îl preocupa ceea ce simțea exact în aceste clipe?

Brusc, dar cu tot atâta ușurință ca și când relua o conversație începută câteva minute mai înainte, Daniel exclamă:

– Ei bine, mai povestește-mi încă puțin din viața lui Dallas Karby, vedeta jurnalismului!

Sprijinindu-și spatele de perete, încercă să se relaxeze.

– Îmi câștig existența, răspunse.

– Cu pasiune, preciză Daniel

Dallas ridică din umeri și schiță un zâmbet.

- Da, este adevărat, îmi place munca mea.
- Tu ești munca ta, o corectă Daniel.
- Și este rău? îl întrebă, bănuind un fel de blamare.
- Nu, deloc, replică Daniel lăsându-se și el lângă perete.

Tânăra femeie savura intimitatea care se crease în jurul lor, armonia acestor seri.

– Îmi amintești foarte mult de ceea ce sunt... sau mai degrabă de ceea ce eram, explică Daniel. Ți-am spus deja. Ești mereu gata să accepți o provocare, să-ți arăți puterea, să cucerești.

Cum Dallas protestă, adăugă:

- Acest lucru nu este rău în sine. Așa se creează personalitățile.
- Și astfel, învață unii să trăiască departe de toate, spuse tânăra femeie. Să nu-mi spui că ai venit aici pur și simplu de plăcere. Și tu ai acceptat o provocare.

Daniel încuviință cu un semn din cap.

– Într-adevăr. Există totuși o diferență între a te bate pentru convingerile tale și a te bate pentru a te bate.

Cu siguranță, făcea aluzie la propunerea lui Dallas de a aduce cauza sa în fața opiniei publice. Aceasta ar fi obiectat, dar își dădu seama că nu greșise întru totul. Desigur, dorea cu adevărat să-l apere pe Daniel și valorile sale împotriva tehnologiei, dar visa de asemenea să înfrunte și marile interese care se puneau în discuție. Povestea asta părea făcută special pentru ea.

Oare s-ar fi bătut realmente pentru simpla plăcere de a se bate? Observă entuziasmul care se trezea în ea, înflăcărarea.

– N-are importanță pentru ce mă bat, explică tânăra femeie, pentru a se justifica, esențialul este să obțin rezultate. Mărturisesc, îmi place să mă bat.

Ridicând din umeri, mai admise:

– Îmi place să creez agitație, să câștig bătălii. Așa sunt făcută. Sunt mulțumită să pot crede că nimic nu-mi este imposibil, că nici un obstacol nu-mi rezistă, că nimic nu este prea greu, nici periculos pentru mine.

– Dar... începu încet Daniel.

Dallas îl privi cu curiozitate.

– Dar ești celibatară, încheie acesta. Și, lasă-mă să ghicesc, n-ai cunoscut niciodată relații durabile, n-ai trăit cu nimeni, nu te-ai angajat în nici un fel. Nu, nu te crispa, nu este vorba despre o acuzație.

Îi zâmbi aproape cu tandrețe și își aținti asupra ei o privire căreia nu-i scăpa nimic.

– Este ciudat, încheie Daniel. Cei mai puternici dintre noi eșuează în lucrul cel mai ușor... să iubească.

Dallas rămase mută, incapabilă să răspundă. Se simțea atinsă în adâncul ființei sale, expusă și vulnerabilă. Ar fi vrut să nege analiza lui Daniel, dar împotriva voinței sale, îi recunoștea exactitatea. Cunoștea această problemă, totuși nu se străduise să se gândească vreodată la ea. Tânăra femeie avea un punct slab; o teamă, una singură: aceea de a se angaja față de o altă ființă omenească. Dragostea, cu toate consecințele sale, constituia pentru ea un teritoriu încă neexplorat și intenționa să nu se aventureze niciodată.

Se întoarse pentru a-l observa pe Daniel. Capul i se afla foarte aproape de al său. Îi zâmbi și declară:

– Ești un bărbat ciudat, Daniel Masters. Poate ar trebui să-ți citesc cărțile.

Daniel zâmbi de asemenea. Arboră o expresie afectuoasă, care-i încălzi inima:

– Nu-ți va face rău. Costă cincisprezece dolari fiecare, dar acord reducere prietenilor!

– Oare sunt prietena ta? întrebă Dallas încet.

Modul în care o privi îi produse ușoare furnicături. Instinctul o îndemna să-l atingă, să-i ofere buzele, să-și înnoade brațele în jurul gâtului său. Oare de când simțea o asemenea atracție pentru el? De când dădea atâta importanță sentimentelor pe care i le inspira?

Părănd la fel de luminoși ca luna, ochii săi păreau s-o mângâie.

– Nu depinde decât de tine, îi răspunse cu o voce puțin răgușită.

Dallas cedă pornirii sale. Întinse mâna și urmări curba obrazului lui Daniel. Barba era moale ca mătasea. Bărbatul o privi atât de intens, încât se apropie de el ca și când era subjucată de magnetismul său. Gurile se întâlniră și Dallas îl sărută.

Daniel o îmbrățișă imediat cu putere și o strânse lângă el. Îi primi sărutul și i-l înapoie cu pasiune. Zgomotele îndepărtate și parfumurile muntelui se amestecară cu senzațiile lui Dallas, confundându-se curând. Sângele tinerei femei se transformă în foc în vine și o dorință puternică o cuprinse în întregime. Ființa sa părea că se trezește la viață pentru a-l chema pe Daniel. Niciodată nu simțise o foame atât de puternică.

Îi puse o mână pe ceafă în timp ce cealaltă cobora languros de-a lungul trupului său. Remarcă efectul gesturilor în respirația bărbatului, în degetele care se crispaseră pe talia sa. Tremurau unul lângă celălalt. Brusc, Dallas nu mai dorea decât ca trupurile lor goale să se atingă, să-i simtă buzele fierbinți peste tot asupra ei, mângâierile cât mai intime în ființa sa. Își imagina deja membrele lor înlănțuite, în timp ce respirațiile se confundau. Nevoia de el o chinuia.

– Daniel, Daniel... murmură cu o voce stăruitoare.

Urmarea cuvintelor se pierdu într-un nou sărut și, câteva clipe, se lăsară amândoi în voia sorții.

Mâna lui Daniel alunecă sub puloverul lui Dallas, apoi sub maiou, cuprinzându-i pentru o scurtă clipă spatele. Reveni apoi peste haine și se sprijini pe șolduri. Cea a lui Dallas părăsi genunchiul și urcă încet pe coapse. Daniel se înfioră. Ghicindu-i vigoarea masculină, Dallas fu cuprinsă de amețelă. Daniel, am nevoie de tine, atât de multă nevoie! strigă o voce în ea.

Dar deodată, cu un fel de oftat epuizat, buzele lui Daniel se desprinseră de ale sale. O prinse de încheietură pentru a-i îndepărta mâna.

Dallas se află așezată brusc, lipsită de căldura sa și incapabilă să-și domolească bătaile inimii. Derutată, dezarmată, neîncrezătoare, se

înfioră împotriva înfierbântării sale, cu capul învârtindu-i-se încă și, în locul dorinței nepotolite, se instalează o durere surdă. Rămăsese nesatisfăcută, înțelese, și șocul o paraliză o clipă. Daniel o respinsese.

Rezemat cu spatele de perete, cu privirea rătăcind spre orizont, acesta își recăpătă respirația, fără s-o atingă, prefăcându-se că-i ignoră prezența. Dallas refuza încă să accepte evidența. Nu va admite ce i se va întâmpla pentru prima dată în viață, să n-o vrea un bărbat.

Ofensa o consuma brusc cu un foc foarte diferit de cel al pasiunii. Trebui să se lupte cu dorința de a-și ascunde fața în mâini, să fugă de Daniel, să plece pentru a nu mai risca să-l vadă. Oare de ce nu putea să dispară în aer, să se transforme în fum? Îndepărtată de două ori în aceeași zi! se gândi. Câte afronturi intenționezi să suferi?

Daniel nu se mișca. Profilul părea dur și împietrit. Tăcerea apăsa greu între Dallas și el, otrăvind mișelește două inimi care nu mai băteau la unison. O broască orăcăi, apoi tăcu și ea. Lui Dallas i-ar fi plăcut să urle.

– Ei bine, exclamă ea ștergându-și palmele umede pe blugi, ce umilintă!

Se ridică și puse o oarecare distanță între ei.

– Dallas...

Tânăra femeie se întoarse, animată brusc de mânia care o îndemna să formuleze cât mai repede cuvinte usturătoare.

– Care este problema ta, domnule Masters? Nu-ți plac femeile? Acesta este oare motivul pentru care trăiești retras de lume, cu arborii și păsările ca singură companie?

Daniel se încordă și privirea sa căpătă o nuanță de severitate.

– Haide, Dallas, aceste cuvinte nu sunt demne de tine! Ne vom comporta ca niște adulți, sau preferi să schimbăm cele mai rele insulte timp de o oră, ca doi adolescenți?

Dallas își regretă imediat lipsa de stăpânire care se adăuga la rușinea sa. Foarte încordată, replică fără să-l privească:

– Nu, mulțumesc, fără insulte, pentru astăzi a fost de-ajuns.

Aceste cuvinte nu-i păsură foarte superioare primelor și roși în întuneric, îndemnându-se să gândească înainte de a vorbi.

– Crezi că această situație mă amuză? întrebă Daniel. Crezi că sunt mulțumit?

Dallas era gata să-i strige: "nu mai știam ce să cred!" dar se stăpâni. Înfundându-și mâinile în buzunare, inspiră și spuse:

– Ascultă, îmi pare rău. Evident, ți-am interpretat greșit...

– Ești foarte dezirabilă Dallas, o întrerupse Daniel cu o violență neașteptată; evident, n-ai interpretat greșit. M-ai înnebunit din prima seară a sosirii tale și te-am dorit foarte mult. Asta voiai să auzi?

Tânăra femeie îl privea, năucită. Uitând din nou să gândească, exclamă:

– Dar atunci, de ce...

Blestemându-se în tăcere, strânse buzele, înăbușindu-și o nouă întrebare. Avea ocazia să plece și să părăsească scena cu demnitate. Dar unde să plece? În pădure? În singura încăpere din casă, unde Daniel ar fi venit să i se alăture? Din păcate, nu avea posibilitatea să scape din această poveste umilitoare. Niciodată Dallas nu fusese într-o asemenea încurcătură.

– Nu vreau să fiu pentru tine o cucerire în plus, anunță Daniel sobru și calm.

Tânăra femeie se credea la capătul surprizelor, dar reușise s-o uimească din nou. Îl privi o clipă fără să reușească să scoată un sunet, apoi exclamă:

– Iată așadar explicația comportamentului tău! Este o simplă problemă a orgoliului masculin! Dar trezește-te, domnule Masters! Suntem la sfârșitul secolului douăzeci, femeile au primit o anumită libertate și bărbații evoluți o recunosc. Oare îți imaginezi că mă distrez să seduc pentru a avea plăcerea să gravez inițialele prăzilor mele pe pielea cordonului?

Dallas ridicase tonul și acesta răsună ciudat în liniștea nopții. Daniel nu reacționează. În picioare în fața lui, cu ochii strălucind de

mânie și obraji în flăcări, se consideră brusc ridicolă. Este grotesc, își spuse consternată. Te înfurii împotriva lui pentru că nu te-a vrut. De ce te temei, s-a întâmplat. Ai înnebunit trebuind să trăiești în acest loc uitat de lume.

După un timp, Daniel oftă. Se ridică, ajunse în pas elegant și măsurat de cealaltă parte a verandei și se hotărî în sfârșit să vorbească:

– Dallas, nu poți aborda toate situațiile din viață asemenea unui tanc, care strivește toate obstacolele în trecere. Învață că anumiți factori îți scapă de sub control. Este timpul să înțelegi asta. În acest caz, ești obligată să nu te sinchisești de nimic, să aștepti fără să intervii în cursul natural al evenimentelor.

Daniel îndrăznește să-i vorbească de control, în timp ce ea tocmai nu mai controla nimic de când eșuase în acest pustiu. Îndrăznește să-i țină un discurs filozofic în asemenea circumstanțe!

Își netezi părul cu un gest liniștit și se strădui să inspire adânc. Cel puțin îi vorbea.

Alese să profite pentru a nu se duce la culcare înainte de a lămuri complet situația.

– Daniel, începu tânăra femeie cu calm, uitându-și indignarea și frustrarea pentru a nu căuta decât adevărul. Îți cer iertare dacă am grăbit puțin lucrurile, dar...

Explicându-se, îl spiona, încercând să ghicească în noapte un semn de înțelegere. Își înăbuși un oftat și continuă:

– Desigur, la sosirea mea nu eram în termeni foarte buni. Aveai cele mai bune motive din lume să mă blestemi, iar eu nu te apreciam foarte mult. Dar apoi, am avut ocazia să ne cunoaștem mai bine și poate să ne apropiem unul de celălalt și te plac mult, Daniel... spre marea mea uimire, mărturisesc.

Încercă să zâmbească, dar nu reuși cu adevărat.

– Datorită acestui fapt, am crezut că...

– Și eu te plac mult, Dallas, o întrerupse fără grabă, privind-o. Îmi placi foarte mult, chiar mai mult decât ar trebui. Și să nu crezi că este

ușor să trăiesc lângă tine, să te văd mergând de colo-colo, să-ți aud vocea... să te ascult noaptea respirând și să te știu culcată la câțiva metri de mine... Uneori, nu mă mai gândesc decât să te iau în brațe și toată voința de-abia îmi ajunge să mă stăpânesc.

Bătăile inimii lui Dallas se accelerează din nou. Daniel o dorea, îl atrăgea și ca persoană și în calitate de femeie.

– În acest caz, bâigui tână femeie, nu... nu înțeleg. Suntem doi adulți și ne placem, așadar...

– Nu este atât de simplu, aprecie Daniel cu o voce aspră.

Pentru prima dată, Dallas sesiză încordarea pe care și-o impunea pentru a-și stăpâni dorința pentru ea.

– Viața nu este ceea ce crezi tu, nu înseamnă că totul este permis. Faptul că ne placem, nu este suficient. Viețile și valorile noastre sunt diametral opuse. Nu te cunosc, nu ne știm reacțiile unul față de celălalt. Suntem împreună din cauza unui capriciu al naturii și poate am fi fost mai fericiți să nu ne fi întâlnit niciodată. În plus, îndată ce inundațiile se vor sfârși, drumurile noastre se vor despărți din nou și ne vom grăbi să ne uităm.

Adâncită din nou în confuzie, Dallas îl privi timp de câteva clipe pe Daniel, fără să spună o vorbă. Din sinea sa urcă un gând ca un fel de strigăt: nu te voi uita, Daniel, niciodată!

Destul de enervată, obiectă:

– Așteaptă puțin, nu suntem pe cale să vorbim despre un angajament pe termen lung. N-am intenția să-ți tulbur viața.

Daniel o privi cu un aer sceptic.

– Adevărat? Oare nu asta încerci să faci de când ai pus piciorul aici? Vrei să transformi acest munte în câmp de bătaie, casa mea în studio de televiziune. Ți-ar plăcea să mă duc la supermarket pentru cumpărături și să-mi schimb catârul pe un Jeep. M-ai vedea ducându-mi lenjeria într-o spălătorie și instalând o mașină de spălat vase.

În ciuda demoralizării lui Dallas, continuă necruțător:

– Și acum, ai vrea să mă vezi semănând cu bărbații pe care-i frecvenzezi la Detroit, cu care petreci o clipă plăcută și cărora, a doua zi, nu le mai știi nici măcar numele.

Vocea i se domoli puțin când preciză:

– Eu nu sunt astfel, Dallas, iar acest loc, acest mod de viață nu se pretează la acest gen de comportament. Nu crezi că aş putea avea ușor bani, o viață ușoară și femei ușoare dacă aş dori? Dar nu asta este alegerea mea. Aici, nimic nu este ușor, nimic frivol, totul este important și încărcat de consecințe, înțelegi?

Dallas înțelegea, cel puțin într-o anumită măsură, dar se simțea prea rănită pentru a admite asta. Daniel tocmai lăsase să subînțeleagă că ducea o viață lipsită de semnificație și întreținea relații superficiale. Dacă aceste cuvinte conțineau o mică parte de adevăr, nu era în stare să-l privească în față.

– Prima mea impresie a fost cu siguranță cea bună, declară tânăra femeie, puțin încordată. Ai venit aici pentru a fugi, pentru că ți-e teamă de oameni și de emoțiile tale.

– Nu, negă Daniel încet.

În lumina lunii, ochii săi reflectau un fel de compasiune.

– Dimpotrivă, nu mă interesează decât emoțiile, dar emoțiile autentice. Micile jocuri, lipsa de angajament, într-adevăr le alung. Tu nu le ignori, nu-i așa?

Dallas își mușcă buzele. Chiar și în noapte, nu mai reușea să-i susțină privirea. Oare ce aștepta de la ea? Nici un angajament nu era posibil între ei. Din situația lor nu putea ieși nimic definitiv. O știau amândoi...

Daniel se apropie de ea și-i luă fața în mâini. Apoi o sărută foarte ușor pe frunte.

– Dallas, murmură cu voce răgușită, ești frumoasă, ești foarte atrăgătoare. Uneori, din cauza ta, regret că nu mă pot schimba. Asta este. Inutil să lupți împotriva evidenței.

Aceasta plecă privirea, apoi simți aproape imediat dorința de a-l privi din nou.

– Uneori, mă întreb dacă n-ai avea interesul să lupți puțin pentru ceea ce vrei, declară.

Ridicând din umeri, adăugă pe un cu totul alt ton, cu un zâmbet amar:

– Iar eu, poate aș avea interesul să învăț să accept lucrurile așa cum sunt. Dar nici eu nu mă pot schimba.

Timp de o secundă, expresia sa trăda o anumită vulnerabilitate în timp ce spunea sincer, fără nici un gând ascuns:

– Te rog să mă ierți... pentru tot.

Daniel zâmbi și-i mângâie părul înainte de a-și lăsa din nou brațele de-a lungul trupului.

– În acest caz, mai suntem prieteni?

– Evident, dacă reușim să facem cum este mai bine, replică Dallas cu o urmă de umor.

Daniel nu zâmbi.

– Bun, se mulțumi acesta să încheie, apoi se întoarse pentru a intra în casă.

În acea noapte, Dallas avea dreptul la pat. Totuși, în loc să se bucure că va petrece o noapte confortabilă, se culcă foarte tristă și de fapt, găsi cearșafurile reci, salteaua mult prea lată și dormi foarte prost.

Capitolul 8

A doua zi, Daniel o anunță pe Dallas că pleca să-i facă o vizită unei persoane din împrejurimi. Îi propuse să-l însoțească. Bucurându-se să întâlnească o altă ființă umană, aceasta acceptă fără urmă de ezitare. De altfel, își atribuia emoțiile și confuzia izolării. Se afla de prea mult timp singură cu Daniel, neavând altă alegere decât să-l privească pe Daniel și să vorbească tot cu Daniel.

Această analiză o liniști. Ceea ce se petrecuse între ei se explica pur și simplu prin condițiile insuportabile de viață. Daniel avea dreptate. În altă parte, ocupată cu lucrurile sale obișnuite, Dallas nu i-ar fi acordat nici măcar o privire și cu siguranță nici nu l-ar fi remarcat. Puțină logică trebuia s-o ajute pe Dallas să-și stăpânească atracția iluzorie pe care i-o inspira.

Totuși, nu reușea să-și împiedice inima să bată mai repede când se apropia de ea, împotriva voinței sale, și se înduioșa îndată ce-i zâmbea. Un val de plăcere o străbătea când o luă de talie pentru a o ajuta să urce pe catărul care îi va duce prin munte.

De fapt, Dallas își mărturisi surpriza. În loc să sufere de umilința din ajun și să nutrească o ranchiună față de Daniel, se vedea mai degrabă relaxată. Desigur, atitudinea lui Daniel nu permitea menținerea unei stânjeneli. Se arătă vesel și activ ca de obicei, și se comportă cu o perfectă naturalețe. În realitate, Dallas se simțea mai

apropiată de el ca niciodată înainte. Cu cât îl descoperea mai mult cu bune și cu rele – cu atât mai mult se atașa de el și asta o neliniștea. Evenimentele luau o turnură neprevăzută și îngrijorătoare.

Persoana pe care se duceau s-o vadă era o femeie care locuia la vreo cincisprezece kilometri. Aflând asta, Dallas se întrebă brusc dacă Daniel nu alesese să se izoleze în această regiune din cauza ei și, spre marea sa uimire, inima i se strânse de gelozie la această idee.

– O femeie! exclamă. Trăiește singură aici?

Daniel deschidea drumul și ea îl urma, purtată de catârul a cărui povară cuprindea și două coșuri pline cu diferite provizii. Dallas nu găsea spatele animalului foarte comod, iar coșurile o loveau fără încetare peste picioare. Curând, începu să creadă că Daniel făcuse cea mai bună alegere parcurgând drumul pe jos. Totuși, de fiecare dată când se gândea să-i propună catârul, își amintea de șarpe și nu spunea nimic.

– Da, răspunse Daniel.

Tânăra femeie își aminti în acea clipă cuvintele de la sosirea ei. Muntele nu era un loc pentru o femeie, afirmase bărbatul, cu dispreț. Așadar, cine era această creatură numită Emily? Spre marea sa rușine, Dallas se chinuia cu întrebări. Oare cum ajunsese acolo? Celebra ziaristă care se arăta mereu în largul ei, mereu superioară, îndura brusc chinuri de elevă de liceu.

Suferea privind spatele lui Daniel, mișcarea armonioasă a umerilor săi, părul închis la culoare strălucind. Oare ce femeie extraordinară era Emily?

– De cât timp locuiește aici? întrebă.

– Dintotdeauna, replică Daniel. Mi-am cumpărat terenul de la familia sa. De vreo zece ani, de la moartea soțului său, este singură. Băieții ei s-au căsătorit în oraș și nu s-au mai întors niciodată. Se încapățânează s-o convingă să coboare și să se stabilească la ei, dar refuză.

Scuturând din cap, Daniel adăugă:

– Emily este un adevărat personaj, n-ai să regreti că o întâlnești. Va accepta să-ți răspundă la întrebări ore întregi.

Dallas scoase un oftat îmbinat cu confuzie. Așadar, se dovedea că Emily era văduvă și mamă de copii adulți. Se considera ridicolă.

Ziua era frumoasă și Daniel nu prevăzuse ploaie. Dallas era încântată. Cu cât mai repede se resorbea inundația, cu atât mai repede se va putea întoarce la Detroit, departe de Daniel Masters și zâmbetul său.

Plantele și florile înmiresmau aerul. Păsările cântau în copaci, peisajul își desfășura toată paleta de culori, pe jos era un covor formidabil cu aur, roșu, maro și verde. Dallas contempla natura, dar privirea i se îndrepta fără încetare spre Daniel. Nu renunța să-l studieze. În completă armonie cu universul său, mergea mulțumit, fluierând. Îndată ce-și ațintea ochii asupra lui, Dallas se simțea arzând de dorință.

Tulburată, era totuși hotărâtă să nu mai cadă în capcană. Daniel fusese destul de clar și în definitiv, refuzul său n-avea atât de multă importanță. O dată plecată, îl va uita, nu se îndoia de asta. Va râde de ea însăși și de nebunia sa.

Își îndreptă deliberat gândul spre alte subiecte: înghețate cu tot felul de arome, beri brune și blonde, taxiuri, ascensoare, cinematografe, telefoane echipate cu roboți... În mod ciudat, evocarea acestor lucruri îi spori starea de incertitudine.

Emily locuia într-o casuță foarte mică din lemn, al cărui coș se înclinase ușor. Era precedată de o curte cedată găinilor și găștelor care făcură mare vacarm la sosirea catărului. Într-un loc împrejmuț se învârtteau în cerc patru porci foarte zdrențăroși. Puțin mai departe, două oi mâncau frunzele unui tufiș și o capră legată cu o sfoară lungă păștea iarba din jurul ei.

Surprinsă de o violentă impresie de dezolare, Dallas intră șovăind în casă, urmându-l pe Daniel. Soarele pătrundea aici printr-o singură fereastră.

Lângă sobă era așezată o femeie firavă, destul de în vârstă, îmbrăcată cu o rochie lungă imprimată și cu un șal bleumarin, croșetat. Punând cele două coșuri pe masă, Daniel înaintă spre ea, îi luă mâinile pentru a o invita să se ridice și o sărută cu afecțiune pe amândoi obraji.

– Cum ai ghicit că voi veni? exclamă acesta arătând puiul care se termina de fript și cratița cu legume de unde veneau mirosuri ispititoare.

Emily zâmbi și replică pe un ton glumeț:

– Mi-a spus degetul meu mic că astăzi voi avea o vizită!

Privirea sa vie îl părăsi pe Daniel pentru a se aținti asupra lui Dallas.

– Cine este această fermecătoare persoană tânără?

Dallas stătea încă lângă ușă, puțin stânjenită.

– Dallas Karby, spuse Daniel, invitând-o să se apropie, cu un gest. O prietenă din oraș. Dallas, iat-o pe Emily Booth.

– Ce mai faceți? întrebă Dallas.

Emily o studie îndelung.

– O femeie de la oraș! exclamă. Femeia ta? îl întrebă pe Daniel.

O tăcere jenantă urmă acestei întrebări și Dallas nu încercă să răspundă. De altfel, ce ar fi spus? Nu, am venit din Detroit să-i dau viața peste cap. Încercă să-și imagineze ce ar fi simțit dacă ar fi încuviințat.

Trăgând propriile concluzii ale situației, Emily exclamă cu un aer sever:

– Oare ce aștepți pentru a te căsători, Daniel? Un bărbat ca tine n-ar trebui să trăiască singur.

Spre marea satisfacție a lui Dallas, Daniel se îmbujoră ușor și râse pentru a-și masca stânjeneala. Întâlnind privirea lui Dallas, se opri imediat din râs și aceasta nu reuși să identifice emoția pe care i-o văzu în ochi. Apoi, se întoarse din nou, foarte repede, spre Emily și spuse:

– Împrejmuirea de la țarcul porcilor este în stare proastă, mă duc s-o repar.

După ieșirea lui Daniel, Emily se adresă simplu lui Dallas:

– Știi, eu nu voi trăi o veșnicie și Daniel are nevoie de cineva.

Puțin mai târziu, Dallas se surprinse ascultând fascinată poveștile interlocutoarei sale. N-avea pereche în a explica muntele și viața oamenilor care locuiau acolo. Treptat, lipsa de înțelegere a lui Dallas se risipea. Pornise la drum cu unicul scop de a se distra și iată că primea de la această femeie toate cheile care-i lipseau:

– Nu știu cum reușește Daniel al dumitale să fiarbă mâncărurile pe sobă, dar cu siguranță este mai bine decât direct pe foc, cum făceam noi aici înainte, spuse Emily la sfârșitul uneia dintre povestiri.

Lui Dallas îi plăcu modul în care rostise "Daniel al dumitale". Nu îndrăzni să-i vorbească lui Emily despre cuptorul său cu microunde. Oricum, acesta nu ar fi dat o mâncare atât de delicioasă ca cea pusă pe masă de Emily.

– Acum știi unde am învățat să gătesc, strecură Daniel, făcând cu ochiul.

Dallas dădu din cap. În ciuda talentelor sale, trebuia să se mai perfecționeze înainte de a putea pretinde să-și depășească profesorul, se gândi.

În timp ce Emily continua să depene amintiri, animând masa, Daniel o privea pe Dallas cu o expresie nouă, mirată. Brusc, aceasta înțelese. Toată dimineața o ascultase pe Emily, uitându-și complet profesia de ziaristă. Îi sorbea cuvintele și dacă o întrerupea uneori cu o întrebare, căuta să se informeze doar pentru ea însăși. Nu se gândise nici o clipă să folosească un magnetofon, nici să-și scoată blocnotesul și creionul, pe care de altfel neglijase să le ia cu ea. Dându-și seama de comportamentul său, descoperi brusc că un interviu cu Emily ar fi îmbogățit minunat emisiunea consacrată lui Daniel Masters.

Totuși, îndată ce încercă să și-o imagineze pe Emily în fața camerelor de luat vederi, povestindu-și întâmplările atât de simple și

pure pentru milioane de telespectatori dezamăgiți, trebui să admită că era pe un drum greșit. În acea clipă înțelese ceea ce se străduia Daniel să-i explice încă de la început. Cele două lumi ale lor nu erau doar diferite, se excludeau reciproc.

Daniel îi zâmbi și zâmbetul său avea căldura unei raze de soare. Dallas se bucură de una din acele rare clipe de comuniune profundă care făceau vorbele inutile. Zâmbetul lui Daniel i se va imprima în adâncul ființei și simți în ea, în mod confuz, o nouă deschidere, asemenea unei flori care începe să înflorească. În același timp, un vâl de tristețe o întuneacă, deoarece faptul de a-l înțelege pe Daniel nu-i dădea nici cel mai mic drept asupra lui.

După ce termină de mâncat, acesta ieși să-și încheie munca și Emily strânse masa.

– N-am văzut niciodată pe cineva atât de dibaci și adaptabil ca el, spuse bătrâna adresându-i lui Dallas o privire elocventă. Văzându-l, ai crede că s-a născut pe acești munți. Mă ajută foarte mult. A învățat să facă orice, dar ceea ce contează cel mai mult, are un foarte profund simț al solidarității. Și-a construit o casuță frumoasă, care va ști să înfrunte bine iernile. Îl consider ca pe propriul meu fiu și sunt mândră de el.

Soarele apunea când Daniel și Dallas porniră la drum. Coșurile conțineau de data aceasta cadouri de la Emily. În loc să încalece pe catâr, Dallas mergea pe lângă Daniel, pretextând că avea nevoie să facă mișcare. Trebui să-și stăpânească dorința de a-l lua de mână, sau de a-și trece brațul sub al său. Își interzise de asemenea să-i privească prea des profilul sau triumghiul de piele bronzată descoperit de cămașa descheiată. Aerul se răcorea și tânăra femeie regreta că nu se poate strânge lângă el, pentru a beneficia de căldura sa.

Era foarte decisă să nu schițeze vreun gest, să nu-și trădeze dorința de intimitate. Nu voia să strice o zi care căpătase o valoare specială pentru ea, în mare parte în mod inexplicabil. Între ei se țesuse o legătură, încă de neatins, o legătură foarte fragilă, care se cuvenea să

fie protejată. De altfel, Dallas nu mai era chiar sigură că dorea să-l seducă pe Daniel doar cu scopul de a obține o plăcere egoistă.

După un timp, exclamă:

– Mulțumesc că m-ai luat astăzi cu tine. Emily este atât de... fascinantă.

Daniel replică, zâmbindu-i:

– M-am gândit că-ți va plăcea. Pentru mine este un simbol a tot ce are valoare aici.

Dallas înțelegea, înțelegea chiar foarte bine și asta o răscoli profund. Își aminti de sosirea sa în munți și de ideile preconcepute. Din păcate, pentru ea situația nu va mai fi de acum simplă.

Pentru a scăpa de aceste remarce îngrijorătoare, înălță capul și se strădui să zâmbească întrebând:

– Este adevărat că ai alungat un editor cu împușcături?

Cu ochii sclipind de maliție, Daniel răspunse:

– Cine ți-a povestit întâmplarea?

– Cal.

Brusc, lui Dallas i se păru că trecuse o veșnicie din clipa în care îl ascultase pe Cal și pe prietenii săi discutând la Burrowsville.

– Acum mă cunoști, declară Daniel. Știi că nu recurg la violență atâta timp cât există o soluție pașnică. Dar bărbatul acela era extrem de prost crescut și merita o mică lecție.

– Mai prost crescut decât mine? întrebă Dallas.

– Cu puțin, dar tu beneficiezi de un avantaj asupra lui.

Amuzamentul lui Daniel se nuanță cu o tandră afecțiune când adăugă:

– Ești mai frumoasă.

Privirea sa o întâlni pe a lui Dallas și nu o mai părăsi. Tânăra femeie își ținu respirația, conștientă de intensitatea clipei, ghicind importanța viitoarelor cuvinte pe care Daniel le va putea rosti, aproape temându-se de ele. Speriată, fu prima care plecă ochii și rupse vraja exclamând pe un ton degajat:

– Ce noroc pe mine!

Începură să meargă din nou și Dallas se întrebă: oare ce-ar fi spus Daniel dacă i-ar fi dat ocazia? Ce ar fi făcut dacă ar fi luat-o în brațe?

Conștientă de necesitatea de a întreține conversația pentru a împiedica să se instaleze între ei jena, tânăra femeie întrebă după scurt timp:

– Daniel, ce faci cu toți banii tăi?

Își regretă imediat indiscreția și-și aminti de neîncrederea sa din primele zile, chiar la întrebări mai neutre. Spionându-i reacția, constată cu ușurare că râdea.

– Nu-mi rămân destui pentru a se pune problema, Dallas. Cea mai mare parte a drepturilor de autor o donez unor organizații care se ocupă de protecția naturii. Cealaltă parte se duce pe impozite și avocați.

Îi aruncă o privire amuzată și adăugă:

– Așa că dacă te gândești să mă împrumuți...

– În realitate, spuse Dallas brusc, mă gândeam chiar că ai putea avea nevoie de un împrumut.

Daniel se opri subit și o privi cu un aer mirat. Tânăra femeie se simți roșind până la urechi și-și mușcă buzele. Așadar, nu învățase încă să nu se amestece în treburile sale? Nu știa să stea la locul său?

– Voiam să spun... începu jenată, voiam să spun că vei avea de susținut procese lungi împotriva guvernului, care vrea să-ți ia pământul. Trebuie influență, mijloace, doar adevărul nu este întotdeauna de-ajuns.

Daniel îi zâmbi cu o tandrețe care-i merse drept la inimă.

– Mă voi descurca, Dallas, mulțumesc.

– Daniel, insistă aceasta împotriva voinței sale, riști să-ți pierzi cauza și ce se va întâmpla?

O umbră trecu rapid peste trăsăturile sale, apoi zâmbi din nou și o ținu o clipă de umeri cu un gest afectuos și liniștitor.

– Oare curțile de apel nu sunt în serviciul celor care pierd?

Am toată viața înainte.

Mergând prin pădure, contemplând nuanțele de roșu și auriu ale soarelui care apunea prin frunzișul copacilor, Dallas era plină de admirație. Ce bărbat extraordinar! Ultimul dintre pionieri, puternic și sigur de el, independent și nobil. Întâlnind sute și mii de persoane în cursul carierei sale, Dallas crezuse că deja cunoștea oamenii cu măreția și slăbiciunile, cu viciile și ambițiile lor, dar Daniel Masters avea calități omenesti pe care rareori le întâlnise, și mai puțin reunite într-o singură ființă.

Îl privea. Lumina care slăbea îi colora fața și i se juca în privire. Arbora o expresie senină și, spre deosebire de ea, trupul îi radia putere și căldură. Îl privi îndelung și simți că viața i se schimbase.

Totuși, cu fericirea care o copleșea treptat, asemenea unui fascicul de lumină, se răspândea și o umbră de suferință. Găsise ceea ce căuta dintotdeauna fără să știe, ceea ce așteptase dintotdeauna fără să bănuiască. Dar de ce era vorba de Daniel? De ce în acești munți?

Zilele treceau una după alta și cursurile apelor căpătau treptat volumul lor natural. În fiecare dimineață, Dallas se ducea să măsoare descreșterea la arborele acoperit de apă. Se silea să zâmbească pentru a-i anunța lui Daniel scăderi regulate de mai mulți centimetri, în timp ce în sinea sa își ieșea din minți în loc să se bucure. Dar de ce oare această teamă? Se apropia momentul plecării. Curând, va putea să se întoarcă acasă, să-și regăsească libertatea! Daniel pregătise deja trunchiurile destinate construirii unui nou pod. Era vorba de o muncă relativ simplă, spunea acesta. Îndată ce va fi terminat, nimic n-o va mai reține pe Dallas, nimic n-o va mai împiedica să se întoarcă în lumea telefoanelor, a zgomotelor de motoare, a taioarelor și costumelor bărbătești... a digestiilor dificile și a migrenelor. În fiecare dimineață, se surprindea sperând să descopere că nivelul apei crescuse din nou.

Seara, în timp ce Daniel lucra, Dallas îi citea cărțile. De fapt, ridica deseori capul pentru a privi lumina lumânărilor jucându-se pe chipul lui, pentru a privi mâinile mari alergând pe claviatura mașinii de scris.

Uneori îi învăluia ochii. Și el o observa, cu o imensă tandrețe. Dallas se întreba în acea clipă dacă propriile sale trăsături reflectau aceeași blândețe și emoție care o cuprindeau în acele clipe de comuniune tăcută și intensă, care o lăsa amețită și înfiorată. Luciditatea o obliga să râdă de ea însăși. Te crezi Dorothy Lamour într-un film vechi! se ironiză.

De-a lungul paginilor pe care le parcurgea, se dezvăluiau inima și sufletul lui Daniel, care nu se puteau disocia de munți și de cer. Cu fiecare pagină întoarsă, pătrundea tot mai mult în secretele personalității sale și se simțea în mod primejdios tot mai fascinată.

Petreceau de asemenea mult timp studiind dosarul care-l privea, blestemându-și izolarea, când ar fi fost suficient un telefon sau un terminal de calculator pentru a obține în câteva secunde informațiile care îi lipseau. După aceste documente, exista o anumită ambiguitate, terenul lui Daniel putea fi considerat ca proprietate privată, sau ca o parte a pădurii puse sub protecția domeniului național. De la apariția unui proiect miner, statul puna în mod firesc în față a doua posibilitate. Daniel deposedat de pământul său, se vor grăbi să-l sustragă autorității Oficiului Național al Pădurilor, pentru a semna un contract de exploatare. Visând să scoată adevărul la lumină în fața camerelor, Dallas se gândi: "Daniel, de ce nu vrei să mă lași să acționez? Am munci împreună și am câștiga".

Totuși, nu spuse nimic. Refuza să exercite cea mai mică presiune asupra lui, nici măcar nu-i mai vorbea de interviu. Se întrista doar că nu poate pune în practică mijloacele de care dispunea pentru a-l ajuta.

Îndată ce situația îi permise, Daniel plecă să construiască un pod nou, mărginindu-se să lege trunchiurile cu sfori. Era inutil să-și dea mai multă osteneală pentru o lucrare pe care inundațiile o luau de două ori pe an.

Rămasă acasă, Dallas își spală lenjeria.

— De ce oare se grăbește atâta? mormăi adresându-se Lenorei. Am așteptat destul de mult timp, ce mai contează o zi? Nu pierd avionul.

În sinea sa, știa din păcate de ce se grăbea astfel Daniel. Cu cât mai repede o va trimite înapoi la Detroit, cu atât mai repede își va relua modul de viață obișnuit. Reuniți din întâmplare, obligați de soartă să rămână împreună, nu aveau motive să prelungească această situație.

Oprindu-se din săpunirea hainelor, Dallas se îndreptă, gânditoare. Din nefericire, aceste frumoase idei logice nu cadrau cu realitatea. Inima i se strânse la perspectiva că trebuia să-l părăsească pe Daniel.

Totuși, dorea să se întoarcă la Detroit. Își imagina dansul mașinilor pe stradă, oamenii, birourile... da, dorea într-adevăr să-și regăsească universul, să se arunce din nou în tumultul activităților. Dar Daniel...

Încercă să și-l imagineze în Detroit. De ce nu? Oare nu putea să coboare din munte, să-și acorde o vacanță? Se vedea deja cu el la teatru, sau plimbându-se de-a lungul fluviului. Poate va veni în Detroit pentru ea...

Cu brațele cufundate până la coate în apă, murmură:

– Mă întreb ce ar spune Gerard dacă aş apărea brusc în fața lui, în starea asta.

Înainte de a se arăta machiorului și colegilor săi considera necesar să treacă pe la un institut de frumusețe.

Oare Daniel va veni la ea în Detroit? Întrebarea continua s-o frământa în taină. Până la urmă, nu credea asta și își alungă gândul care putea s-o mânănească. Adresându-se din nou Lenorei, exclamă:

– Măcar este un lucru pe care nu-l voi regreta... spălarea rufelor cu mâna.

Pentru a-și face curaj, începu să întocmească o listă cu toate binefacerile civilizației de care va profita din nou, curând: mașini de spălat, magazine deschise noapte și zi, whisky, discuri și casete, cartofi prăjiți și sos picant... Se va întoarce acasă.

După ce întinse toată lenjeria la soare, Dallas se întoarse spre casă. De departe, se miră văzând ușa deschisă. Oare uitase s-o închidă? De altfel, nu era grav, dar nu-i plăcea să lase să intre insectele care apoi o deranjau în timpul mesei și chiar și în somn.

Din pragul locuinței deja întunecată, strigă:

– Daniel, de ce n-ai închis ușa? Eu...

O împinse după ea și înaintă până aproape de mijlocul încăperii înainte de a observa că silueta ghemuită într-un colț nu semăna cu Daniel.

– Ce...

Ochii începură să se obișnuiască deja cu întunericul, când creatura începu să se miște. Era vorba despre un urs. Dallas nu se aflase niciodată în fața unui animal de această mărime. Ursul se ridică pe labelle din spate și părea să ocupe tot spațiul dintre masă și perete, în timp ce capul atingea tavanul. Descoperind niște dinți puternici, albi și ascuțiți, scoase un fel de răget care zgâlțâi căsuța până în temelii.

Înghețată de groază, cu un nod în gâtul uscat și inima bătând să-i spargă pieptul, Dallas își simți transpirația apărându-i pe frunte. Încercă să strige, dar nu reuși să scoată decât un sunet răgușit, înăbușit de un nou răget al ursului. Doamne Dumnezeule... Ursul schiță un pas spre ea, clătănându-se.

Groaza sa din episodul cu șarpele i se părea acum nimica toată. În fața ei, amenințător, stătea un urs, un ucigaș, și se afla închisă cu el.

Venea, răsturnând în trecere oale, borcane care cădeau pe jos cu zgomot. Oh, Doamne Dumnezeule...

Ursul se lăsă să cadă pe cele patru labe și dușumeaua vibră sub șoc. Privirea îngrozită a lui Dallas străbătu încăperea, reperând foalele pentru foc, pușca lui Daniel. Din păcate, ursul îi bloca drumul pentru a ajunge la ele. Acesta rămase nemișcat, dar se putea pune în mișcare dintr-o clipă în alta. Oare Dallas nu învățase că urșii au o agilitate uimitoare în raport cu greutatea lor? Unde citise asta? N-avea importanță, va muri.

Era atât de aproape de ea, încât îi simțea mirosul puternic. Foarte încet, centimetru cu centimetru, se dădu înapoi. Picioarele îi păreau de plumb. Nu scăpă nici o clipă fiara din ochi. Respirația sa îi vuia în urechi ca râul în creștere. La fiecare bătaie, inima sa era pe cale să

explodeze. Nu credea că va avea timp să reușească, ursul va ataca dintr-o clipă în alta. Animalul se aplecă și Dallas încremeni gândindu-se că-i sosise ceasul. Totuși, ursul nu înaintă.

În sfârșit, spatele tinerei femei atinse ușa. Căută clanța pe dibuite și își înăbuși un strigăt când aceasta nu cedă imediat. Ursul se îndepărtă.

Tremurând din toate încheieturile, Dallas ieși poticnindu-se, trântind ușa după ea. Blocă apoi clanța și se prăbuși lângă panou. Capul i se învârtea și un văl negru îi dansa în fața ochilor. Din interiorul casei se ridică un urlet înspăimântător. Se îndepărtă dintr-o săritură și era gata să cadă coborând treptele verandei. Începu să alerge. Respirația întretăiată o împiedica. Se împiedică de o rădăcină cu piciorul, dar se îndreptă imediat, aruncând o privire îngrozită spre casă.

Îl văzu pe Daniel care sosea cu pași liniștiți. Nu reuși să-l strige. Bărbatul o salută cu un semn din mână. Când fu lângă ea, încă incapabilă să articuleze vreun cuvânt, Dallas scoase un geamăt care se transformă în suspin. Expresia lui Daniel se schimbă imediat. O prinse de umeri, strigând:

– Dallas, ce ai?

– Acolo... acolo! bâigui fără să poată explica.

Întinse un braț tremurător spre casă, adăugând:

– Un... urs... un....

În aceeași clipă, răsună un urlet furios însoțit de zgomot de mobile răsturnate, obiecte sparte și Daniel înțelese.

– Un urs! exclamă acesta și degetele i se crispară pe umărul lui Dallas. Și l-ai închis!

Tânăra femeie înclină din cap. Daniel îi dădu drumul și fața i se întunecă.

– De ce naiba l-ai închis? se supără, pornind spre locuință.

Alte sunete care ieșeau, indicau furia animalului. Năpustindu-se în urma lui Daniel, Dallas strigă:

– Nu te duce, te va omori! El...

– Urșii nu atacă, replică bărbatul deschizând ușa.

Dallas se opri la baza scărilor, îngrozită, în timp ce Daniel inspecta locurile din ușă. Tânăra femeie nu văzu spectacolul care i se oferea, dar îl auzi înjurând violent apoi, cu pas hotărât, Daniel înaintă. Închise ochii.

Când îi deschise, Daniel se dădea încet înapoi, ținând cu mâna întinsă o pâine rotundă. Enormul urs brun îl urma în patru labe, cu nasul îndreptat spre pâine. Dallas se dădu într-o parte pentru a lăsa să treacă bărbatul și fiara. Aceștia înconjură casa și dispărură în spate.

În cele din urmă, Daniel se întoarse singur și în ușurarea sa, Dallas bâiguia sub influența frigii:

– A... plecat? Nu... mai este... nici un pericol?

Cu mâinile în șold, trăsăturile severe și privirea strălucind de mândrie, Daniel stătea în fața ei.

– Cum ai putut comite o asemenea nebunie?

Dallas îl măsura cu stupoare. Se înfuria, se înfuria împotriva ei! De-abia scăpase de la moarte și Daniel se supăra!

– Ce spui? Întrebă cu o voce puțin stridentă. Aici era o fiară pregătită să atace.

– Îi era foame, o corectă bărbatul.

– Foame de mine!

– Atât ești de proastă? se enervă Daniel, strângând pumnii. Stupidă și ignorantă? Urșii nu sunt agresivi decât când se simt amenințați. Nici nu te-ar fi atins.

– Dar tu...

Dallas nu mai înțelegea. După riscul pe care tocmai și-l asumase, reacția aceasta o descumpănea cumplit.

– Grizzli sunt ucigași, toată lumea știe, protestă.

– Nu există grizzli aici, replică Daniel.

Îi păru la fel de feroce ca ursul, o clipă mai înainte.

Se dădu înapoi instinctiv, privind-l cu neîncredere. Lupta să se stăpânească.

– Era un banal urs brun, afirmă Daniel pe un ton mai potolit, dar îmbujorarea sa îi trăda totuși marea enervare. Este chiar un urs foarte prietenos care vine să mă vadă toamna, pentru că-i dau să mănânce. Chiar înainte de a intra în hibernare, este atât de gras încât nu te-ar fi putut prinde, nici dacă ar fi vrut. Nu ți-ai putut da seama?

Nu este posibil, gândi Dallas, tocmai am scăpat de la moarte și mă acuză că am ofensat o fiară. Într-un acces de furie, strigă:

– Mi-am dat seama doar că mă aflu în fața unui urs! N-am văzut că era vorba de unul din prietenii tăi! M-am gândit că mă va omori, ce-ar fi trebuit să fac?

– Să ai puțin bun-simț, replică Daniel.

Cu un gest al mâinii, îndepărtă nervos problema și, întorcându-se, se îndreptă spre casă.

– Ai fi putut să fugi. De ce naiba ai închis ușa?

– Pentru ca să nu mă urmărească, răspunse Dallas.

Daniel o privi cu un dispreț inadmisibil, apoi urcă treptele și dispăru în casă. Tânăra femeie rămase ținută locului, cu mintea în derută, respirând inegal. Visase oare ultima jumătate de oră din viața sa? Se aflu în fața unui urs și reușise să fugă închizându-l. Cu ce greșise?

Daniel o învinovăța în loc s-o ia în brațe pentru a o încuraja, bucurându-se că o găsea teafără și nevătămată și s-o felicite pentru reflexele sale bune.

Ridică brusc bărbia în semn de provocare. Depășise limitele. Îndreptând umerii, hotărî să meargă să-i pretindă niște explicații și chiar scuze.

De fapt, rămase nemișcată în prag. Daniel se opri de asemenea, lipsit de posibilitatea de a înainta. Dallas parcurse spectacolul cu ochii și mânia îi dispăru, lăsând loc unei profunde consternări.

Toate mobilele erau răsturnate, toate obiectele aranjate cu grijă pe etajere, cârpe, prosoape, haine, borcane, veselă, acopereau dușumeaua. Urciorul pentru unt, spart, își pierdea conținutul. Coșul cu ouă adunate de Daniel în acea dimineață arăta ca o baltă galbenă și albă. Ursul rupsese de asemenea și târâse prin toată încăperea un sac de zece kilograme de făină.

Din păcate, catastrofa mergea mai departe de această vedere apocaliptică. Pentru Daniel însemna dispariția proviziilor pentru iarnă. Chiar și panoul din sticlă pe care-l depozitase pentru înlocuirea unui eventual geam, era spart. Fuseseră de-ajuns câteva minute pentru a provoca toate aceste stricăciuni, demonstrându-i o dată în plus lui Dallas slăbiciunea omului în fața naturii.

– Ei poftim! exclamă Daniel.

O ironie de neîncredere i se simțea în voce.

– Acum înțeleg de ce n-ar fi trebuit să-l închid, mărturisi Dallas pe un ton șovăitor.

Bărbatul nu catadicsi să-i răspundă. Schiță un pas înainte împingând perna sfâșiată a balansoarului și masa căreia îi lipsea un picior. Tăcerea ajunsese întru totul încărcată de tensiune.

– Munca de un an distrusă în câteva clipe, comentă Daniel.

Dallas nu știa ce să răspundă. Era prea nedrept. Să închidă ursul îi păruse singurul lucru de făcut.

În cele din urmă, Daniel declară cu un oftat dureros:

– Avem de lucru.

Nemaisuportând atmosfera apăsătoare și vinovăția sa, Dallas izbucni:

– Ascultă, voi plăti ce va trebui, de acord?

Bărbatul se întoarse spre ea, cu ochii strălucind și strângând din buze.

– Este ușor, nu-i așa?

Dallas primi disprețul său zdrobitor ca pe un pumn în plină față.

– Se semnează un cec și totul este aranjat, continuă Daniel.

Află, domnișoară Karby, că neseriozitatea nu se potrivește aici. Ești liberă să pleci în societatea ta de consum și să uiți greșelile pe care le-ai făcut, dar eu tocmai am pierdut șase luni de provizii și cecul tău nu mi le va înapoia.

Dallas deveni stacojie și spre marea sa uimire, simți înțepături sub pleoape. Îi venea să plângă. Daniel spunea adevărul și legăturile pe care le creaseră atât de încet și de delicat între ei de-a lungul zilelor erau pe cale să se rupă cu brutalitate. Se priveau și prietenia, înțelegerea, tandrețea în care voiseră să creadă, dispăruseră ca un fum, cedând locul unui adevăr nemilos: Dallas nu aparținea acestei lumi. Era complet străină de acest mod de viață, de această scară de valori. Venea dintr-o lume fără îndoială ușoară și superficială, unde asigurările acopereau toate accidentele, unde cea mai mică greșală se răscumpăra cu o carte de credit. Asta era lumea ei.

Îl privea pe Daniel în timp ce o durere surdă îi rodea inima. Nu mai putea tolera mult timp privirea sa acuzatoare, care devenea ecoul propriului său sentiment de eșec. Se simțea incapabilă să-și mai ascundă mult timp durerea și, nemaivând nimic de spus, își ascultă impulsul de a se întoarce și a ieși închizând ușa după ea.

Capitolul 9

Așezată pe butucul unui arbore gros, pe care Daniel îl folosea pentru a tăia lemne, Dallas încerca să se stăpânească. Totuși nu reușea să depășească amestecul de umilință, neîncredere și suferință care-i aducea fără încetare noi lacrimi în ochi. În zadar își ștergea cu furie obrazii, se străduia să respire adânc culorile toamnei, tot începură să se amestece în fața ochilor și continua să suspine.

Cât se înșelase când își imaginase că se integrase în acest univers! La începutul după-amiezii mai credea că îi va lipsi când se va întoarce în Detroit, că va dori să se întoarcă. Dar locul său nu era aici, acum o știa.

În zadar își căuta batista în buzunare, că nu se afla acolo. Oh, Daniel, se gândi, încă plângând, regret că totul s-a petrecut atât de rău între noi! Aș fi vrut să fie altfel, să iubesc viața pe care o iubești tu. În felul meu, o iubesc, dar nu mă voi putea adapta niciodată. Sunt atât de tristă. În această clipă, am impresia că mi se frânge inima, totuși trebuie să accept situația așa cum este.

Auzi pași și, cu coada ochiului, îl văzu pe Daniel apropiindu-se. Încercă să-și revină, fără succes.

Se instală alături de ea și, înconjurându-i umerii cu brațul și o trase spre el.

– Îmi pare rău, Dallas, declară sărutând-o ușor pe păr, n-ar fi trebuit să mă înfurii.

Uimirea întrerupse aproape pe loc valul de lacrimi. Daniel îi luă bărbia între degete și o privi cu infinită blândețe.

– Aveai dreptate, acceptă bărbatul, ai reacționat cât puteai de bine.

Încercă să zâmbească, dar tentativa eșuă în timp ce adăugă:

– Dar când te-am văzut, când am înțeles, m-ai făcut... mi-a fost atât de frică... pentru tine, Dallas.

Vocea îi deveni răgușită și degetele i se crispară pe umeri.

– Un adevărat film s-a derulat în mintea mea, îi povesti. Mi-am imaginat un alt scenariu, în care te-ai fi găsit în fața unui urs mai sălbatic sau rănit, sau pe care l-ai fi înfuriat. Cred că frica m-a înnebunit.

Se strădui încă o dată să zâmbească, murmurând:

– Iartă-mă.

Dallas nu știa ce să răspundă. Era conștientă în mod încântător de căldura care se transmitea de la corpul lui Daniel spre al său, de tandrețea din ochii săi care n-o părăseau o clipă. Tristețea și îndoielile se topiră ca zăpada la soare și rămase acolo, puțin derutată, uitând de vorbe și gesturi.

În cele din urmă, îndrăzni, nesigur:

– Dar casa, lucrurile tale...

– Te-aș minți dacă ți-aș spune că nu este grav, mărturisi Daniel, care părea să se relaxeze ușor. Dar... ești teafără și nevătămată și asta este cel mai important.

O emoție vie îi apărură brusc pe față și se aplecă pentru a o săruta. Buzele lui se uniră foarte delicat cu ale lui Dallas, mângâindu-le ca o briză de primăvară. Dallas se deschise sub acest sărut ca o floare care-și desface petalele. Se simți impresionată până în adâncul inimii, atât de mult, încât lacrimile îi veniră din nou în ochi. Pasiunea care-i lega, pe Daniel și pe ea, se trezea. Totuși, focul său îi lumina cu lumina de purpură și aur, fără să-i mistuie. Se întâlniseră, se descoperiseră, se

contopiseră și, când buzele se despărțiră, nu simțeau nici frustrare, nici decepție, nici nerăbdare, deoarece pe un plan mai profund, nu se despărțiseră.

Dallas își puse capul pe umărul lui Daniel și o mână pe piciorul său. Acesta o prinse de talie, îi acoperi mâna cu a sa și rămaseră în această poziție mult timp, complet liniștiți.

Dallas se miră să simtă o asemenea pace după starea de confuzie totală prin care tocmai trecuse. Pândea reapariția revoltei sau a unei nemulțumiri, a unei tensiuni, dar în mod miraculos, se mulțumi să stea așezată la soare, înconjurată de pădurea care strălucea, cu Daniel foarte aproape de ea. Doar un sărut ștersese ca prin farmec totul.

Daniel, se gândi tânăra femeie, la urma urmei ar fi posibil ceva între noi, doar dacă am putea ceda.

Ideea de a ceda îi era atât de străină lui Dallas încât, în clipa următoare, se încordă ușor și întrebă:

– Daniel, oare nu-ți lipsește niciodată civilizația? Nu te gândești niciodată să cobori de pe muntele tău?

În realitate, voia să spună: "N-ai vrea să te întorci cu mine? N-ai vrea să faci o mică încercare?" Perspectiva de a pleca fără el i se părea de nesuportat.

Bărbatul schiță un zâmbet și-i întoarse mâna în a sa.

– Bineînțeles, am uneori nostalgia civilizației, a floricelelor de porumb care se vând în cinematografe, foarte murdare. Ah, floricelele de porumb! Și mă imaginez în costum cu cravată. Odinioară, detestam cravatele... acum le-aș purta cu plăcere! Mă plictiseau de asemenea restaurantele bune, în care se servește cu tacâmuri de argint pe fețe de masă din inșișor și mă plictiseau barurile în care se schimbă ultimele noutăți. Uneori, aș plăti scump pentru a ști ce se joacă pe Broadway.

– Chorus Line, spuse Dallas.

O speranță ne bună se naștea în ea. Îi putea da lui Daniel ceea ce visa și chiar mai mult. Putea să împartă totul cu el.

– Nici o comedie muzicală n-a ținut afișul atâta timp pe Broadway, povesti tânăra femeie. Se mai joacă și acum.

– Adevărat? se miră Daniel. N-ai să mă crezi, dar am văzut-o. Și ultima dată când am fost la cinema, a fost la...

Se încruntă în efortul de a-și aminti, apoi ridică din umeri râzând.

– Am uitat. Probabil nu era vorba de o capodoperă.

– Erau filme bune acum câțva timp, îl asigură Dallas cu un entuziasm pe care spera să i-l transmită. Daniel, dacă...

Înainte de a-și termina fraza, îi citi în priviri refuzul:

– Mă gândesc uneori la asta... dar nu pentru mult timp, îi explică blând.

Își lăsa privirea să rătăcească spre orizont și Dallas îi bănuia cursul gândurilor. Căuta acum s-o facă să înțeleagă că nu va veni niciodată în Detroit. Brusc, speranțele i se prăbușiră și se felicita că nu-și formulase invitația. Nu mai avea ce face la ea, ca nici ea la el.

Brusc, fața lui se luminează de o mare plăcere.

– Privește! exclamă.

Dallas urmări direcția indicată de mâna sa și văzu desprinzându-se de pe roșul și aurul pădurii silueta neagră a unei păsări care plana cu mândrie între cer și pământ. De-abia bătea din aripi. Se suprapunea peste curenții de aer, coborând învârtindu-se, apoi urca din nou fără efort, cu o totală stăpânire a elementelor. În acest spectacol, natura își desfășura minunata perfecțiune în simplitate, extraordinara perfecțiune și incomparabila noblete. Ținându-și respirația, Dallas contemplă pasărea.

– Un șoim, îi spuse Daniel.

Își plecă ochii asupra ei și acolo ardea o pasiune profundă.

– Se vor întoarce vulturii! o anunță. Îți dai seama! Mai sunt două mii de vulturi pleșuvi în toată țara și am norocul să văd eu însumi doi. Ce bucurie, nu-ți poți imagina! Este ca și când...

Ezită puțin, căutându-și cuvintele:

– Am impresia că sunt unit cu aceste locuri prin legături mai vechi decât timpul, la fel de puternice ca însăși natura. N-am ales, alegerea a fost făcută pentru mine.

Expresia i se împlânzi în timp ce adăugă:

– Știu, nu toată lumea poate înțelege, nu toți sesizează interesul pentru viața pe care o duc. Nu caut să fiu înțeles de alții, îmi este suficient să fiu în acord cu mine însumi. Nu cunosc nimic mai mulțumitor decât să trăiesc zi de zi, în ritmul naturii, învățându-i lecțiile. Asta-i, Dallas.

Își plimbă privirea peste copacii îmbrăcați de sărbătoare, cu vârfurile acoperite de soare, peste pământul brun bogat și parfumat care îi hrănea.

– Totul este acolo, încheie. Oare ce este mai important decât să trăiești în armonie cu planeta noastră frumoasă?

Dallas îl privi cu durere. Suferea, dar îl înțelegea. Pentru Daniel nu exista decât o luptă, să apere natura și viața. Avu brusc sentimentul că, fără lupta tainică și tăcută a lui Daniel, toate luptele pe care ea le ducea cu mare zgomot își pierdeau sensul.

Îl privi, conștientă de neputința sa.

– Dallas, m-am gândit la ce mi-ai spus într-o zi, declară Daniel după o pauză de câteva clipe. Poate într-adevăr a venit timpul să scot mânușile și să mă bat cu pumnii, ca ceilalți.

Tânăra femeie văzu apărându-i în ochi o hotărâre puternică în timp ce încheia:

– Vreau să-ți faci interviul, dacă asta trebuie pentru a-ți permite să reușești.

Fața lui Dallas se luminează. În sfârșit, Daniel răspundea așteptărilor sale și nu se îndoia de succes. Va mobiliza toată echipa de la "Spotlight" pentru această treabă și va câștiga simpatia Americii întregi pentru cauza lui Daniel. De data aceasta își va face meseria cu o pasiune cu totul nouă, jubila deja în sinea sa că-l putea ajuta pe Daniel.

Fără să întârzie, începu să-și elaboreze planul. Trebuia să organizeze două sau trei zile de filmare, aducând oamenii și materialul cu elicopterul. Voia s-o filmeze pe Emily și natura în care Daniel și ea trăiau în atâta armonie. Își evaluea munca, era multă. Îi lipsea un telefon. Era mistuită de nerăbdare, emisiunea se desfășura deja în mintea sa.

Își imaginează elicopterul aterizând în luminiș, sperind găinile și săpând brazde de pământ. Își imaginează sosirea colegilor săi, vorbele, strigătele, mucerile de țigări acoperind solul. Își închipui de asemenea locuința modestă a lui Emily invadată de proiectoare și Daniel exprimându-și convingerile în fața unui microfon. Brusc, o stranie indispoziție puse stăpânire pe ea.

Percepându-i imediat subita schimbare de dispoziție Daniel exclamă:

— Ce ai, Dallas?

Aceasta își privea mâinile, conștientă că nu reușea să-și exprime sentimentul. Își măsura incapacitatea de a transmite telespectatorilor ambianța acestor locuri, valoarea acestei vieți aspre și curajoase. Își pierduse nădejdea să aducă în inima căminelor americane sofisticate atmosfera în care trăia Daniel, singur, înfruntând natura. Nu voia nici să aducă tehnologia și agitația acolo unde el venise să caute simplitatea și pacea. Avusese dreptate să refuze să dea interviuri, să-i alunge pe jurnaliști, să se apere împotriva publicității.

Ridicând ochii, spuse:

— Nu mai sunt foarte sigură că doresc să-ți iau un interviu.

Daniel păru să ghicească motivele pe care nu le formulase. Mai mult, îi păru recunoscător. Punându-și blând o mână pe umărul ei, murmură:

— Ești frumoasă.

Dallas simți tentația să-și înnoade brațele în jurul gâtului său și să-i ofere buzele pentru a elibera în sfârșit pasiunea care mocnea între ei de zile întregi. O reținere ciudată o împiedică. Trebuia să respecte

frumusețea clipei, subtila sa armonie. Încercă să cedeze pur și simplu tandreței din privirea lui Daniel, dar intensitatea senzațiilor sale nu întârzie să o oblige să-și întoarcă ochii; schiță un zâmbet puțin forțat, bâiguind:

– Nu... mai știu foarte bine ce-i cu mine.

Oftă și adăugă:

– Mi-am amintit subit că am auzit vorbindu-se de cumpărarea masivă a pământurilor indiene de guvernul federal. Acesta le-a vândut apoi mai scump coloniștilor. Era în anii 1700.

Se îndreptă brusc.

– Oare nu trebuie să fi rămas niște urme oficiale ale acestor operații?

– În mod normal da, încuviință Daniel înclinând din cap. Dar la nivel guvernamental aceste documente au fost fie pierdute, fie distruse. De altfel, de acolo le vine forța de a mă ataca.

– Există totuși o dovadă undeva, se încapătănă Dallas.

Daniel zâmbi.

– Oare cine ar fi păstrat acest gen de acte timp de două sute de ani, dacă însuși guvernul n-a fost capabil?

– Nimeni în afară de Emily, replică Dallas, amintindu-și casa plină de tot felul de obiecte, din care unele erau veritabile comori păstrate de-a lungul secolelor.

Gânditoare, glumi:

– Guvernul ar trebui să-i încredințeze dosarele. Sunt sigură că n-a aruncat nimic de...

Dallas se întrerupse în mijlocul frazei. Deveni conștientă în același timp cu Daniel de o posibilitate minunată. Încă nu îndrăzneă să creadă.

– Dumnezeuule... te gândești că Emily ar putea...

De data aceasta, Daniel radia.

– Desigur! exclamă și vocea îi trăda în același timp uimire și bucurie.

Și cu această vorbă, se ridică răsând.

– Oare cum n-am avut această idee mai devreme? Am căutat peste tot un document despre tratatul din trecut cu indienii și despre vânzarea mai scumpă, în timp ce îmi ajungea doar un act de vânzare și Emily are unul! Mi l-a arătat, aveam cincisprezece ani și eram foarte dezamăgit că nu văzusem nume adevărat indiene acolo. Apoi, povestea asta mi-a ieșit complet din minte.

Daniel arboră o mină încântată și bucuria sa i se transmise și lui Dallas. Își simțea inima în sărbătoare.

– Dallas Karby, ești fantastică! exclamă.

Aceasta râse de surpriză și bucurie când o luă în brațe și o făcu să se învârtă cu el. Când îi dădu drumul, tânăra femeie consideră totuși cinstit să precizeze:

– Știi, cu siguranță, avocații tăi s-ar fi gândit la asta.

– Poate, dar datorită ție am câștigat timp.

Zâmbetul îi arată o nuanță de glumă când adăugă:

– M-ai ajutat fără să recurgi la nici o cameră de luat vederi!

Privirea i se încarcă de tandrețe, deveni mai calm și declară:

– Sunt fericit că ai intrat în viața mea.

O emoție profundă puase stăpânire pe Dallas, o căldură plăcută și pătrunzătoare o copleși, o fericire intensă îi făcu sângele să alerge prin vine și-i aduse lacrimi în ochi. Îl privi pe Daniel gândindu-se: Aș putea rămâne aici pentru totdeauna.

Brusc, înțelese. Îl iubea. Nu știa când, cum și nici de ce se produsese incredibilul. Oricum, nu se putea înșela: pentru prima dată în viață, era îndrăgostită.

Daniel o privea cu un aer senin, în care se citea forța și sinceritatea sa. Te iubesc! îi strigă în adâncul ființei sale.

Confuzia, apoi panica nu întârziară să urmeze acestei descoperiri. Trebui să-și plece privirea pentru a întrerupe acea comunicare tăcută, prea tulburătoare. Descumpănită, depășită de evenimente, exclamă cu un râs ușor nervos:

– Ar trebui să ne grăbim puțin și să ne apucăm de treabă.

Timp de o secundă, Daniel păru dezorientat și Dallas se întrebă, cu inima brusc strânsă, ce gândea, ce-l împiedicase poate să spună. Bărbatul își reveni totuși rapid și comportându-se cu mai multă naturalețe decât ea, afirmă:

– Sunt gata, să mergem.

Punându-i o mână pe umăr într-un mod foarte prietenesc, o conduse în interiorul casei. Dallas își pierdu capul, repetând cu teamă: eu nu sunt gata, nu sunt gata deloc!

Munciră până noaptea târziu pentru a face casa din nou locuibilă. Rămaseră numeroase reparații de făcut și, din păcate, stricăciuni definitive. Epuizată fizic și emoțional, Dallas se imagina adormind imediat ce ultima lumânare se va stinge și se strecură sub pături în fața sobei. Totuși, nu reuși să adoarmă.

În timp ce se agita, nu avusese când să se gândească, dar acum, gândurile îi năvăliră în minte într-un tumult de îndoieli și întrebări. Nu, Dallas Karby nu era îndrăgostită de Daniel Masters. Ce absurditate! Activitățile, obiectivele sale nu-i permiteau să se rățăcească în lumea sentimentelor. De altfel, eșecul căsătoriei sale îi dovedise că nu era o femeie sentimentală.

Totuși, nu putea să nege că se schimbase de la sosirea sa pe munte. În mod subtil și progresiv, evoluase în această ambianță atât de derutantă pentru ea. Se vedea mai relaxată, mai docilă, mai deschisă, chiar mai generoasă. Oare nu sacrificase un reportaj extraordinar dintr-un idealism ciudat, pe care nici măcar nu și-l explica foarte bine? Mai înainte cu cincisprezece zile, cu siguranță nu s-ar fi comportat astfel.

Cu cincisprezece zile mai înainte, nici n-ar fi plâns pentru că un bărbat se înfuria împotriva ei, inima nu i-ar fi tresărit doar pentru că acesta îi zâmbea. Nici nu s-ar fi lăsat impresionată de o femeie bătrână care creștea capre și porci. Nu se mai recunoștea ea însăși și se speria de transformarea sa.

Întinsă pe spate, cu ochii mari deschiși în întuneric, se gândea: Oh Daniel, ce mi s-a întâmplat din cauza ta?

Încercă să doarmă. Strângând pleoapele, încercă să se concentreze asupra respirației regulate a lui Daniel. Obține exact efectul opus. Să-l asculte, însemna imaginea chipului său frumos, amintirea sărutului său în același timp blând și insistent. Evocându-l, fu din nou tulburată. Sărutul acela o impresionase mai mult decât cea mai pasionată îmbrățișare.

Se făcu foarte frig și se chirci, interzicându-și să viseze la căldura brațelor lui Daniel, la fericirea de a-și petrece noaptea cuibărită lângă el. Se strădui să alunge aceste idei primejdioase. Se simțea complet pierdută și nu înțelegea. Dallas Karby, ziarista care nu avea teamă de nimic, care pornea fără ezitare la asaltul celor mai mari obstacole, nu știa să rezolve o mică problemă de inimă. Oare cum era posibil?

Se agită, căutând o poziție comodă. Se străduia să-și golească mintea, dar în zadar. Prezența lui Daniel umplea încăperea și-i umplea de asemenea ființa. Niciodată nu va mai fi aceeași. Nu putea să se întoarcă în Detroit și să-și reia viața ca înainte. Cum să trăiască fără el, cum să-l uite?

Renunțând să adoarmă, se îndreptă și se așează. Se înfioră. Întinse mâna spre sobă și observă că nu mai încălzea. Se așează în genunchi pentru a o deschide, înăbușindu-și o înjurătură când scârtâi zgomotos în liniște. Daniel se mișcă în pat. În interiorul sobei degetele lui Dallas nu întâlniră decât cenușă. Prins de munca sa de a curăța și aranja, Daniel uitase cu siguranță ceva, să alimenteze focul.

Dallas tremura tot mai tare. Luă cutia cu chibrituri și hârtia de ambalaj pe care bărbatul o folosea pentru a aprinde focul. După cinci tentative nereușite, mormăi:

— Bravo, Dallas.

Hârtia ardea timp de o secundă sau două și tânăra femeie sufla peste flacără fără să reușească s-o împiedice să moară într-o mică izbucnire de scânteii.

– Pretinzi să rezolvi problemele lumii și nu ești în stare nici măcar să aprinzi un foc, mormăi foarte încet.

Daniel se îndreptă în pat și exclamă cu o voce somnoroasă:

– Ce s-a întâmplat, Dallas?

Ca toți bărbații, doarme liniștit în timp ce totul se prăbușește! Își spuse exasperată.

– S-a stins focul, răspunse. Voiam să evit să te trezesc.

Îl auzi împingând așternuturile, punând picioarele goale pe jos, apoi despăturindu-și blugii pentru a-i îmbrăca. Dallas nu se întoarse intenționat. Își ațintise privirea asupra sobei.

– Dacă omenirea ar fi așteptat să descopăr eu focul, am purta încă toți piei de animale și carnea am mânca-o crudă! glumi tânăra femeie.

– Există un mod de a proceda, explică Daniel, intenția sa trădând un zâmbet amuzat.

Câteva clipe mai târziu, o grămadă mică de bușteni stivuită cu grijă ocupa mijlocul sobei și ardea vesel.

– Iată, nu-i mare lucru, afirmă Daniel.

– Asta spui tu, bombăni Dallas.

Bărbatul râse. Lumina lunii, puțin voalată, proiecta o licărire slabă, argintie peste părul său ciufulit, peste bustul gol și peste brațele cărora le sublinia mușchii. Dallas își aminti cât o impresionase statura sa încă de la sosire. De atunci, înălțimea și forța sa n-o mai mirau. Era pur și simplu Daniel.

Acesta îi zâmbi cu aerul gânditor al unui bărbat care tocmai se întreba dacă visează. Cu un gest absolut natural, întinse mâna și-i atinse obrazul, apoi coborî până la umărul ascuns sub lână. Fără să meargă mai departe, spuse:

– Este frig aici.

Dallas încuviință, pradă unei subite nervozități. Strânse mai mult marginile păturii în jurul ei, în loc să le îndepărteze și să-l tragă pe Daniel alături, cum dorea.

– Da, temperatura a scăzut repede, afirmă.

Zâmbetul lui Daniel se accentuă. Fără s-o scape din ochi, privind cu atenție mina de nepătruns, șopti:

– Sosește iarna. Poate vom fi blocați de zăpadă.

Inima lui Dallas tresări în piept, deoarece exprimase această posibilitate ca pe o dorință.

Fără îndoială, sentimentele i se citeau pe față, deoarece i se păru că avea răspunsul pe cea a lui Daniel. Trăiau din nou o clipă magică, în care cuvintele deveneau inutile, în care cele mai tainice secrete se transmiteau printr-o privire, printr-un oftat.

– În această după-amiază, anunță Daniel cu o voce calmă, ți-am cerut să-mi iei interviul pentru că nu vedeam alt mijloc de a te reține.

Dallas simți cum o cuprinde subtil o bucurie eferescentă ca șampania. Căuta privirea lui Daniel pândind o licărire de regret pentru mărturisirea sa, sau de umor, care să arate că glumea, dar nu găsi decât adevărul pur și simplu...

– Ar fi fost suficient să-mi ceri să rămân, murmură.

Daniel începu s-o mângâie și cu cealaltă mână, urmă linia nasului, apoi a bărbiei și a gâtului. În mod irezistibil, se lăsă pradă blândeții sale. Degetele i se opriră pe umeri, în locul în care se oprea pătura, și ținând-o cu fermitate, îi șopti cu multă delicatețe:

– Ai remarcat, deși sunt partizantul vieții naturale, am comis un mare păcat? Din clipa în care te-am întâlnit, lupt împotriva naturii.

Încercă să zâmbească, dar expresia i se tulbură în timp ce el parcurgea încet cu ochii trupul lui Dallas. Urcară din nou și se ațintiră la nivelul mâinilor ei care se crispau pe marginile păturii. Și în acest timp, fără să dea impresia, o trase mai aproape de el. Curând, Dallas îi simți respirația pe față, când oftă.

– Oh, Dallas! șopti bărbatul. Nu știu cum am ajuns aici. Totuși, am făcut tot ce am putut pentru a evita asta dar se pare a venit timpul în care să ne lăsăm amândoi în voia sentimentelor.

Când se aplecă să o sărute, Dallas îi oferea deja buzele. Gurile li se uniră într-un sărut care părea veșnic. Barierele erau în sfârșit

doborâte, rezistențele depășite și permiteau în cele din urmă dorinței lor să se exprime pentru ei, să domnească după legea sa și nimic nu putea fi mai drept, mai minunat.

Înnodându-și brațele în jurul gâtului lui Daniel, Dallas lăsa pătura să cadă. Forța care-i aduse unul în brațele celui alt dezvăluia treptat adevărata sa intensitate, o impulsivitate imperioasă care le tăia respirația. Măinile lui Daniel începură să alerge cu înflăcărare, îmbrățișând formele feminine armonioase prin bumbacul cămășii de noapte a lui Dallas. Uitând că-i fusese frig cu câteva clipe mai înainte, suferea efectele devastatoare ale unei călduri care o epuiza și o ametea. Îi părea că se hrănește în contact cu Daniel. Degetele i se crispară pe spatele acestuia într-un efort zadarnic de a-l aduce mai aproape. Alunecară pe podea și curând se aflau întinși unul lângă celălalt. Cu o mână ușor tremurătoare, Daniel explora trupul însoțitoarei sale, ezitarea trădându-i un fel de respect care-l obliga să se înfrâneze.

Îi sărută bărbia, apoi îi acoperi gâtul cu sărutări delicate. Respirația era fierbinte, dar degetele care porniră în căutarea vârfurilor deja întărite ale sânilor, deveniră de o blândețe încântătoare. Dallas avu impresia că se aprinde și se topește în același timp. Când buzele lui Daniel veniră să le regăsească pe ale sale, cedară din nou amândoi presiunii unui alt sărut pătimaș.

Măinile lui Daniel deveniră mai insistente. Dallas se arcui spre el și-și înnodă picioarele cu ale sale. Tot mai rămăsese prea mult spațiu între ei, se gândi. Trebuia mai multă intimitate. Nimic nu fusese vreodată de o asemenea necesitate vitală.

În sfârșit, Daniel se întinse asupra ei, înlănțuindu-și picioarele îmbrăcate în blugi, cu cele goale ale sale. Sprijinindu-se pe coate pentru a nu o strivi cu greutatea sa, o privi. Dallas întinse mâna pentru a-i atinge barba. Se înfioră. Daniel era întruchiparea forței și în același timp a fragilității tandreței. Afundându-și degetele în părul ei, cu degetele mari ferme și blânde pe pomeții obrazilor, îi murmură:

– Am pierdut atâta timp, Dallas. În fața ta nu mă simt stăpân pe soartă.

– Nici eu, mărturisi aceasta, căutându-i privirea pentru a-i dezvălui toată dorința care ardea în a sa. De când te-am întâlnit, nu mai sunt stăpână pe nimic. Nu mi-am imaginat niciodată ceea ce mi se întâmplă. N-aș fi crezut posibil vreodată, dar... te iubesc.

O spusese. Îi percepu surpriza și-i observă în ochi o nouă lumină. O îmbrățișă și păru că găsește în ea sursa vieții când îi declară:

– În acest caz, să nu ne mai dăm osteneala să rezistăm, pentru că și eu te iubesc.

Rămaseră o clipă cuibăriți unul lângă celălalt, amețiți de mărturisirile respective. În cele din urmă, pasiunea își reafirmă drepturile, aducându-i la realitatea trupurilor lor. Daniel o lăasă o clipă pe Dallas pentru a-și scoate blugii, apoi îngenunche în fața ei. Tânăra femeie întinse mâna spre el, dar bărbatul îi prinse încheietura, îi sărută căuşul palmei și-i dădu drumul. Apoi, își strecură mâinile sub cămașa de noapte și, cu o mișcare abilă, o trecu pe deasupra capului. Când veni aproape de ea, fără să apese decât o clipă asupra sa, senzația de a fi goală lângă el, după toate acele zile, o străbătu ca un fulger puternic.

Era pregătită pentru el, îl chema cu o dorință profundă, aproape dureroasă, de o violență explozivă. Nevoia de el amenința să o spargă în mii de cioburi de dorință. Totuși, Daniel nu se lăsa grăbit. Oprea gesturile înflăcărâte, își calma cererile imperioase în mijlocul sărutărilor și se îndepărta puțin de ea.

Nu-și imaginase niciodată talentele sale în amor. Își închipuise mai degrabă unirea lor ca o întâlnire scurtă, dar pe deplin mulțumitoare și simplă ca natura, lipsită de orice complexitate pe care o aducea civilizația și totuși în stare să zdruncine chiar temeliile universului său. Ar fi trebuit totuși să bănuiască: Daniel avea întotdeauna noi fațete de descoperit.

Bărbatul se arăta decis să le intensifice plăcerea experimentând toate nuanțele și subtilitățile. Cu o nesfârșită delicatețe, explora cu mâinile și buzele trupul lui Dallas, descoperindu-l cu admirație. O conducea până la o slăbiciune extremă, apoi până la dezlănțuirea unei cereri înflăcărâte. Îi smulse suspine voluptuoase, gemete, strigăte, când credea că nu mai poate suporta dorința, o învăța cu nesfârșită răbdare fericirea tot mai intensă de a ceda, de a se dăruia, cum i se dăruia el.

Îl văzu tremurând de controlul pe care și-l impunea, îi văzu blânda concentrare a trăsăturilor, îi auzi respirația, la fel de inegală ca a sa, și inima deborda de dragoste pentru el. Întinse mâinile și nemairezistând nevoii de a-l atinge, murmură:

– Daniel, Daniel, te rog...

Acesta răspunse chemării, venind încet asupra ei, coborând în ea, umplând-o de o senzație de nedescris, care împinse limitele universului său la ani lumină.

Strecurându-și brațele sub ea, Daniel o trase la sine. Amândoi ar fi vrut să prelungească la infinit această clipă în care respirațiile se amestecau, în timp ce trupurile deveneau doar unul. Foarte repede totuși, incapabili să-și înfrâneze cererile instinctive, din adâncul ființei lor, fură antrenate într-un vârtej de forțe primitive. Trecutul dispăru ca un fulger și se regăsiră uimiți și amețiți, unul în brațele celuilalt, pe deplin conștienți că nimic nu va mai fi vreodată ca înainte.

Rămaseră îmbrățișați, capul lui Dallas fiind cuibărit pe umărul lui Daniel. Cu o mână blândă, acesta îi mângâia părul.

N-aș fi crezut niciodată că... nu cunoșteam dragostea, se gândea Dallas tulburată. Daniel nu mai era în ea, dar totuși îl simțea încă. Încerca o plenitudine totală, ca și când soarele strălucea încă pentru ea, chiar în plină noapte.

Strecurându-i degetul sub bărbie, Daniel îi ridică ușor capul.

– Dacă nu m-ai fi ținut la distanță, n-am fi așteptat până astăzi! o tachină.

Tânăra femeie râse, dar o emoție puternică îi înlătură amuzamentul și simți un nod în gât. Cuibărindu-se mai mult lângă el, încercă s-o exprime:

– Daniel...

Acesta o opri cu un sărut ușor și își strânse brațele în jurul său.

– Știu, Dallas, știu.

Într-adevăr, în mod miraculos știa.

În cele din urmă se hotărâră să renunțe la locul din fața sobei pentru patul lui Daniel. Rămaseră îndelung întinși fără să doarmă, fără să se lase din nou pradă pasiunii și de asemenea fără să-și vorbească. Le era suficient să fie culcați unul lângă celălalt. Salteaua era primitoare, le ținea de cald. Ca celelalte creaturi ale naturii, se culcușiseră în vizuina lor, protejați de asprimea iernii care se apropia. Dallas nu cunoscuse niciodată nimic mai frumos decât să stea astfel întinsă lângă Daniel, cu picioarele înlănțuite, mâinile unite și respirând la unison, în acest adăpost de pe culmea lumii. Și în acea clipă, avu senzația că nu visase niciodată nimic altceva.

În cele din urmă, Daniel murmură:

– Suntem nebuni, să știi.

Tânăra femeie dădu din cap. Într-adevăr, știa. Totuși, în euforia clipei, nu se neliniștea și de altfel, se pare că nici Daniel.

Acesta îi mângâie blând părul și spuse cu un oftat ușor:

– Dumnezeu, ce stranie este viața! Tot ce așteptam de la o femeie: curajul, hotărârea, compasiunea, generozitatea, noblețea, umorul... și chiar un caracter încăpățânat, am găsit la tine. Totul, repetă cu vocea încărcată de emoție. Totuși, am fi putut să nu ne întâlnim niciodată. Și acum...

Nu-și încheie fraza și Dallas o preferă incompletă. Întrebarea apărui împotriva voinței sale. Oare cum va trăi fără el? Nu reușea nici măcar să analizeze situația. Își strânse brațele în jurul lui și își lipi fața de bust, ca și când putea împiedica inevitabilul apropiindu-se și mai mult de el.

Viitorul nu era limpede nici pentru unul, nici pentru celălalt, dar în această noapte, le era de-ajuns să se iubească.

Le mai rămăseseră câteva zile. Lucrau împreună, râdeau împreună, vorbeau împreună și își împărtășeau pasiunea. Soarele îi părea mai luminos lui Dallas, fiecare secundă avea o valoare specială, magia sa. Nu își permitea nici o aluzie la viitor și, printr-un acord tacit, evitau chiar să se bucure de fiecare minut, în loc să se mâhnească de neliniște și îndoieli.

Poate Dallas crezuse – chiar sperase – că atracția sa pentru Daniel se va diminua după o noapte sau două, după ce-și satisfăcuse dorința. Se întâmplase exact invers. Cu cât îl descoperea mai mult, cu atât mai mult sporea nevoia de el. Devenea chiar de nepotolit, în timp ce Daniel ocupa un loc din ce în ce mai mare în viața sa. Simțea că nu era vorba decât de un început. Intuiția îi spunea că nu era de-ajuns o viață întreagă cu Daniel și se afla în fața unei crude evidențe: nici nu dispunea de o viață cu el.

Nu uitau asta nici unul. Se făcuse mai frig, copacii începuseră să-și piardă frunzele și o fină peliculă de gheață se forma în fiecare dimineată pe suprafața apei din rezervor. Daniel îi arăta lui Dallas blana de iarnă a veverițelor și a iepurilor, îi arăta de asemenea stolurile de păsări care emigrau. Nu făceau nici un comentariu, dar nu uitau schimbarea care se apropia.

Într-o dimineată, Daniel plecă să muncească singur în pădure. La întoarcerea pentru masa de prânz, rămase ciudat de calm și de tăcut. În cele din urmă, anunță cu fața fără expresie și cea mai neutră voce posibilă:

– Podul este terminat.

– Ah! exclamă Dallas.

Tânăra femeie își continuă firesc activitățile, punând untul pe masă, apoi trăgând un scaun pentru a se așeza. Se strădui să zâmbească, în timp ce în sine sa se intensifica o durere surdă.

Se va întoarce acasă... acasă. Va regăsi zgomotul mașinilor și pungile cu cartofi prăjiți, telexurile și calculatoarele, restaurantele și barurile animate. Se va întoarce acasă.

Totuși, nimic n-o obliga să plece imediat, se gândi. De ce să nu mai rămână câteva zile... o săptămână, o lună... un an? Nu, nu era serioasă. O aștepta munca sa, ca și viața întreruptă într-o lume complet diferită. Avea responsabilități, oameni care depindeau de ea. Venea iarna. Curând va ninge, izolând locuința lui Daniel de restul lumii. Nu putea să se lase blocată pe munte cu el, n-ar suporta această situație. Dar în acest caz, trebuia să mai rămână câteva zile.

Daniel o observa. Dallas îi adresă un zâmbet cam jalnic și luă furculița. O lăsa imediat, nereușind să mănânce.

— Simon intenționa să trimită echipa de filmare în jur de cincisprezece. Cred că trebuie să-l avertizez curând să-și anuleze planurile.

Reluând furculița în silă, mai spuse:

— Trebuie să-mi cumpăr o mașină nouă.

— Cu aceasta vei fi atentă, nu-i așa? întrebă Daniel.

Îi zâmbi, adoptând un ton ușor și-și ascunse cu grijă emoțiile. Nu voia să-i facă plecarea și mai grea.

— Da, încuviință Dallas izbucnind într-un râs ușor, care suna fals.

— Știam că vom suferi, spuse bărbatul. O știam.

Dallas dădu din cap și-și lăsa din nou furculița. Ridicând spre el o privire chinuită, explică:

— Am niște angajamente, Daniel.

— Și eu, afirmă acesta.

Dialogul se opri brusc și tânăra femeie se hotărî să se supună rațiunii. Nu avea nimic de sperat aici. Povestea aceasta, cea mai frumoasă pe care o trăise vreodată, trebuia așadar să se termine. Nu era posibilă o continuare. Trebuia să meargă înainte, viața continua.

Puse mâna încă o dată pe furculiță și privi farfuria.

— În acest caz, plec mâine dimineață.

– De acord. Voi coborî cu tine, vom porni la drum devreme.

Dallas încercă să se încurajeze la perspectiva de a petrece încă o zi lângă el. Măcar era scutită de încercarea de a trebui să-i întoarcă spatele și a pleca singură pe munte. Încă o zi! Ușurarea o făcu să simtă un val de căldură.

Schimbară un zâmbet curajos și încercară amândoi să onoreze mâncarea. Totuși, nu mâncară prea mult și evitară să se privească până la sfârșitul mesei.

Se înnoptă și pasiunea lor atinse culmile intensității, scăpând de sub control. Disperarea le alimenta pasiunea. De-abia își satisfăcură dorința, că se întoarseră din nou unul spre celălalt, reînviind patima pentru a încerca să păstreze fericirea care nu le aparținuse niciodată.

În sfârșit, când trupurile fură epuizate, teama nu continuă mai puțin să le frământa mintea. Se întinseră alături și-și dădură mâna. În afară de degetele înlănțuite, erau deja despărțiți de cursul gândurilor. Fiecare reflecta, străduindu-se să găsească liniștea. Nu exista altă soluție. Sunt doar o vizitatoare în viața sa și, la întoarcerea în Detroit, o voi regăsi pe a mea. Suntem adulți, s-a mai întâmplat să iubim și să părăsim alți oameni, se gândea Dallas.

Amândoi aveau un rol de jucat și, în comparație cu realitățile ecologice și sociale, micile lor dorințe de iubiți păreau fără importanță. Pământul nu va înceta să se învârtă, gândea cu fermitate Dallas. Am trăit amândoi o aventură minunată, acum se termină. În fiecare zi, bărbați și femei trebuie să-și spună adio. Nu mor din asta și nu vom muri nici noi.

Repetându-și într-una aceste idei, își înnodă brațele din jurul gâtului lui Daniel. Instinctiv, acesta o imită, afundându-și fața în părul său. Tânăra femeie murmură:

– Vino cu mine...

– Rămâi cu mine... propuse bărbatul în aceeași clipă.

Nu răspunse nici unul. Se mulțumiră să se strângă mai tare, rămânând îmbrățișați până dimineață.

Capitolul 10

Dallas se întoarse la Detroit. La aeroport, mirosurile de gudron și de kerosen îi făcură greață. Vacarmul circulației o agresa. Defilarea de forme și de culori i se păru absurdă. Șoferul de taxi o obosea vorbind fără oprire.

Zile întregi visase să umble în picioarele goale pe mocheta sa moale, dar contactul cu nailonul rece o dezamăgi foarte mult. De fapt, tot apartamentul îi părea bizar. Porni televizorul și-l închise imediat. Își pregăti o cadă și intră până la bărbie în apa parfumată. Închizând ochii, oftă profund și în timp ce-și spunea că se bucura de întoarcerea sa, începu să plângă.

Îl părăsise pe Daniel în fața magazinului lui Cal. Acesta din urmă avusese mare grijă de mașina sa închiriată. La început refuzase banii pe care i-i oferise ca mulțumire, pentru a-i accepta în cele din urmă. Stătuseră o clipă toți trei de vorbă, apoi Dallas se așezase la volan. În picioare lângă portiera deschisă, Daniel n-o invitase să mai vină. Știa că nu va mai veni. Nici ea nu-l invitase în Detroit, știind că nu va veni. Își zâmbiseră ca doi străini. Daniel îi urase drum bun, iar Dallas îi urase noroc la tribunal, apoi plecase fără să arunce nici o privire în urmă, sigură că Daniel nu întorsese nici el capul. Se terminase.

Când îl anunță pe Simon că se hotărâse să nu-i consacre o emisiune lui Daniel Masters, directorul primi vestea cu indiferență.

Era foarte ocupat și nerăbdător s-o vadă din nou la lucru. O feliicită pentru mina sa, dovedind încă o dată lipsa simțului de observație. Colegii în schimb, nu reușiră toți să-și ascundă mirarea. Avea ochii roșii și umflați, buzele crăpate și nu era machiată. Când prânzică împreună, Simon o privi în sfârșit cu mai multă atenție și se încruntă:

– Te-ai schimbat, remarcă el.

În acea seară se întoarse devreme și izbucni în lacrimi îndată ce trecu ușa apartamentului său.

Își cumpără o mașină, o elegantă Celica gri, dotată cu toate opțiunile, care îi dădu o mulțumire trecătoare. Renunță să întrebe la poliție despre identitatea criminalilor care-i distruseseră Datsunul și se mulțumi să facă demersurile pentru a-i fi plătită asigurarea.

Luă cunoștință de mesajele telefonice și se hotărî să nu sune decât o mică parte din cei care o căutaseră. Tot așa cum, examinându-și corespondența, nu avea interes pentru aproape toate informațiile care îi erau comunicate. O clipă, încercă să se aplece asupra unui posibil subiect de emisiune, referitor la supermarketuri, dar renunță foarte repede. I se părea că intrase din greșeală în trupul unei alte femei și ducea o viață care nu era a ei. Ducându-se într-o librărie, cumpără toate cărțile lui Daniel și se adânci în lectură, citind și recitind ce scrisese.

Curând, anturajul său începu să se neliniștească. Într-o zi, Simon se opri în fața biroului său și o întrebă:

– Aștepti, din întâmplare, un copil?

Îl privi cu ochi măriți de uimire.

– Nu.

Îndepărtându-se imediat, mormăi:

– Voiam doar să știu.

Își oferi o după-amiază de plimbare pe la vitrine și cheltui sume exorbitante pentru obiecte de care nu avea nevoie. Totuși, se simți puțin mai bine datorită cumpărăturilor. Dar, când într-un magazin, vânzătorul îi lăudă frumusețea unei haine de vulpe, aproape se

înfurie. Vechea Dallas Karby ar fi găsit absolut normal să fie folosită vulpea pentru a face haine de această calitate. Noua Dallas Karby nu simțea decât dezgust.

A doua zi, luă cunoștință de noile telegrame, de rapoarte. Toate problemele din lume își dăduseră întâlnire pe biroul său și se simți slăbită, copleșită. Este fără sfârșit, Daniel, se gândi. Crima, corupția, boala, nimic nu se oprește vreodată. Că sunt sau nu aici, nu se schimbă nimic, atunci, la ce bun?

Își punea serios întrebarea. O clipă, se gândi să-și golească sertarele, să-și părăsească munca și să se întoarcă lângă Daniel. Doar faptul că se gândea la el, îi accelera bătăile inimii. Ridicase chiar receptorul și formase primele trei cifre de la compania aeriană. Îl puse totuși încet la loc. Nu va pleca. Nu va renunța la lumea băuturilor gazoase și a batistelor din hârtie. N-avea intenția să taie lemne pentru a se încălzi iarna să-și petreacă viața fără să mănânce hot-dog și citind un ziar la cinci ani. Va fi nefericită și l-ar face și pe Daniel nefericit.

Trecu o săptămână, apoi două. Dimineata se ducea la televiziune, seara se întorcea acasă. Slăbise. Mâncărurile congelate n-o mai tentau. Munca o epuiza. În jurul ei, toți oamenii strigau, se enervau și nu înțelegea motivele unei asemenea agitații. Se întreba cum de putuse să se lase mai înainte prinsă în joc.

Uneori, pentru a nu înnebuni, își amintea mirosul de pini și de pământ, zgomotul apei, strălucirea soarelui pe linia verde-albastră a munților dimineata, gustul mierii fabricate de Daniel, al mierii aurii ca lumina lumânărilor.

Într-o zi, găsi pe birou acordul a doi bărbați care acceptaseră să depună mărturie pentru ancheta sa asupra Senatului. Era vorba de două personalități importante și se felicită. Începu câteva demersuri, sistemul funcționa bine, era perfect organizat pentru a servi cât mai bine interesele publicului... în mare parte datorită ei.

Stimulată, simți brusc dorința de a-l suna pe inspectorul însărcinat cu ancheta asupra mașinii sale. După ce își dresе vocea, își ceru de mii

de ori scuze și încercă să câștige timp, acesta fu obligat să mărturisească faptul că cercetările nu avansaseră. Dallas trebuia să-l înțeleagă, afacerea era complicată și autoritățile depășite.

Atâta ipocrizie o înfurie. Puse mâna pe mantou și părăsi încăperea cu pași mari și un aer hotărât. În spatele său, colegii oftară ușurați și își zâmbiră. În sfârșit, Dallas Karby își revenise.

Începuse să ningă și Dallas se neliniștea pentru Daniel. Avea suficientă căldură? Ce înălțime atinsese zăpada la el? Și vântul? Și Lenore, rămasese oare în casă în timpul iernii, sau plecase spre sud? Și dacă se pornea o furtună și dacă un arbore i se prăvălea peste acoperiș și dacă Daniel se îmbolnăvea?

A trăit deja cinci ierni în munte, nu riscă nimic, își repeta pentru a se liniști.

Sosi Crăciunul și orașul se transformă într-un stup furios. Toată lumea voia s-o invite pe Dallas la cină și după câteva mese, luă trei kilograme. Încă își mai făcea griji pentru Daniel. Oare petrecea sărbătorile singur?

Schimbă de patru ori revelionul în noaptea de Anul Nou și dimineața își aminti vag că-i promisese unui bărbat foarte frumos să zboare cu el la Monte Carlo. Era atât de bolnavă, încât se jură să nu mai fumeze și să nu mai bea niciodată.

La jumătatea lui ianuarie, își termină ancheta despre supermarketuri și într-o duminică de la sfârșitul lunii, toată America sărbătorea întoarcerea pe unde a lui Dallas Karby, care se bătea pentru dreptate și adevăr.

În seara aceea, ieși la restaurant cu Simon și restul echipei și, pentru prima dată în trei luni și douăzeci și una de zile, nu avu nici un gând pentru Daniel Masters.

Veni martie, friguros și cenușiu. Dallas încheie o anchetă asupra industriei farmaceutice și era epuizată de muncă și atât de exaltată, încât voia să atace imediat un alt subiect. Totuși visa și la o escapadă în Bahamas sau Hawaii. Da, Hawaii o tenta. Își formase deja în sinea

sa imagini ale frumușilor locuitori ai Polineziei, pe jumătate goi și a plajelor însorite.

Într-o seară, așezată în fața televizorului cu o cupă de înghețată de rom, răsfoia un ziar în timp ce urmărea un film polițist. Citea cu grijă toate titlurile articolelor. "Cinci răniți pe autostradă", "O speranță pentru reumatici". Măncă puțină înghețată și continuă: "Un pilot judecat pentru o gravă greșeală profesională", "Dezacord referitor la un pământ". Vru să treacă repede, dar mâna refuza să întoarcă pagina. Animați de o proprie voință, ochii abordară primele rânduri: "Celebrul scriitor și naturalist Daniel Masters se va măsura cu ministrul de interne într-un proces care va începe mâine la Greenville în Carolina de Sud..."

În cupă, înghețata se topea, Dallas o uitase. Mâine la Greenville, se gândi.

Imposibil să meargă acolo, avea altceva de făcut. Niște dosare noi o așteptau pe birou, și dacă își dorea vacanță, Hawaii se preta mult mai bine.

Pe de altă parte, cu siguranță ziaristii se vor înghesui la Greenville. Procesul risca să se transforme într-un eveniment și Simon va accepta cu siguranță să o lase să asiste la deschidere.

Totuși, nu se punea problema. Dacă Daniel dorea s-o revadă, știa unde s-o găsească.

Decizia fiind luată, împături cu fermitate ziarul. Se felicita pentru stăpânirea de sine, criza trecuse și redevenise ea însăși. Povestea asta îi dădea dreptate, nu trebuia să-și dea viața peste cap din cauza unui bărbat. Ochii care nu se văd se uită! Daniel Masters nu mai însemna nimic pentru ea care ducea o viață pasionantă, absolut pasionantă.

Dallas ajunse în Greenville miercuri după-amiază. Se instală la hotelul său și ezită timp de o oră pentru a-și alege ținuta. Apoi, de-abia ieși din cameră și se întoarse pentru a se schimba din nou. Niciodată nu se comportase într-un mod atât de ridicol.

Se consideră și mai absurdă când se strecură în sala tribunalului ca o hoată. Se așează lângă ușă și, văzându-l pe Daniel, inima începu să-i bată să-i spargă pieptul.

Dumnezeule, cât îi lipsise! Și acum era acolo, într-adevăr acolo!

Era îmbrăcat cu o haină și-și tunsese puțin părul pentru această ocazie. Dallas nu înțelegea cuvintele pe care le spunea, se mulțumea să-l soarbă din priviri.

Deseori, încercase să și-l imagineze în mijlocul lumii civilizate. Descoperea că și așezat într-o sală, rămânea de o statură impresionantă, că și cu cravată, rămânea o ființă aparte. Emană din el o forță domoală care se răspândea împrejur, cel puțin Dallas o percepea.

Cum presupusese, numeroși ziaristi asistau la dezbateri. Când judecătorul închise ședința, se îmbulziră în hol pentru a-și pândi prada. Dallas rămase în spate, cât mai discret posibil. Unele persoane o recunoscuseră totuși și mulțimea fu străbătută de murmur.

Nu intenționase să aștepte ieșirea lui Daniel. Sperase în taină să nu simtă nimic văzându-l. Crezuse că va putea pleca perfect liniștită: povestea aparținea trecutului. Dar îl văzuse și-și ieșise din fire. Un motiv în plus pentru a nu-l aștepta. Trebuia să plece repede.

Daniel sosi și în acea clipă Dallas știa că nu va pleca..

– Domnule Masters, vă rog...

– Domnule Masters, care sunt impresiile dumneavoastră la sfârșitul acestei a doua zile?

– Domnule Masters...

Microfoanele se legănav în fața chipului său. Ziaristii se înghesuiau, făcând un vacarm asurzitor. Daniel schimbă câteva cuvinte cu avocatul său, apoi ridică mâna.

– Nu am nimic să vă spun.

– Domnule Masters, veți face apel dacă...

– Pregătiți o nouă carte?

– Domnule Masters!

Fermă și limpede, vocea lui Dallas se desprinsese dintre ale celorlalți. Daniel rămase nemișcat. Păli parcă ușor și trășăturile i se crispară în timp ce privirea scotocea locul. Cu un nod în gât, Dallas se miră că reuși să întrebe.

— Vă întoarceți la munte până când juriul deliberază?

Daniel o reperă în cele din urmă și o licărire de bucurie incredibilă îi apărură în ochi. Expresia îi rămase totuși neutră și tonul foarte măsurat în timp ce-i replică:

— Nu, rămân aici.

Veni spre ea, îndepărtând oamenii și întrebările. Dallas veni spre el tot repetându-și că era pe cale să comită o gravă greșală. Ești nebună, ești nebună! își spunea.

Se opriră unul în fața celuilalt. În mod ciudat, Dallas avu impresia că forța care-i apropia îi îndepărta pe colegii săi. De altfel, curând dezamăgiți și nemulțumiți, aceștia începură să se îndepărteze bombănind. Dallas și Daniel se simțeau singuri pe lume în ciuda privirilor lor suspicioase.

— Bună ziua, spuse bărbatul.

— Bună ziua.

Daniel o privi îndelung, încântat de ce descoperea, corsajul din mătase roz, vesta gri cu croială ideală, jupa din stofă de lână albă, care cădea peste ciorapii perlați, pantofii din piele de culoare deschisă, machiajul rafinat, coafura plăcută. Sub privirea sa, Dallas se simți minunat de frumoasă și nu regretă deloc timpul pe care-l petrecuse pregătindu-se.

Cu o voce pe care emoția o făcea puțin răgușită, bărbatul afirmă:

— Ești absolut superbă.

— Și tu, răspunse Dallas.

Costumul închis îi venea de minune. Privindu-l, îi pierdeai respirația.

Atracția dintre ei formă un curent aproape palpabil, de o intensitate înspăimântătoare.

Dumnezeule, se gândi Dallas, sentimentele mele pentru el nu s-au schimbat!

– Totul este bine pe munte?

Se auzi vorbind de parcă ar fi fost o străină.

– Foarte bine. Este frig.

– Cum se simte Emily?

– Este în deplină putere. Mi-a cerut cu regularitate vești despre tine.

– Și Lenore?

– Își petrece iarna în interior și e gureșă ca un papagal.

Tușind pentru a-și drege vocea, Dallas anunță:

– M-am lăsat de fumat.

– Ah da?

– Da, rezist deja de două zile, de data asta.

– Te-am văzut la televizor duminica trecută, spuse Daniel.

În acest timp, privirea sa spunea: am nevoie de tine. Cea a lui Dallas răspundea: nu știu cum am putut trăi departe de tine atât de mult timp.

– M-ai impresionat foarte mult, mărturisi Daniel.

– Nu sunt oricine, te-am prevenit, exclamă tânăra femeie zâmbind.

Stăteau atât de aproape unul de celălalt, încât jupa lui Dallas atinge ușor pantalonii lui Daniel. Cu fiecare secundă se apropiau mai mult, instinctiv, fără măcar să-și dea seama. Tânăra femeie îi simțea respirația pe obraz. Îi transmitea căldura sa. Respira tot mai greu.

– Am încercat să-ți scriu... începu Daniel.

– Da, și eu, completă Dallas.

Se priviră atent, fără să-și poată desprinde ochii unul de celălalt. În cele din urmă, cu prețul unui efort imens, Dallas spuse:

– Procesul pare să se desfășoare bine.

– Da, răspunse bărbatul continuând s-o privească.

– Cu atât mai bine, spuse ea, vocea devenindu-i aproape un murmur.

Dallas nu se mai gândea decât să suprimă ultimii centimetri care-i despărteau. Buzele le erau atât de aproape, încât ar fi fost suficient să ridice capul pentru...

– Vrei să cinezi cu mine? o întrebă Daniel încet.

– Așteptam să-mi propui, îi răspunse în șoaptă.

Daniel o privi cu intensitate și propuse:

– Am putea să cerem să fim serviți în camera mea.

– Desigur, șopti Dallas.

– Am putea pur și simplu să sărim peste masă, mai sugerează Daniel.

Tânăra femeie se înfioră, mărturisind:

– Așteptam să-mi propui asta.

Două persoane care se regăsesc după o lungă despărțire trec uneori printr-o clipă de jenă. Între Dallas și Daniel nu exista așa ceva. Ajunși în camera de hotel, Daniel trase perdelele, închise ușa cu cheia, apoi căzură unul în brațele celuilalt. Emoțiile puternice nu le permisese să se sărute imediat. Rămaseră nemișcați, fiecare influențat de prezența celuilalt. Daniel respira sacadat, Dallas simțea un fel de amețelă. În sfârșit, el puse stăpânire pe gura ei și pentru tânăra femeie lumea încetă să existe.

De data aceasta nu admiseră nici încetineală, nici visare, nu avură timp să exploreze toate subtilitățile plăcerii dăruite și primite. Se întinseră pe jumătate goi, se prinseră unul de celălalt cu aviditate, neascultând decât de pretențiile imperioase ale trupurilor și de chemările grăbite ale inimilor. O clipă, doar una, o reflecție a lui Daniel reuși să-i amuze. Cu respirația întretăiată murmură:

– Ia te uită, porți sutien!

– Da... uneori, răspunse Dallas, înăbușindu-și un strigăt când degetele lui Daniel se strecurară sub dantelă.

– De mătase?

Incapabilă să vorbească, atât de acute deveniseră senzațiile, tânăra femeie scutură capul pe pernă.

– În tot cazul, este plăcut de atins, afirmă Daniel.

Buzele luară locul degetelor sale și Dallas gemu sub fierbințeala lor umedă, care trecea prin material. Câteva secunde după aceea, aceleași sărutări întrerupte de mici mușcături erau date pe pielea goală și după alte câteva secunde, îndeplinindu-i rugămințile, era în ea, zburând împreună spre stelele scânteietoare care explodară când le atinseră. Rămaseră singuri în univers, cu respirațiile și membrele îmbinate, lăsându-se în voia sortii, uimiți.

– Am impresia că am revenit la viață, șopti Dallas, dăruindu-i lui Daniel mângâieri ușoare.

– Inima mea a început să bată din nou după patru luni, murmură acesta ca un ecou.

– În tot acest timp, n-a existat nimeni pentru mine.

– Nici măcar în vine...

– Cât mi-ai lipsit...

– Nu reușeam să te uit...

Brusc, cuprinsă de o bucurie de nedescris, Dallas izbucni în râs. Animată de acea bucurie debordantă, se rostogoli peste Daniel, se întinse asupra lui cu un zâmbet provocator și exclamă, cu ochii strălucind:

– Acum, îți voi arăta cum se face la oraș!

– Vrajitoare mică! replică bărbatul.

Dar îi trase deja fața spre a sa pentru a o săruta și cu cealaltă mână sub șoldul său, o conduse ferm.

– Visam asta, îi spuse lângă gură, înainte de a o săruta.

Dintr-o singură mișcare, se uni din nou cu ea, iar fața sa o privă o clipă pe Dallas de orice reacție, apoi, încă o dată, se lăsă antrenată într-un vârtej capabil să-i nimicească.

Două zile mai târziu, o certitudine domoală înlocui înflăcărarea dezordonată a începutului. Puțin calmați, Dallas și Daniel putură chiar să se îmbrace pentru a ieși la cină.

Daniel era fascinat de rochia ei din mătase verde, iar Dallas nu obosea să-i admire ținuta în costum și cravată. Nu-mi vine să cred, se

gândi tânăra femeie. Nu este posibil, nu sunt așezată în fața lui într-un restaurant, pregătită să mănânc scoici St.-Jacques, însoțite de vin alb. Își imaginase că, în afară de universul său, Daniel își va pierde orice atracție pentru ea și totuși, legătura care îi unise în munți încă exista, chiar se întărea cu fiecare clipă. Ești în pericol, Dallas, trase ea concluzia.

Lăsă paharul și, împreunându-și mâinile, spuse:

– Daniel, ar trebui să lămurim anumite puncte.

Acesta își trecu șervețelul peste buze și-i acordă imediat toată atenția.

Privindu-l în ochi, tânăra femeie anunță:

– Știi, m-ai atins în adâncul sufletului.

– Nici tu nu m-ai scutit, replică Daniel cu un zâmbet puțin trist.

Degetele i se crispară și tânăra femeie inspiră profund.

– Dar suntem adulți, putem stăpâni situația. Timpul nostru împreună este socotit, o știm. Eu...

– Ești cea mai adorabilă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, o întrerupse Daniel.

Prinsă în capcana privirii sale, se auzi afirmând:

– Și tu cel mai minunat bărbat.

– În prezența ta, uit de mine.

– Viața devine mai intensă datorită ție.

Dallas se simțea alunecând periculos, așa că își reveni.

– Dar nimic nu durează la nesfârșit.

Daniel încuviință din cap.

– Este adevărat.

– Vom profita de zilele care ni s-au atribuit, apoi ne vom despărți fără regret.

– De acord.

– Este cea mai bună soluție.

– Într-adevăr.

– Suntem amândoi pe deplin conștienți de asta.

– Da.

Daniel o privea cu un aer grav.

– Te voi iubi mereu, îi declară.

Dallas îi luă mâna peste masă, în timp ce un sentiment de disperare o copleșea.

– Și eu, mărturisi.

Petrecură mai mult de o săptămână împreună, profitând de fiecare minut. Se duseră la cinema, se plimbară pe străzi privind vitrinele. Dallas îl iniție pe Daniel în bucuria băii cu spumă și o timidă speranță începu să apară în ea. Se afla pe terenul său, în țara stopurilor cu trei culori și a taxiurilor și Daniel era cu ea. Oare nu va învăța să-i iubească lumea? Putea să scrie oriunde. Poate exista o mică șansă pentru ei.

– Ar trebui să plecăm la New York, îi sugeră. Da, ce idee bună! Spui că-ți lipsește teatrul. Să mergem acolo! Vom merge la teatru, vom mânca la restaurante bune...

Daniel o întrerupse cu un hohot de râs și, cu brațul în jurul taliei sale, o aduse mai aproape de el.

– Va trebui să mergem la New York! exclamă.

– Da, confirmă tânăra femeie, cu entuziasm. Dar mai înainte, lasă-mă să-ți arăt Detroitul. Noaptea, fluviul este extraordinar. Ți place bucătăria exotică? Există un loc unde se mănâncă...

Restul frazei se pierdu în vacarmul unui camion mare care-i depăși. Trăsăturile lui Daniel se posomorâră.

În aceeași seară, ieșind din baie, Dallas remarcă din nou aceeași expresie frământată în timp ce o aștepta, rezemat cu spatele de perne.

Tânăra femeie îngenunche pe pat lângă el și îl observă. Daniel îi zâmbi, dar privirea îi rămase gravă.

– Ce ai? îl întrebă.

– Nimic.

Cu un gest instinctiv, o înconjură cu brațele, degetele jucându-i-se cu cămașa ei de noapte.

– Hmm, este moale! Ce material este?

– Acetat, răspunse Dallas.

Bărbatul căuta curba unui sân și mângâie materialul care-l acoperea.

– Tehnologia are la activ măcar un punct bun. Nici nu-ți imaginezi cât de tulburătoare este această atingere.

– Oh, da! șopti Dallas.

Își ridică fața pentru a-i atinge ușor buzele, dar se îndepărtă când Daniel vru s-o sărute.

– La ce te gândeai când am intrat? îl întrebă.

Mâna lui Daniel îi coborî până la talie, în timp ce expresia tristă îi apăru din nou pe chip.

– Mă gândeam că pe munte nu vor întârzia să iasă brândușele. Ar trebui să le vezi, Dallas, când ies în evidență pe zăpadă, violete, roșii și galbene, la fel de triumfătoare ca un curcubeu în mijlocul norilor. Nu există nimic mai frumos.

Degetele i se crispară și adăugă:

– În afară de tine, poate.

Dallas își ascunse fața la pieptul său pentru a nu-și dezvălui teama subită. Îi scăpa din nou. O parte din el era plecată. Daniel pur și simplu nu putea trăi departe de casa lui.

În acea noapte, nu adormi în brațele sale. Se gândi la clipa foarte apropiată în care brațele acelea nu vor mai fi acolo pentru a o îmbrățișa și de fapt, nu dormi.

Pe douăzeci martie, curtea dădu verdictul în favoarea lui Daniel. Nimic nu-i făcuse vreodată mai multă plăcere lui Dallas decât mina radioasă a bărbatului pe care-l iubea, când părăsi tribunalul, liber să ducă viața pe care o alesese.

Băură multă șampanie, râseră și ținură toasturi entuziasmante pentru guvernul Statelor Unite, pentru justiție și pentru lumea întreagă. În mod confuz, Dallas se întreba ce sărbătorea. În realitate, victoria lui Daniel însemna că acesta putea pleca. Idila lor se apropia de sfârșit.

Pasiunea îi ținu treji toată noaptea și dimineată se priviră. Sosise clipa să-și spună adio și nu folosea la nimic să se revolte.

Dallas fu condusă de Daniel la aeroport în Jeepul pe care acesta îl împrumutase de la Cal. Daniel trebuia apoi să pornească imediat la drum spre munte. Cu un nod în gât, Dallas îl lăsă să-i ducă valiza până la punctul de îmbarcare. Nu știa unde va găsi curajul să-l părăsească încă o dată.

Suntem adulți, putem stăpâni situația.

Când ajunseră la ușa zborului său, se întoarse spre el.

– Ei bine, încă o dată toate felicitările mele, chiar sunt fericită pentru tine, Daniel!

Era sinceră, dar nu reuși să-și păstreze mult timp zâmbetul.

Daniel nu spuse nimic. Arbora o mină posomorâtă și tensionată. Simțindu-și lacrimile venindu-i în ochi, Dallas le stăpâni cu furie. Asta este, nu avem de ales! își amintea.

– Ți... voi scrie, spuse.

– Nu, hotărî Daniel cu voce foarte calmă. Nu merită osteneala.

Tânăra femeie înclină capul. Avea dreptate, era de preferat să taie orice legături.

– Povestea asta mă omoară, mărturisi Daniel.

Deasupra capetelor lor, difuzorul anunță avionul lui Dallas. Aceasta îl privi pe Daniel.

Bărbatul își puse brusc mâinile pe umerii săi și-i strânse gata să-i zdrobească.

– De ce trebuia să fii tu? exclamă cu un aer îndârjit.

În timp ce o trase aproape brutal spre el, Dallas replică mânioasă:

– De ce trebuia să fii tu?

Având pe față o profundă dezamăgire și vocea marcată de o tristețe totală, Daniel explică:

– Suntem amândoi în afara principiilor, nimic nu este posibil.

Tânăra femeie privi pentru ultima dată trăsăturile pe care le adora și-i păru că va muri când se întoarse pentru a se îndepărta.

Trecu de poarta de îmbarcare cu capul sus și inima zdrobită.

Nu pot să trăiesc fără el, se gândi.

Oare ce trebuia să facă? Să renunțe la viața sa în Detroit pentru el? Sau să-i ceară să renunțe la munte pentru ea? Daniel avea dreptate. Erau prea în afara principiilor pentru a-și lua angajamentele pe care cea mai mare parte a oamenilor le acceptau: căsătorie, copii, o viață în comun. Totul ar fi fost altfel dacă el ar fi lucrat într-o uzină și ea într-o bancă.

Așadar, vei renunța la singurul bărbat pe care l-ai iubit vreodată? se întreabă. Vei suferi aici, știind că el suferă acolo?

Din păcate, nu era în puterea sa să schimbe destinul. Nici unul dintre ei nu avea mijloacele de a lupta împotriva fatalității.

– Este prea dur.

Cuvintele răsunară atât de aproape în spatele ei, încât Dallas se întoarse brusc și se află în fața lui Daniel.

– Ascultă, vei spune că sunt nebun, dar...

– Am șase săptămâni de vacanță de luat, îl întrerupse tânăra femeie.

– În timpul verii, prezența mea este indispensabilă pe munte.

– Se presupune că nu lucrez trei sute șazeci și cinci de zile pe an.

Sunt o vedetă, nu o sclavă.

– Câteva săptămâni aici, câteva săptămâni acolo, vom reuși să ne aranjăm.

– Da, vom reuși.

Ochii străluceau și obrajii le erau înfierbântați. Căzura unul în brațele celuiilalt.

– Da, vom reuși, repetă Dallas strângându-l gata să-l sufoc.

Daniel se îndepărtă doar atât cât să-i caute privirea.

– Vom forma un cuplu nesăbuit, o avertiză el zâmbind încântat.

– Formăm încă de la început un cuplu nesăbuit, dar totul se va desfășura foarte bine, îl asigură Dallas.

– Întotdeauna totul s-a desfășurat bine, afirmă Daniel sărutându-i buzele.

După un timp își reveni, Daniel luă valiza și, mână în mână, ieșiră din aeroport.

Sfârșit